radiografii sentimentale

Rosamunde PILCHER

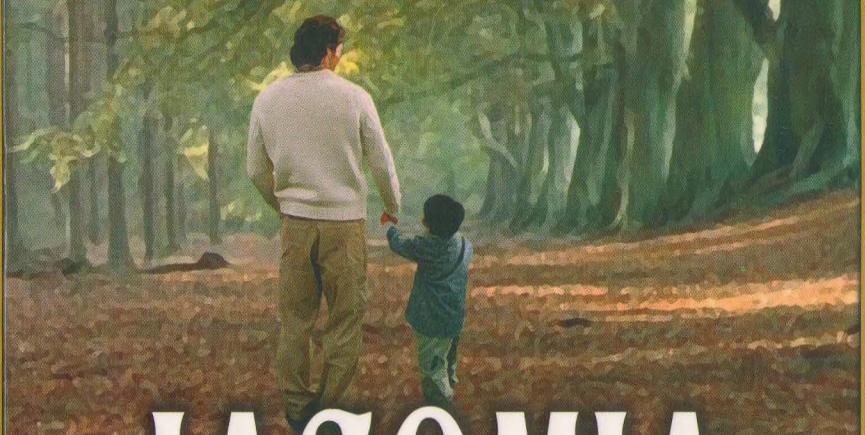

IASOMIA SĂLBATICĂ

EDITURA VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

IASOMIA SĂLBATICĂ

Coperta: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PILCHER, ROSAMUNDE
Iasomia salbatică / Rosamunde Pilcher ; trad.: Roxana Popescu. - Ed. a 2-a. - București : Vivaldi, 2008
ISBN 978-973-150-017-1

I. Popescu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

WILD MOUNTAIN THYME by ROSAMUNDE PILCHER
Copyright © ROSAMUNDE PILCHER 1978

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

IASOMIA SĂLBATICĂ

În românește de
Roxana POPESCU

Editura VIVALDI
București 2008

Pentru Robin, Kirsty și Oliver

1
VINERI

Într-un trecut nu prea îndepărtat, mai înainte de a se fi construit varianta care ocolește satul, șoseaua principală trecea prin mijlocul așezării; un șuvoi de mașini amenința permanent să zguduie din temelii casele elegante, în stil Queen Anne, ca și magazinele ale căror vitrine te priveau asemenea unor ochi bulbucați. Nu cu mult timp în urmă, Woodbridge fusese doar un sat obișnuit, prin care călătorii treceau numai pentru că altfel nu puteau ajunge către locurile spre care se îndreptau.

Dar, lucrurile se schimbaseră din momentul în care se deschisese noua variantă. În bine, spuneau locuitorii. În rău, se plângeau proprietarii magazinelor ca și cei ai garajelor. Proprietarul restaurantului la care trăgeau camionagiii le împărtășea părerea celor din urmă.

Locuitorii puteau în sfârșit să traverseze drumul principal fără a-și pune viețile în pericol sau fără a fi nevoiți să-și ducă animalele strâns legate în lesă. La sfârșit de săptămână, copiii din oraș își îndesau pe cap șepcile cafenii și încălecau ponei lățoși, îndrep-

tându-se către clubul local de echitație. Încet-încet petrecerile în aer liber, evenimentele mondene și acțiunile de binefacere erau tot mai numeroase. Cu timpul, fostul restaurant unde obișnuiau să facă popas camionagiii s-a transformat într-un magazin de delicatese; o dugheană în care se vindeau țigări a fost preluată de un tânăr cu atitudine și maniere prețioase și astfel a apărut un magazin în care se etalau opere de artă mai vechi sau mai noi. Vicarul orașului plănuia și el organizarea unor festivități menite să celebreze tricentenarul orașului, eveniment ce avea să se petreacă în anul următor.

Woodbridge redevenea ceea ce fusese cu mult timp în urmă.

În acea zi rece din februarie, ceasul din turnul bisericii arăta ora douăsprezece fără zece, când un Volvo hodorogit dădea colțul în dreptul magazinului de șelărie și intra pe strada principală. Tânărul aflat la volan aruncă o privire în lungul străzii, pustie la acel ceas; până departe, ochii săi nu zăreau nici cea mai mică mișcare. Asimetria încântătoare a caselor și magazinelor cu arcade oferea o imagine ademenitoare călătorului, la fel ca și pajiștile tivite cu sălcii, aflate undeva departe în capătul străzii. Deasupra orașului, printre norii rătăcitori, pe cerul înghețat, un avion se îndrepta zumzăind spre Heathrow. În rest, liniște deplină. Nu se vedea nici țipenie de om. Depăși barul, proaspăt renovat, a cărui ușă era încadrată de două ciubăre mari în care fuseseră plantați lauri apoi lăsă în

urmă un salon de frumusețe, Carole Coiffures; după acesta urmă vitrina cu arcade a unui magazin cu vinuri și apoi magazinul cu obiecte vechi de artă, al căror preț depășea cu mult valoare lor.

Când ajunse în fața casei, parcă mașina lângă trotuar și apoi opri motorul. Zumzetul avionului se stinse și el curând, și dimineața se învălui în liniște. De undeva din apropiere se auzi un câine lătrând. Într-unul din copacii din jurul casei, o pasăre cânta plină de speranță, încercând să se amăgească pe sine că soarele, ale cărui raze firave se revărsau asupra sa, era un semn al primăverii. Bărbatul coborî din mașină, trânti portiera și rămase cu privirile pironite asupra casei cu fațadă simetrică, bine proporționată, în mijlocul căreia se făcea remarcată ușa elegantă, cu ochiuri de geam. Ușa se deschidea chiar spre trotuar și în fața sa se aflau câteva trepte de piatră. Ferestrele casei erau învăluite, discret, în perdele fine de voal.

„Iată o casă care nu a dăruit niciodată, nimănui, nimic", își spuse el.

Urcă treptele și apăsă soneria, montată într-un cadru de aramă ce strălucea perfect, ca și capul de leu ce folosea pentru a ciocăni la ușă. Ușa de culoare galbenă, proaspăt vopsită, strălucea în lumina dimineții, fără nici o zgârietură. În umbra casei, departe de razele soarelui, aerul era rece. Se zgribuli în jacheta groasă din piele și apăsă din nou butonul soneriei. În clipa următoare auzi pașii unei persoane ce se apropia și apoi ușa se deschise în fața lui.

O fată, având un aer iritat de parcă ar fi fost întreruptă dintr-o activitate extrem de importantă, îl privea dându-i de înțeles că nu era dispusă să-și piardă timpul stând de vorbă cu el. Avea părul lung, blond de culoarea mierii, era îmbrăcată cu un tricou ce se mula pe formele dolofane, un șorț de bucătărie și pantaloni colanți; în picioare purta o pereche de bocanci din piele.

— Da?

— Bună dimineața! rosti bărbatul zâmbind.

Brusc, starea ei de nervozitate se topi sub zâmbetul lui și pe chip i se așternu o nouă expresie.

Fata înțelesese că nu era deranjată nici de un comis voiajor și nici de o persoană pornită să strângă fonduri pentru Crucea Roșie. În fața ei se afla un bărbat tânăr, chipeș, cu picioare lungi pe care se mulau pantalonii din jeans. Barba noului venit o impresiona, amintindu-i de un tânăr viking.

— Aș dori să știu dacă doamna Archer este acasă.

— Îmi pare rău.

Pe chipul fetei chiar se putea citi regretul.

— Doamna Archer a plecat la Londra pentru cumpărături.

O privea și își spuse că nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Accentul îi trăda originea scandinavă, probabil suedeză.

Încercând să afișeze un aer dezolat tânărul se grăbi să spună:

— Ce ghinion! Cred că ar fi trebuit să telefonez mai

înainte, dar am sperat că voi reuși să o prind acasă, înainte de a pleca.

— Sunteți un prieten al doamnei Archer?

— Da...în urmă cu doar câțiva ani eram în bune relații cu întreaga familie. Dar, în ultima vreme am pierdut legătura. Am ajuns în sat, venind din ținutul vestic și mă îndrept spre Londra. Mi-am zis că se cuvine să mă opresc pentru câteva minute. O simplă idee venită în timp ce mă apropiam de sat. Oricum nu mai are importanță.

Făcu doi pași înapoi ca și când bătea în retragere. Așa cum sperase, fata îl opri.

— Când se întoarce îi voi spune că ați căutat-o. Cred că va sosi înainte de ora ceaiului.

Chiar în acel moment, minunată coincidență, ceasul din turnul bisericii porni să bată, anunțând miezul zilei.

— Este abia ora douăsprezece, spuse bărbatul. Nu cred că pot să rămân până la ora ceaiului. Nici o problemă. Cred că voi mai trece pe aici. Parcă era o cafenea pe undeva, prin apropiere...Privirile îi alunecară de-a lungul străzii.

— A dispărut. În locul ei s-a deschis un magazin de delicatese.

— Ei bine, în acest caz, cred că voi mânca un sandviș în barul din centru. A trecut cam mult timp de când am luat micul dejun.

O privi zâmbind apoi își luă rămas bun.

— La revedere. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Întoarse spatele ca și când ar fi vrut să plece. Simțea ezitarea fetei, dar ghicea și hotărârea pe care aceasta părea gata să o ia.

— Aș putea...

Bărbatul se întoarse.

— Ce anume?

— Chiar sunteți un vechi prieten al familiei?

Părea dornică să alunge orice umbră de îndoială pe care o mai avea în privința lui.

— Da, cu adevărat. Din păcate, nu am nici o posibilitate să dovedesc acest fapt.

— Tocmai pregăteam prânzul pentru mine și pentru copil. Cred că ați putea să rămâneți cu noi.

Bărbatul îi aruncă o privire încărcată de reproș și fata simțea cum începe să roșească.

— Cred că dai dovadă de îndrăzneală... de mult curaj. Sunt convins că ai fost avertizată de nenumărate ori în privința pericolelor care te pândesc dacă stai de vorbă cu bărbați străini ce sună la ușă, tocmai atunci când ești singură acasă.

Pe chipul fetei se putea citi dezamăgire și tulburare. Străinul avea dreptate.

— Dar ați spus că sunteți un prieten al doamnei Archer. Doamna Archer mi-ar fi cerut să vă poftesc în casă.

În mod sigur, fata se simțea extrem de singură și mai ales se plictisea cumplit. Toate dădacele de vârsta ei trăiesc acest sentiment de plictis ca și o însingurare teribilă.

— Cred că nu este bine să te vâri singură în necaz, o îndemnă străinul.

Fata zâmbi, fără să vrea.

— Nu cred că voi avea probleme.

— Dar să presupunem că voi fura argintăria. Poate voi încerca să fac amor cu tine într-un mod violent, în ciuda dorinței tale.

Din cine știe ce motiv ascuns, această posibilitate nu părea să o înspăimânte absolut deloc. Mai degrabă luă vorbele lui în glumă, ca și când astfel putea căpăta mai multă încredere în el. Chiar chicoti, meditând la spusele străinului.

— Dacă veți face o asemenea încercare voi țipa atât de tare încât întregul sat mă va auzi și-mi va sări în ajutor. În Woodbridge fiecare locuitor știe ce fac cei din jurul său. Toți vorbesc permanent despre vecini. Bârfă și iar bârfă. Nu există secrete.

Făcu un pas înapoi și deschise larg ușa. Holul spațios și elegant îi oferea o priveliște ademenitoare.

Bărbatul ezită doar atât cât crezu necesar pentru a spori încrederea fetei. Ridică din umeri și o urmă.

— Prea bine.

Pe chip purta expresia omului ce fusese convins, în cele din urmă, să facă un lucru împotriva voinței sale.

Fata închise ușa. Străinul își coborî privirile asupra ei.

— Cred că va trebui să suportați consecințele.

Emoționată din pricina aventurii în care tocmai pășise, fata chicoti din nou. Apoi îl îndemnă cu tonul firesc al oricărei gazde:

— Vă rog, vreți să vă scoateți haina?

Străinul îi ascultă îndemnul și, scoțându-și scurta, o agață chiar el în cuier.

— Vreți vă rog să mă însoțiți în bucătărie? Poate doriți un pahar cu bere.

— Da, sigur. Mulțumesc.

Fata porni înainte, de-a lungul coridorului ce ducea către partea din spate a casei, unde se afla bucătăria modernă. Aceasta se deschidea spre grădina orientată către sud și era inundată de razele soarelui primăvăratec. Încăperea strălucea de curățenie; mobilierul era imaculat ca și aragazul de altfel. Metal și lemn de tek perfect lustruite îl întâmpinară pe oaspete. Podeaua era acoperită cu gresie în culorile albastru deschis și alb, și părea de fabricație portugheză. Pe pervazul ferestrei se înșirau ghivece cu flori și masa aflată în dreptul geamului era pregătită pentru prânz. Remarcă scaunul înalt, suportul de mușama perfect curat, linguriile și castronașul Beatrix pentru copil.

— Ai un bebeluș în grijă.

Fata se afla în dreptul frigiderului, căutând o cutie cu bere.

— Da.

Închise frigiderul și se îndreptă către suportul pe care se înșirau cratițele de bucătărie ce străluceau de curățenie. Luă o cană de cositor și se grăbi să adauge.

— Este nepotul doamnei Archer.

— Cum îl cheamă?

— Thomas. I se spune Tom.

— Unde-i acum?

— În pătuțul său. Își face somnul de dinaintea prânzului. Voi urca să-l trezesc și îl voi aduce pentru prânz.

— Câți ani are?

— Doi.

Îi oferi cutia cu bere și cana pentru bere. Străinul desfăcu cutia și turnă berea cu atenție, evitând producerea spumei.

— Presupun că locuiește aici. Adică, vreau să spun că stă aici cât timp părinții sunt plecați.

— Copilul locuiește aici permanent.

Fața zâmbitoare, cu gropițe, se înnoură pentru o clipă.

— O situație nefericită. Mama copilului a murit. Ciudat. Nu știați?

— Ți-am spus doar că am pierdut legătura cu familia Archer în ultimii ani. Habar nu aveam. Regret cele întâmplate.

— Mama copilului a murit într-un accident de avion. Se întorcea din Iugoslavia pentru a-și petrece vacanța acasă. Era singurul copil al familiei Archer.

— Prin urmare, ei au grijă de nepot.

— Da.

Sorbi o gură de bere. Era rece. Delicioasă.

— Și tatăl?

Fata tocmai se întorsese cu spatele spre el pentru a arunca o privire preparatului aflat în cuptor. Mirosul îmbietor se răspândi în întreaga bucătărie. Simțea cum îi lasă gura apă. Până în acel moment nu își dăduse seama cât era de înfometat.

— Părinții copilului erau despărțiți. Nu știu nimic despre tată, rosti fata, continuând să se ocupe de cuptor.

După ce închise cuptorul îl privi, din nou, cu mai multă atenție.

— Credeam că știți toate aceste lucruri.

— Nu. N-am știut nimic până acum. Am fost plecat din țară. Am fost un timp în Spania și apoi în America.

— Da, înțeleg.

Fata privi către ceas.

— Sper că nu vă deranjează dacă rămâneți singur, Trebuie să merg sus și să-l trezesc pe Thomas.

— Dacă ai destulă încredere în mine, că nu voi cotrobăi prin casă, o tachină el.

Fata zâmbi din nou.

— Nu cred că veți face așa ceva, răspunse ea cu toată convingerea.

— Cum te cheamă?

— Helga.

— Ești suedeză?

— Da.

— Familia Archer are mare noroc. Vreau să spun că sunt norocoși că te au în casă.

— Și eu am avut noroc atunci când m-au primit. Am o slujbă bună și sunt foarte drăguți cu mine. Alte fete lucrează în case îngrozitoare. V-aș putea povesti niște lucruri cumplite.

— Mergi la cursuri serale?

— Da. Studiez limba engleză și istoria.

— Vorbești o limbă engleză perfectă, după părerea mea.

— Studiez literatura. Jane Austin.

Părea atât de mulțumită de sine încât îl făcu să izbucnească în râs.

— Fugi, Helga, o îndemnă el râzând. Adu bebelușul. Mor de foame.

Fata roși din nou, dintr-un motiv care îi rămase necunoscut bărbatului. Ieși în grabă și îl lăsă în bucătăria luminoasă, însorită.

Bărbatul aștepta. O auzi urcând, apoi pașii ei răsunară în camera aflată deasupra bucătăriei. O auzi vorbind cu glas scăzut și cum trase perdelele. Își lăsă jos cana cu bere și porni cu pași ușori, al căror zgomot era înăbușit de tălpile moi, de cauciuc ale pantofilor. Străbătu holul și deschise ușa aflată la capătul scărilor. Intră. Lucrurile la care se așteptase se înfățișau înaintea sa: creton, pianul uriaș, rafturile pe care se înșirau cărți într-o ordine perfectă și nelipsitele acuarele. În șemineul stil Adam fuseseră așezate lemne, dar focul nu fusese încă aprins. Cu toate acestea, în cameră era cald datorită sistemului de încălzire centrală. În aer plutea un miros de zambile. O ordine perfectă, curățenie perfectă. O atmosferă spilcuită, un aer de automulțumire și mândrie a celor binecrescuți și plini de bani. Toate acestea stârneau în el furia, așa cum se întâmpla de obicei când era confruntat cu asemenea situații. Sufletul său tânjea după tricotajul încâlcit, abandonat pe un fotoliu, după ziarele răvășite și după un

câine sau o pisică, șezând pe o pernă. Dar nimic din toate acestea nu putea fi găsit în camera pe care o privea. Doar ticăitul ceasului aflat pe consola șemineului stătea chezaș vieții, în toată această nemișcare.

Porni să se plimbe prin cameră. Pe pianul uriaș se afla un adevărat muzeu. Iată-l pe domnul Archer într-o fotografie ce-l înfățișează purtând joben. Plin de mândrie primește o medalie insignifiantă din partea Reginei, în cadrul unei ceremonii la Palatul Buckingham; mustața domnului Archer pare perfect tunsă, arătând asemenea unei periuțe de dinți și redingota încearcă să ascundă pântecele voluminos. Nu lipsea nici fotografia de tinerețe a doamnei Archer: o fată ștearsă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Bebelușul așezat pe un covoraș mâțos nu lipsea din colecție. Și Jeannette.

Ridică fotografia, un portret al tinerei femei. Rămase nemișcat, privind-o un timp. Frumușică, așa cum o știa dintotdeauna. Chiar sexi, în stilul ei propriu, pretențios, rar întâlnit. Își aminti picioarele ei. Senzaționale. Și forma perfectă a mâinilor extrem de îngrijite. Altceva nu reușea să-și amintească. Nici măcar vocea sau zâmbetul ei.

Se căsătorise cu ea numai pentru a împlini dorințele familiei Archer. Părinții Jeannettei nu doreau ca fiica lor să devină mama unui copil nelegitim. Lumea lor perfectă se prăbușise în mici fărâme atunci când aflaseră că unicul lor copil, neprețuita lor fiică, avea o legătură amoroasă, mai bine spus, trăia cu teribilul, îngrozitorul Oliver Dobbs. Doamna Archer se prăbu-

găsise pe pat, pradă unei *crise de nerfs*, dar domnul Archer, urmându-și instinctul de vechi militar, își aranjase cravata, își îndreptase spatele și îl invitase pe Oliver să cineze alături de el la clubul său londonez.

Fără a fi câtuși de puțin impresionat de această invitație își amintea conversația pe care o avuseseră, cu detașarea unui simplu observator. Chiar și atunci când se petrecuseră cu adevărat aceste evenimente, îi apăreau asemenea unor scene dintr-o piesă desuetă.

Singura lui fiică, spunea domnul Archer, se hazardase într-o situație inimaginabilă. Totdeauna nutrise planuri mărețe în privința ei. Nici nu putea fi vorba de reproșuri sau învinuiri. Nu. Acestea nu făceau bine nimănui. Evident, Oliver provenea dintr-o familie onorabilă și nici nu trebuia să i se mai dovedească faptul că Oliver urmase o școală serioasă, dar dorea să știe care era motivul pentru care lucra într-o cârciumă unde servea pește și cartofi prăjiți.

Oliver i-a răspuns că exista un motiv întemeiat pentru a lucra într-un asemenea loc. Era scriitor și cârciuma în care lucra era singura ocupație care nu-l solicita în mod deosebit dar, în același timp, îi oferea mijloacele de trai necesare pentru a se ocupa numai de scris.

Tușind scurt, domnul Archer porni să vorbească despre părinții lui Oliver. Acesta îi tăie vorba scurt, aducându-i la cunoștință faptul că părinții săi care trăiau în Dorset n-aveau un ban, și pe deasupra se dovedeau implacabili în hotărârea luată cu ani în urmă. Trăind dintr-o pensie dată de armată, refuzându-și ce-

le mai modeste bucurii și plăceri, reușiseră cu greu să economisească destui bani pentru a-i oferi lui Oliver posibilitatea de a studia într-o școală exclusivistă. Când, în sfârșit, absolvise școala, la vârsta de șaptesprezece ani, încercaseră, într-o manieră de-a dreptul sfâșietoare pentru inima oricui, să-l convingă fie să urmeze o carieră militară, fie să intre în marină. Îl îndemnaseră să caute alte alternative, cum ar fi fost o slujbă într-o bancă sau avocatura și chiar contabilitatea. Dar el nu se gândea decât la scris, voia să devină scriitor pentru că deja începuse să scrie. Înfrânți, părinții se resemnaseră în cele din urmă, dar se spălaseră pe mâini de orice obligație față de el, lăsându-l fără nici un ajutor material și refuzând să mai comunice cu el.

Aceste informații avură darul de a înlătura și acest subiect de conversație. Prin urmare, domnul Archer căută o altă cale de atac. O iubea Oliver pe Jeannette? Crede că putea să-i fie un soț bun?

Oliver îi răspunsese că nu era deloc sigur că ar fi putut fi un soț bun pentru Jeannette deoarece era extrem de sărac.

Limpezindu-și glasul, din nou, pentru a treia și ultima oară, domnul Archer atinsese în sfârșit subiectul real pentru care se întâlniseră. Dacă el, Oliver, consimțea să se căsătorească cu Jeannette, el domnul Archer promitea să... ei bine... promitea să ofere ajutorul financiar necesar tânărului cuplu pentru ca aceștia să ducă o viață confortabilă.

Oliver dorise să știe cât de confortabilă urma să fie

viața lor. Susținând privirile lui Oliver, aflat de partea opusă a mesei, domnul Archer îi explicase cum intenționa să procedeze. În tot acest timp mâinile sale neliniștite plimbaseră paharul cu vin dintr-o parte în alta a mesei, mutaseră furculița și fărâmițaseră chifla aflată pe farfurioară. În momentul în care terminase ce avea de spus, în dreptul domnului Archer, masa avea un aspect dezolant, dar Oliver înțelesese că se afla în fața unei șanse nesperate.

Trăind în apartamentul pe care îl avea Jeannette în Londra și bucurându-se de un venit sigur ce urma să intre lunar în contul său din bancă, Oliver putea renunța la slujba sa și se putea dedica scrisului. Putea să termine piesa la care lucra.

Se putea lăuda deja că scrisese o carte dar aceasta era încă în sertarul unui agent literar; piesa însemna, însă, altceva. Piesa trebuia terminată mai înainte ca dorința de a o vedea scrisă să-i macine sufletul asemenea unui cancer. Aceasta era de fapt relația dintre el și munca lui de scriitor. Nu se simțea fericit dacă nu trăia o viață dublă. Viața reală și-o petrecea în compania femeilor, bând și mâncând prin cârciumi alături de prieteni; cealaltă viață a sa era însuflețită de numeroase personaje, oamenii săi, plini de viață care făceau dovada unei înțelegeri profunde deosebindu-se de mulți dintre cei pe care îi întâlnise el în viața de zi cu zi. Și, în mod sigur, mult mai interesanți decât membrii familiei Archer.

În timpul acelui prânz servit împreună, cei doi bărbați ajunseseră la o înțelegere. Ulterior, aceasta fusese

consemnată prin contracte și acte parafate de avocați și întărite prin semnături. Oliver și Jeannette au devenit soț și soție în urma unei ceremonii desfășurate, așa cum se cuvine, în fața unui ofițer al stării civile și acesta părea să fie lucrul cel mai important pentru familia Archer. Restul era lipsit de importanță. Relația celor doi a durat doar câteva luni. Chiar mai înainte de nașterea copilului, Jeannette s-a întors la părinții săi. După propria ei mărturie, plictiseala și înstrăinarea erau suportabile fără mari eforturi, dar violența fizică sau comportamentul abuziv erau imposibil de îndurat.

Oliver nu fusese afectat de plecarea ei. Rămăsese în apartamentul soției sale și trăise liniștit. Bucurându-se de un trai pașnic, eliberat de tot ceea ce ar fi putut să-i stânjenească munca, reușise să scrie piesa. Odată ce își văzuse piesa terminată, părăsise apartamentul și expediase cheia prin poștă pe adresa Jeannettei. Urmase apoi călătoria în Spania. La venirea pe lume a copilului său, Oliver se afla în Spania. Tot acolo aflase și despre moartea soției sale, survenită în urma unei catastrofe aeriene. Această informație o citise într-un ziar vechi. La vremea aceea, Jeannette se transformase într-o amintire uitată undeva într-un colț al minții sale, drept pentru care tragicul ei sfârșit nu stârnise nici o emoție în sufletul său. Jeannette aparținea unei vieți trecute.

Un alt motiv pentru care nu acordase atenție deosebită acestui eveniment, îl constituia și faptul că în

acel moment se afla prins cu înfrigurare în scrierea celui de al doilea roman al său. Reflectase timp de cinci minute la cele întâmplate și la tragicul sfârșit al Jeannettei și apoi se retrăsese cu infinită bucurie în lumea însuflețită de personajele sale captivante a căror existență se desfășura doar pe tărâmul propriilor lui gânduri.

Când Helga reveni la parter împreună cu bebelușul, Oliver era deja în bucătărie, șezând în fața geamului, cu spatele spre soare, sorbind din bere. Ușa se deschise și Helga își făcu intrarea purtând copilul în brațe. Bebelușul era mult mai mare decât și-l imagina Oliver. Purta o salopetă roșie și o bavețică ce-i acoperea puloverul alb. Avea părul blond-auriu, cu nuanțe roșiatice asemenea monedelor nou-nouțe de un penny. Oliver nu-i putea vedea fața, în acel moment, deoarece capul bebelușului își găsise culcuș pe gâtul drăgălaș al dădacei sale.

Helga îi trimise un zâmbet cald peste umărul lui Thomas.

— Este un copil timid. I-am spus că avem un oaspete și de aceea se ascunde. Hai, prostuțule, întoarce capul! Domnul este foarte drăguț. A venit să ia prânzul împreună cu noi.

Copilul protestă, țipând nemulțumit și își afundă capul și mai adânc în umărul Helgăi. Râzând, Helga îl așeză în scaunul lui înalt, obligându-l astfel să dea ochii cu oaspetele lor. În clipa următoare Oliver și be-

beluşul se priveau unul pe celălalt. Copilul avea ochii albaştri şi părea robust. Cunoştinţele lui Oliver referitoare la copii erau extrem de reduse. De fapt, Oliver nu ştia nimic despre copii, în general. Îl salută:

— Bună.

— Spune „bună", Thomas, îl îndemnă Helga. Nu e prea vorbăreţ, adăugă ea.

Thomas se zgâia la străinul aflat în faţa lui. Unul din obrajii copilului avea o nuanţă roşiatică mai aprinsă, din pricina pernei. Mirosea a săpun. Helga îi puse în jurul gâtului încă o baveţică, dar din plastic. În tot acest timp, Thomas nu-şi dezlipea privirile de pe chipul străinului.

Helga îşi făcea de lucru pe lângă sobă. Scoase din cuptor o budincă de cartofi şi un preparat din varză de Bruxelles. Luă un castronaş şi amestecă o porţie de budincă şi varză, zdrobind totul cu furculiţa. Apoi se îndreptă către Thomas şi îi puse castronul în faţă.

— Hai, Thomas, mănâncă, îl îndemnă dându-i o linguriţă.

— Ştie să mănânce singur?

— Bineînţeles. A împlinit doi ani. Nu mai este un bebeluş. Am dreptate, Thomas?

Acesta răspunse aşezând linguriţa alături de castron. Privirile sale nu se dezlipeau de pe chipul oaspetelui lor. Copilul nici nu clipea. Oliver începu să se simtă stânjenit.

— Ia să vedem ce avem aici!? rosti el în cele din urmă.

Puse jos cana cu bere şi întinse mâna spre linguriţă.

O luă și umplând-o cu amestecul din castron o îndreptă spre gura copilului. Brusc, Thomas deschise gura și conținutul linguriței dispăru rapid. Thomas mestecă și privirile erau ațintite pe chipul lui Oliver. Acesta îi dădu lingurița înapoi. Thomas termină de mestecat și apoi zâmbi larg. Era un zâmbet plin de budincă, dar printre resturile de carne și cartofi se zăreau două rânduri de dințișori asemenea unor mici perle.

Helga observă zâmbetul copilului în timp ce așeza farfuria în fața lui Oliver.

— Ia te uită! V-ați împrietenit deja. Este un băiețel foarte prietenos.

Luă o altă farfurie și după ce puse o nouă porție de budincă se așeză la masă cât mai aproape de Thomas pentru a-i sări în ajutor în cazul în care acesta ar fi avut nevoie de ea.

— Ce face toată ziua?

— Se joacă, doarme și după-amiezele este scos la plimbare în cărucior. De obicei merge la plimbare cu doamna Archer, dar astăzi vom merge împreună, noi doi.

— Îi plac cărțile?

— Da, cele cu poze, dar uneori le rupe.

— Are jucării?

— Îi plac mașinuțele și cuburile. Nu-i plac ursuleții, nici iepurii din pluș și în general nici un fel de jucării de genul acestora. Cred că nu-i place senzația pe care i-o dă atingerea lor.

Oliver gustă din budincă. Era fierbinte, dar delicioasă.

— Cred că știi multe despre copii.

— Acasă, în Suedia, am frați și surori mai mici ca mine.

— Îți place Thomas? Ții la el?

— Da, este foarte drăgălaș.

Se strâmbă ușor către Thomas.

— Ești un scump! Am dreptate, Thomas? Nu este plângăreț și nici mofturos așa cum sunt copiii în general.

— Cred că trebuie să fie oarecum... trist pentru el să fie crescut de bunici.

— Cred că este prea mic pentru a înțelege asemenea lucruri.

— Dar când va crește?

— Un copil singur este totdeauna trist. Dar în sat mai sunt și alți copii. Își va face mulți prieteni.

— Dar tu? Tu ai prieteni?

— Da; tot o dădacă. Mergem împreună la cursuri.

— Nu ai nici un iubit?

Fata se îmbujoră.

— Iubitul meu este în Suedia.

— Cred că îi este dor de tine.

— Păstrăm legătura. Corespondăm permanent. Șase luni trec repede. Apoi voi pleca acasă, în Suedia.

— Și atunci ce se va întâmpla cu Thomas?

— Presupun că doamna Archer va angaja pe altcineva. Mai dorești o porție de budincă?

Urmă apoi desertul: fructe, iaurt, brânză. Thomas mâncă iaurt și Oliver își curăța o portocală în vreme ce Helga pregătea cafeaua.

— Locuiți la Londra? îl întrebă ea pe Oliver.

— Da. Am un apartament, la demisolul unei clădiri în Fullham Road.

— Vă îndreptați către casă?

— Da. Am fost la Bristol unde am stat timp de o săptămână.

— În vacanță?

— Cine se duce la Bristol în vacanță în luna februarie? Nimeni. Am scris o piesă care s-a pus în scenă la teatrul Fortune, din Bristol. Am făcut câteva modificări. Actorii s-au plâns că nu puteau să rostească unele dintre replicile scrise de mine.

— Scriitor? Sunteți scriitor? Scrieți *piese*? Și sunt *interpretate*? În mod sigur sunteți un dramaturg bun.

Ochii ei se făcuseră rotunzi de uimire.

— Da. Îmi place să cred că sunt talentat.

Luă o felie de portocală. Gustul ei îi amintea de șederea în Spania.

— Important este ceea ce cred ceilalți despre tine, continuă el. Părerea criticilor și a spectatorilor este cea care contează cu adevărat.

— Cum se numește piesa?

— *Bent Penny*. Nu-mi cere să-ți povestesc despre ce este vorba pentru că nu am timp acum.

— Și iubitul meu scrie. Publică articole pe teme de psihologie.

— Cred să sunt foarte interesante.

— Da, dar nu la fel de interesante ca o piesă de teatru.

— Da, presupun că ai dreptate.

Thomas terminase de mâncat iaurtul. Helga îl șterse în jurul gurii, îi scoase bavețica din plastic și îl ajută să coboare din scaunul său. Copilul se apropie de Oliver și își așeză mânuțele pe genunchii acestuia în încercarea de a-și păstra echilibrul. Prin bumbacul uzat al pantalonilor, Oliver simțea căldura trupului micuț și fermitatea cu care degetele copilului îl strângeau. Thomas se zgâia în continuare la Oliver și zâmbea arătându-și dinții mici ca niște perle strălucitoare. În obraji două gropițe însoțeau zâmbetul copilului. Ridică o mânuță încercând să atingă barba lui Oliver și acesta se aplecă spre el. Thomas chicoti. Oliver îl ridică și îl așeză pe genunchii săi. Îl simți cald și puternic, lipit de trupul său.

Helga părea încântată de atenția acordată copilului.

— Ați devenit buni prieteni. Dacă aduc o carte vă puteți uita la poze împreună în vreme ce eu pun vasele în mașină. Apoi îl voi duce la plimbare.

Oliver luase deja hotărârea că sosise vremea să plece, dar spuse doar:

— Da, sigur, de ce nu.

Helga plecă în căutarea unei cărți și cei doi rămaseră singuri.

Thomas era fascinat de barba lui. Oliver îl săltă în brațe astfel încât Thomas își proptea piciorușele pe genunchii lui. Ochii lor se aflau acum la același nivel. Thomas îl trase de barbă și Oliver scoase un țipăt ascuțit. Copilul făcu o nouă încercare să prindă barba în mânuță dar Oliver îi prinse mâna și o reținu într-a sa.

— Mă doare, sălbăticiune mică.

Thomas se zgâi din nou la el.

Cu glas blând, Oliver întrebă:

— Știi cine sunt eu?

Thomas chicoti din nou, de parcă i s-ar fi spus o glumă bună.

Helga reveni în bucătărie și aduse o carte mare, colorată, pe a cărei copertă strălucitoare se putea vedea o seamă de animale domestice. Oliver deschise cartea la întâmplare și îl așeză pe Thomas confortabil pe genunchii săi. Copilul se aplecă ușor spre masă, privind pozele. În vreme ce Helga punea vasele la spălat și curăța tava în care fusese budinca, Oliver întorcea fiecare pagină a cărții, rostea numele animalelor și îi arăta copilului fie o poartă, un copac sau o căpiță de paie. Când ajunseră la o fotografie ce înfățișa un câine, Thomas prinse să latre. Apoi urmă o alta ce înfățișa o vacă și micuțul scoase un muget.

Plăcut mod de a-și petrece timpul.

Helga îi aminti că sosise vremea ca Thomas să fie dus în camera lui și schimbat pentru a merge la plimbare. Îl luă în brațe și porni pe scări, în sus. Oliver rămase singur, așteptându-i să coboare. Privi în jurul său, examinând bucătăria imaculată. Privirile îi alunecară pe fereastră, spre grădina la fel de bine îngrijită asemenea restului casei. Apoi gândul îi zbură la Helga care avea să se întoarcă în patria sa și la noua dădacă ce urma să îi ia locul până când Thomas împlinea opt ani. La această vârstă putea fi trimis la o școală elegantă, pentru copiii ai căror părinți aveau

venituri confortabile. Își văzu fiul etichetat, înregimentat și prins în mașinăria sistemului educațional convențional. Se așteptau de la el să lege prietenii potrivite, să joace jocuri acceptate de convenințele sociale și să nu pună niciodată sub semnul întrebării tirania lipsită de sens a tradiției.

Oliver scăpase de toate acestea. La vârsta de șaptesprezece ani se eliberase și fugise, dar reușise acest lucru pentru că avea de partea sa scrisul și încăpățânarea rebelă, hotărârea de a-și croi singur un drum al său.

Dar ce se va întâmpla cu Thomas?

Gândul acesta îi dădea un sentiment de nesiguranță și nu-și mai punea problema că toate acestea nu erau decât simple supoziții. Apoi își spuse că nu era treaba lui ce școală urma să frecventeze Thomas și, oricum acest fapt era lipsit de importanță pentru el. Își aprinse o țigară și apoi deschise cartea despre animale domestice. Pe prima pagină observă scrisul doamnei Archer.

Thomas Archer
Pentru cea de a doua aniversare a sa.
Bunica

Brusc, totul căpătă alt sens. Simți cum crește în el o furie teribilă, o furie atât de mare încât, dacă mama Jeannettei s-ar fi aflat în apropierea lui, pur și simplu s-ar fi năpustit asupra ei rostind cuvinte numai de el știute. Poate că ar fi atacat-o și cu pumnii. De ce nu?

„Numele lui nu este Thomas Archer, mironosiță nenorocită. Acesta este Thomas Dobbs. El este fiul meu."

Când Helga coborî aducându-l pe Thomas, Oliver îi aștepta deja în hol. Copilul purta un costum asemănător cu cele purtate de schiori. Pe cap avea o căciuliță din lână albastră, cu un moț mare. Oliver era deja îmbrăcat gata de plecare.

— Trebuie să plec. Sunt nevoit să ajung la Londra.

— Da, sigur. Înțeleg.

— Îți mulțumesc pentru prânz. Ai fost amabilă.

— Îi voi spune doamnei Archer că ați trecut pe aici.

Oliver zâmbi și pe chipul lui apăru o grimasă.

— Da, sigur. Chiar te rog.

— Dar,... nu mi-ați spus cum vă numiți. Vreau să spun că nu știu despre cine să-i spun că a vizitat-o.

— Oliver Dobbs.

— Prea bine, domnule Dobbs.

Pentru câteva momente, Helga, aflată în capătul scărilor ezită, apoi întrebă:

— Nu vreți să-l țineți pe Thomas până când aduc eu căruciorul și haina mea?

— Da, bineînțeles.

Oliver luă copilul din brațele fetei și-l sprijini de umărul său.

— Nu lipsesc mult, Thomas, îl încurajă ea pe copil și se îndepărtă de-a lungul culoarului ce pornea de sub scară, apoi dispăru în spatele unei uși cu geamuri.

O fătucă drăguță, încrezătoare și tare prostuță. Spera că nu vor fi prea duri față de ea. „Poți să întârzii cât dorești, draga mea." Purtându-și fiul în brațe, Oliver părăsi casa, ieșind pe ușa vopsită în culoarea galben, coborî treptele și urcă în mașina care îl aștepta.

Helga auzi zgomotul produs de motorul mașinii dar nu-i trecu prin minte că era vorba de mașina lui Oliver. Când reveni în hol, împingând căruciorul, nici bărbatul și nici copilul nu mai erau de găsit.

— Domnule Dobbs?

Ușa de la intrare rămăsese deschisă și în casă își croise drum aerul rece al după-amiezei.

— Thomas?

Afară, în fața casei, tot ceea ce putea să vadă era trotuarul gol și strada pustie.

2
VINERI

Nu există nimic pe lume mai obositor decât lipsa de activitate. Aceasta era părerea Victoriei Bradshaw. Inactivitatea este, în mod cert, epuizantă; te stoarce de puteri mult mai mult decât munca susținută. Și Victoria trăia tocmai o asemenea zi.

Februarie nu era luna cea mai bună în ceea ce privește vânzările de haine. De fapt, februarie nu este o lună favorabilă, în general vorbind, pentru nici un fel de vânzări. Crăciunul a fost uitat de mult timp, în vreme ce vânzările lunii ianuarie sunt o amintire. Ziua începuse cu o dimineață promițătoare, cu un soare timid ce încerca să încălzească atmosfera glaciară. Spre după amiază, cerul se acoperise cu nori grei. La vremea la care Victoria cugeta la ziua plictisitoare căreia trebuia să îi facă față, frigul devenise pătrunzător și umezeala îi îndemna pe cei mai înțelepți dintre semenii săi să stea acasă în fața focului din cămin sau să se bucure de căldura oferită de sistemul de încălzire centrală și să-și petreacă timpul fie făcând prăjituri, sau dezlegând cuvinte încrucișate, fie urmărind un pro-

gram la televizor. Vremea nu le dădea ghes să se gândească la noi toalete pentru primăvară.

Acele ceasului se îndreptau către ora cinci. După amiaza cenușie făcea loc treptat înserării. De-a lungul vitrinei cu arcadă se putea citi „Sally Sharman". Din magazin aceste două cuvinte păreau asemenea unor hieroglife, fiind imposibil de citit invers. Doar Beauchamp Place se putea citi prin perdeaua de ploaie. Trecătorii ascunși sub umbrele, luptându-se cu rafalele de vânt își purtau cu greu cumpărăturile făcute. Un șir de mașini aștepta ca lumina semaforului să se schimbe la intersecția cu Brompton Road. O siluetă ascunsă sub o pelerină de ploaie urcă în grabă treptele și năvăli în magazin prin ușa cu numeroase ochiuri de geam. Odată cu persoana nou venită, un vârtej de aer umed și înghețat dădu buzna în magazin mai înainte ca aceasta să închidă ușa în urma sa.

Era chiar Sally, îmbrăcată cu pelerina de ploaie de culoare neagră și purtând pe cap o căciulă uriașă din blană de vulpe roșcată.

— Dumnezeule! Ce zi!

Își strânse umbrela și după ce își scoase mănușile porni să-și descheie nasturii pelerinei.

— Cum a fost? întrebă Victoria.

Sally își petrecuse întreaga după-amiază în compania unui designer care luase hotărârea să intre în comerțul en-gros cu obiecte de îmbrăcăminte.

— Nu tocmai rău, răspunse Sally în timp ce își așeza pelerina deasupra suportului pentru umbrele.

— Pot spune că a mers chiar bine. O mulțime de idei noi și culori minunate. Toaletele sunt realizate într-o manieră matură, lucru care m-a surprins având în vedere tinerețea celui care le-a realizat. Ținând seama de vârsta creatorului ar fi fost normal să mă aflu în fața unei colecții de pantaloni din jeans și cămăși genul muncitoresc, dar lucrurile stau cu totul altfel.

Își smulse căciula de pe cap și o scutură de ploaie. Brusc, redeveni ea însăși: elegantă, zveltă și suplă. Pantalonii strâmți vârâți în cizme înalte și un pulover croșetat stil plasă; acest obiect de îmbrăcăminte ar fi putut arăta precum o cârpă de șters pe jos dacă ar fi fost purtat de altcineva și nu de Sally. În schimb, pe ea arăta senzațional.

Intrase în lumea modei lucrând ca model și trupul său încă mai păstra formele longiline caracteristice. Chiar și chipul său fotogenic amintea acest lucru. După ce renunțase la meseria de model, lucrase pentru o revistă de modă, pentru care realizase pagina editorială. Folosindu-și cunoștințele căpătate de-a lungul anilor ca și relațiile pe care și le făcuse în lumea modei, deschisese propriul său magazin. Avea aproape patruzeci de ani, era divorțată și extrem de încăpățânată. În ciuda aparențelor, avea o fire caldă și iubitoare, dar încerca să ascundă cât mai bine aceste calități. Victoria lucra de aproape doi ani pentru Sally și în tot acest timp ajunsese să o cunoască și să țină la ea.

În acel moment Sally căscă:

— Cât pot să urăsc prânzul de afaceri! Totdeauna

după un asemenea prânz mă simt toropită și întreaga zi mi se pare pierdută.

Cotrobăi în geanta imensă și scoase un pachet de țigări și un ziar de seară. Le aruncă pe masa de sticlă și întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat pe aici?

— Nimic deosebit. Am vândut haina de culoare bej. O cumpărătoare a intrat și a pierdut o jumătate de oră uitându-se și probând haina din stofă cu modele geometrice în țesătură. În cele din urmă a plecat spunând că vrea să se mai gândească înainte de a lua o hotărâre. Gulerul din blana de nurcă o face să stea pe gânduri. Afirma că este susținătoare a mișcării ecologiste.

— Dacă revine spune-i că putem să scoatem gulerul și să-l înlocuim cu unul din blană sintetică.

Sally trecu în biroul ei aflat în spatele unei uși ascunse de o draperie și se așeză în fața biroului pentru a se ocupa de corespondență.

Prin ușa rămasă deschisă, continuă conversația.

— Știi, Victoria, m-am gândit că această perioadă a anului este extrem de potrivită pentru a-ți lua câteva săptămâni libere. Curând, situația se va schimba. Vor începe vânzările și nu cred că voi putea să mă descurc fără ajutorul tău. Nu trebuie să uităm că nu ai avut vacanță de timp îndelungat. Singura problemă constă în faptul că luna februarie nu este o lună potrivită pentru vacanță. Ai putea pleca la schi sau ai putea să o vizitezi pe mama ta, în Sotogrande. Cum arată Sotogrande în această perioadă a anului?

— Umed și bătut de vânt.

Sally ridică privirile de pe corespondență și spuse cu resemnare.

— Nu te trage inima să-ți iei două săptămâni libere în februarie. Am înțeles din felul cum mi-ai răspuns. Dacă aș avea o mamă care locuiește într-o casă splendidă în Sotogrande aș petrece alături de ea fiecare lună a anului, dacă aș avea timp. După părerea mea ai nevoie de o vacanță. Ești palidă și ai slăbit mult. Când te văd cum arăți trăiesc un sentiment de vinovăție, ca și când te-aș pune să muncești peste măsură de mult.

Luă un alt plic, îl deschise și apoi spuse din nou:

— Credeam că am plătit factura de electricitate. Sunt sigură că am plătit-o. Trebuie să fie o greșeală a calculatorului. A luat-o razna. Se mai întâmplă.

Spre ușurarea Victoriei, pentru un moment, decizia de a-și lua o vacanță în februarie era amânată. Luă ziarul pe care Sally îl adusese și pentru că nu găsea nimic mai bun de făcut începu să-l răsfoiască. Privirile îi treceau peste relatările evenimentelor petrecute în lume, fie că erau de mică sau de mare importanță. Inundații în Essex, o nouă conflagrație amenința să izbucnească în Africa. Un conte de vârstă mijlocie se căsătorea pentru a treia oară și la Bristol aveau loc repetițiile unei noi premiere, „Bent Penny" de Oliver Dobbs.

În mod firesc această informație ar fi trebuit să nu-i atragă atenția. Se afla într-un colț al paginii culturale. Nu exista nici un titlu. Nu exista nici o fotografie. Doar numele lui Oliver îi apăruse înaintea ochilor. Parcă o strigase dintre rândurile tipărite în ziar.

— ... este o notă ultimativă. Ce îndrăzneală să-mi trimită o asemenea notă. Am semnat un cec luna trecută.

Pentru că Victoria nu-i răspunsese, Sally ridică privirile și se uită la ea cu uimire.

— Victoria? Ce s-a întâmplat? Ce citești?

— Nimic deosebit. Am citit câteva rânduri despre un bărbat pe care l-am cunoscut în urmă cu câțiva ani.

— Sper că nu a fost trimis la închisoare.

— Nu. Este dramaturg. Ai auzit vreodată de Oliver Dobbs?

— Da, sigur. Scrie și scenarii pentru televiziune. Am văzut într-o seară o piesă într-un act scrisă de el. Tot el este cel care a realizat scenariul unui documentar superb despre Sevilla. Ce s-a întâmplat de scriu ziarele despre el?

— La Bristol au început repetițiile pentru o nouă piesă pe care a scris-o el.

— Cum arată? întrebă Sally, doar de dragul de a face conversație; gândul ei era încă la factura de electricitate și la modul incorect în care lucra Societatea londoneză de electricitate.

— Atrăgător.

Sally deveni atentă. Îi plăceau bărbații atrăgători.

— Te-a atras și pe tine?

— Aveam doar optsprezece ani și eram extrem de impresionabilă.

— N-am fost toate la fel în zorii tinereții noastre, draga mea? Întrebarea nu este valabilă pentru tine deoarece ești încă asemenea unui boboc de floare, prea norocoasă ființă.

Interesul ei față de Oliver Dobbs dispăruse la fel de brusc cum apăruse și simțea nevoia unei schimbări. Se rezemă de spătarul scaunului și căscă plictisită.

— La naiba cu toate. Hai să închidem și să plecăm acasă. Trebuie să-i mulțumim Domnului pentru bucuria de a avea zile libere la sfârșit de săptămână. Gândul că timp de două zile nu trebuie să fac absolut nimic mi se pare un dar ceresc. În seara aceasta voi face o baie fierbinte și voi sta mult timp în cadă. Apoi mă voi uita la televizor.

— Credeam că ieși în oraș.

Viața intimă a lui Sally era extrem de complicată și activă. Avea un șir nesfârșit de prieteni – bărbați – nici unul dintre ei conștient de faptul că mai exista și altcineva în afară de el în viața acestei femei. Asemenea unui jongler abil, Sally reușea să-i păstreze pe toți și evita situațiile stânjenitoare. Pentru a nu le încurca numele prefera să le spună la toți „iubitule".

— Nu, slavă Domnului. Dar tu?

— Trebuie să ies în oraș cu câțiva prieteni ai mamei. Nu cred că va fi o adevărată petrecere.

— Nu poți fi sigură niciodată. Viața este plină de surprize.

Unul dintre avantajele pe care i le oferea slujba din Beauchamp Place era și acela de a putea merge pe jos până la Pendlton Mews. Apartamentul din Pendlton Mews aparținea mamei sale, dar Victoria locuia singură în el. De cele mai multe ori, Victoriei îi făcea plăcere să meargă pe jos până acasă. În jumătate de oră,

mergând pe străzi lăturalnice, ajungea acasă și astfel se putea bucura de o scurtă plimbare la sfârșitul fiecărei zile de lucru.

Dar, în acea seară de vineri era mult prea rece, umezeala prea pătrunzătoare. Perspectiva de a se lupta cu vântul înghețat și cu rafalele de ploaie nu i se părea deloc ademenitoare. Încălcându-și regula pe care singură și-o impusese, aceea de a nu lua taxiul, cedă tentației și când ajunse pe Brompton Road opri primul taxi liber care trecea pe lângă ea.

Din pricina sensului unic de circulație și a traficului alăturat, drumul spre casă dură cu zece minute mai mult ca de obicei și costă atât de mult încât aștepta ca șoferul să îi dea restul până la ultimul penny. Coborâse din mașină chiar în dreptul arcadei ce despărțea Mews de drumul principal. Îi mai rămâneau de făcut doar câțiva pași de-a lungul aleii pietruite, ocolind bălțile, pentru a ajunge în dreptul ușii albastre ce se deschidea către paradisul său. Deschise ușa, intră și aprinse lumina, apoi privi în sus, spre scara îngustă, acoperită cu un covor Wilton uzat, de culoare bej. Când ajunse sus, în capătul scărilor, în fața sa se desfășura imaginea atât de plăcută a camerei de zi.

Închise umbrela și o puse la loc, în suportul special, apoi se îndreptă către fereastră pentru a trage draperiile de creton. Brusc, încăperea se înfățișă mai intimă și oferea mai multă siguranță. Aprinse focul din cămin și apoi se îndreptă către bucătăria minusculă, dornică să-și pregătească o cană de cafea. Deschise

televizorul și apoi îl închise și se hotărî să asculte o uvertură de Rossini. Abia după ce împlini acest ritual se îndreptă către dormitor pentru a-și schimba hainele.

Aflat parcă, în competiție cu Rossini, ceainicul începu să șuiere pentru a-i atrage atenția că apa era încălzită. Își pregăti o cană mare cu cafea instant și se îndreptă către fotoliul aflat în apropierea șemineului. Înainte de a se așeza luă din geantă și ziarul de seară pe care Sally îl adusese la magazin. Îl desfăcu chiar la pagina în care se afla nota referitoare la Oliver Dobbs și la piesa pe care teatrul din Bristol o punea în scenă.

„Aveam doar optsprezece ani și eram extrem de impresionabilă". Acestea erau cuvintele pe care le rostise de față cu Sally, dar, în acel moment, își dădu seama că, de fapt fusese și foarte singură și, în același timp, vulnerabilă. Fusese asemenea unui fruct pârguit ce tremură pe ramură așteptând să cadă.

Și, dintre toți bărbații, Oliver fusese cel care se aflase sub pom pentru a prinde fructul, pentru a o prinde pe ea.

Optsprezece ani și primul ei an ca studentă la școala de artă. Nu cunoștea pe nimeni. Dovedea o timiditate maladivă și nu avea încredere în sine. Se simțise flatată și dornică să spună „da", în momentul în care, o colegă mai mare, îndemnată probabil de un sentiment de milă, îi făcuse o invitație vagă la o petrecere.

— Numai Dumnezeu știe despre ce fel de petrecere era vorba, dar mi s-a spus că pot invita pe oricine

doresc eu. Dacă vrei poți să aduci o sticlă cu băutură, dar cred că nu va fi nici o problemă dacă vii cu mâna goală. Acesta este cel mai bun mod de a cunoaște cât mai mulți oameni. Uite, îți voi scrie aici adresa. Pe cel care organizează petrecerea îl cheamă Sebastian, dar acesta e un amănunt lipsit de importanță. Dacă îți face plăcere poți veni la orice oră. N-are importanță.

Victoria nu primise niciodată o asemenea invitație. Hotărârea ei era deja luată: nu se va duce la petrecere. Apoi, brusc își spuse că trebuie să meargă. Se simțea atât de singură. Îmbrăcă o pereche curată de pantaloni din jeans, luă o sticlă din rezerva de vin roșu a mamei sale și porni către adresa indicată de colega sa.

Și astfel ajunse Victoria într-un apartament la ultimul etaj al unei clădiri din West Kensington. Strângea în mână o sticlă de claret și nu cunoștea pe nimeni. Abia trecuseră trei minute de când intrase și sticla i-a fost luată din mână adresându-i-se și aceste cuvinte:

— Ce amabilă ești!

Apoi nimeni nu mai rosti nici un cuvânt către ea. În cameră pluteau nori groși de fum. Bărbați agitați, cu sudoare pe frunte și tinere cu fețe cenușii, ale căror plete aminteau de plantele acvatice se învârteau în jurul ei. Printre aceștia, Victoriei i se păru că zărește și unul sau doi copii șleampăți, neglijați de părinți. Nu existau gustări sau orice altceva de mâncare iar în privința băuturii nu era în stare să recunoască nici unul din tipurile de licori. Nici o băutură nu-i trezea interesul, asta după ce fusese despărțită de sticla de claret.

Colega care îi adresase invitația de a participa la această petrecere nu era de găsit iar ea, Victoria, era mult prea timidă pentru a intra în vorbă cu cei care purtau conversații aprinse șezând înghesuiți unii într-alții pe pernele aflate pe podea sau pe salteaua ale cărei arcuri ieșeau în afară. În același timp se simțea și neîncrezătoare în sine, mult prea sfioasă pentru a se îndrepta spre cuier și a-și lua haina. Mirosul dulceag de marijuana se împletea cu cel al țigărilor obișnuite. Victoria se retrăsese lângă fereastra aflată sub o arcadă protectoare și își făcea gânduri negre imaginându-și ce s-ar întâmpla dacă poliția ar face un raid în clădire, în seara aceea, în timp ce ea se afla încă acolo.

— Nu cred că ne cunoaștem.

Victoria tresări și, întorcându-se, aproape răsturnă băutura din paharul bărbatului care îi adresase aceste cuvinte.

— Îmi cer scuze...

— Nu-ți face griji. Nu s-a vărsat. Cel puțin, nu foarte mult, adăugă el cu mărinimie.

Bărbatul zâmbea de parcă ar fi spus o glumă bună. La rândul său, recunoscătoare pentru atitudinea lui prietenoasă, Victoria îi zâmbi. Recunoștința ei sporea în timp ce îl privea, căci părea a fi singurul bărbat care nu era nici beat, nici transpirat și nici jegos. Dimpotrivă, era extrem de prezentabil. Chiar atrăgător. Înalt, suplu, cu părul arămiu, ce-i ajungea până la gulerul puloverului și cu o barbă stufoasă ce atrăgea atenția în mod deosebit, era o prezență ușor de remarcat.

— Nu ai nimic de băut, costată el.

— Da, este adevărat.

— Și nu vrei să bei ceva?

Victoria refuză pentru că nici nu dorea să bea și nici nu voia să se lipsească de prezența lui. Se temea că, în cazul în care ar fi plecat să-i aducă un pahar, ar fi putut să dispară și ea ar fi rămas singură din nou.

— Nu-ți place? insistă el înveselit de atitudinea ei.

— Nici nu știu exact ce conține paharul.

— Nu cred că există cineva în jur care să știe cu exactitate. Dar gustul pare să fie de...

Sorbi din pahar, plimbă băutura prin gură asemenea unui degustător profesionist, înghiți și apoi continuă:

— ... cerneală roșie și semințe de anason.

— Ce efect are asupra stomacului?

— Lăsăm pe mâine dimineață aceste griji.

O privi din nou, cu mai multă atenție, încruntându-se ușor.

— Ne cunoaștem? Ne-am mai întâlnit?

— Nu. Cred că nu. Numele meu este Victoria Bradshaw.

Până și simpla rostire a propriului nume o stânjenea, dar pentru bărbatul aflat în fața ei situația nu era deloc jenantă.

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt studentă la colegiul de artă.

— Acum înțeleg cum ai ajuns în această situație. Îți place?

— Nu prea.

— Eu mă refeream la colegiul de artă. Dar dacă nu-ți place petrecerea de ce nu te duci acasă?

— M-am gândit că nu ar fi politicos din partea mea.

Bărbatul izbucni în hohote de râs.

— Într-o asemenea companie politețea nu-și are loc.

— Abia am sosit, de câteva minute, nu mai mult de cinci.

— Eu am sosit chiar acum cinci minute.

Își goli paharul dând capul pe spate și înghițind ultima picătură din băutura dubioasă ca și când ar fi fost vorba de o bere rece, gustoasă. Puse paharul pe marginea geamului și apoi o luă de braț:

— Hai să mergem.

Porniră către ușă și fără a cere scuze nici uneia dintre persoanele aflate în încăpere părăsiră petrecerea. În capătul scărilor, Victoria se opri, privindu-l cu seriozitate.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai plecat de la petrecere. Nu vreau să renunți din pricina mea.

— De unde știi că n-am vrut chiar eu să renunț la această petrecere?

— Bine, dar abia ai sosit.

— De foarte multe ori am părăsit asemenea petreceri chiar după primele cinci minute. Hai să mergem. Abia aștept să respir aer proaspăt.

După ce ajunseră în fața clădirii, pe trotuar, în amurgul târziu de vară, Victoria se opri din nou.

— Acum mă simt mai bine.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Pot lua un taxi și pot să mă duc acasă.
— Ți-e teamă? zâmbi el.
— Nu, sigur că nu.
Victoria era tot mai stânjenită.
— Atunci de ce încerci să fugi?
— Dar nu vreau să fug. Pur și simplu...
— Chiar vrei să mergi acasă?
— Da.
— Ei bine, nu se poate.
— De ce nu?
— Pentru că vom porni în căutarea unui restaurant care servește spaghetti sau orice altceva, vom cumpăra o sticlă de vin iar tu îmi vei spune povestea vieții tale.

Zărind un taxi care se apropia, bărbatul îi făcu semn cu mâna, oprindu-l. Urcară în taxi și după ce îi indică șoferului adresa dorită rămase tăcut. După un drum ce nu a durat mai mult de cinci minute, taxiul a oprit și Victoria a fost îndemnată să coboare. Bărbatul plăti șoferului și luând-o de braț o conduse într-un restaurant modest, lipsit de pretenții, doar câteva mese ce se înșirau de-a lungul peretelui. În aer plutea fumul gros de țigară și arome îmbietoare venite de la bucătărie. Au fost invitați să ia loc la o masă înghesuită într-un colț, unde nu era loc suficient pentru picioarele lui lungi. Dar, necunoscutul se arătă extrem de grijuliu așezându-se în așa fel încât să nu împiedice chelnerii să circule. Comandă o sticlă cu vin și ceru meniul. Își aprinse o țigară și își îndreptă atenția către ea.
— Și acum voi asculta.

— Ce anume?

— Voi asculta povestea vieții tale.

Victoria prinse să zâmbească.

— Nici măcar nu știu cine ești. Nu-ți cunosc nici numele.

— Oliver Dobbs. Trebuie să-mi povestești totul, pentru că sunt scriitor, o îndemnă el cu blândețe. Un scriitor adevărat, căruia i s-au publicat lucrările, cu un agent literar și un contabil, și mai ales cu o mare disponibilitate pentru a asculta. Trebuie să știi că nimeni nu-i ascultă pe cei din jur așa cum ar trebui s-o facă. De cele mai multe ori unii dintre semenii noștri încearcă să se destăinuie celor din jur, dar nimeni nu-i ascultă. Știai acest lucru?

Victoria își aminti de părinții săi.

— Da, cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Vezi? Crezi, bănuiești. Nu ești sigură. Nimeni nu este sigur. Toți ar trebui să asculte cu mai multă atenție. Câți ani ai?

— Optsprezece.

— Credeam că ești mai tânără. Așa mi s-a părut când te-am văzut prima oară. Nu păreai mai mare decât o fetiță de cincisprezece ani atunci când te-am zărit stând în dreptul ferestrei, în mijlocul acelei adunături pestrițe. Chiar mă gândeam să sun la Asociația pentru protecția copilului și să-i anunț că un minor bate străzile la vreme de seară.

Chelnerul le-a adus o sticlă de un litru cu vin și a pus-o pe masă. Bărbatul turnă în pahare și întrebă:

— Unde locuiești?

— Pendleton Mews.

— Unde-i asta?

Victoria îi explică și el fluieră admirativ.

— Elegant, foarte elegant. O fată din lumea selectă. Nu știam că fetele din lumea bună urmează colegiul de artă. Cred că ești fantastic de bogată.

— Bineînțeles că nu sunt bogată.

— Atunci cum este posibil să locuiești în Pendleton Mews?

— Casa este a mamei mele și eu locuiesc acolo pentru că ea se află în Spania.

— Povestea devine tot mai interesantă. De ce locuiește doamna Bradshaw în Spania?

— Mama nu este doamna Bradshaw. Este doamna Paley. Părinții mei au divorțat în urmă cu șase luni. Mama s-a recăsătorit cu un domn Henry Paley. Acesta are o proprietate în Sotogrande pentru că este un pasionat jucător de golf. Tata a plecat în Irlanda, unde are un văr. Amenința că va organiza o crescătorie de ponei, dar nu trebuie luat în seamă pentru că totdeauna a vorbit mult și a făcut puține.

— Și micuța Victoria a fost lăsată să trăiască singură în Londra.

— Victoria a împlinit optsprezece ani.

— Da știu. Este matură și are o bogată experiență de viață. Locuiești singură?

— Da.

— Nu te simți părăsită? Abandonată?

— Prefer singurătatea, companiei unor oameni care se urăsc.

Bărbatul făcu o grimasă.

— Părinții sunt îngrozitori, nu-i așa? Și ai mei sunt la fel, dar nu au putut lua o hotărâre decisivă, cum este divorțul. În prezent își duc zilele în întunecatul Dorset. Viața lor lipsită de orice speranță, prețul majorat al unei sticle cu gin, faptul că nu ouă găinile, toate sunt fie din vina mea, fie din vina guvernului.

— Eu țin la părinții mei, doar că ei au încetat să mai țină unul la celălalt.

— Ai frați sau surori?

— Nu. Sunt singurul lor copil.

— Deci nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Voi avea eu grijă de tine, anunță el cu un aer măreț.

După ce s-au despărțit în acea seară, Victoria nu l-a mai văzut pe Oliver Dobbs timp de două săptămâni. La acea vreme credea, fără urmă de îndoială, că nu avea să-l mai vadă niciodată. Era atât de nefericită încât dintr-un imbold ușor de înțeles a pornit să facă o curățenie de primăvară, inutilă de altfel și apoi era hotărâtă să se spele pe cap. Chiar când se pregătea să intre în baie auzi clopoțelul soneriei. Se înfășură repede într-un prosop și porni către ușă. Și iată-l în fața ei pe Oliver. Victoria simți o bucurie atât de intensă încât izbucni în lacrimi. Oliver intrase în casă, închisese ușa în urma lui și apoi o luase în brațe, chiar acolo în capătul scărilor și îi șterse lacrimile cu colțul proso-

pului. Urcaseră apoi în living și Oliver scosese o sticlă cu vin din buzunarul jachetei. Victoria adusese paharele și se așezaseră în fața căminului bând împreună sticla cu vin. Când au terminat vinul, Victoria s-a ridicat și s-a retras în dormitor. S-a îmbrăcat și s-a pieptănat sub privirile lui Oliver care ședea pe un colț al patului. Fără nici o scuză pentru tăcerea ce durase timp de două săptămâni, o invitase să cineze împreună. Îi spusese doar că fusese plecat la Birmingham. Victoria nici măcar nu se gândise să-l întrebe motivul pentru care petrecuse două săptămâni la Birmingham.

Și astfel relația lor a fost înscrisă într-un asemenea tipar. Oliver venea și pleca, apărea și dispărea din viața ei, în mod cu totul imprevizibil și totuși cu o anume constantă. De fiecare dată când revenea, Victoria nu știa unde fusese plecat. Poate la Ibiza, sau poate cunoscuse o persoană ce deținea o proprietate în Wales. Oliver nu era numai o persoană imprevizibilă ci și extrem de reținută când era vorba despre sine. Niciodată nu vorbea despre munca sa. Victoria nu știa nici măcar cum arăta apartamentul acestuia. Tot ce știa era că apartamentul se afla la demisolul unei clădiri din Fulham Road. Era un bărbat capricios și o dată sau de două ori, spre spaima sa, Victoria fusese martora unor izbucniri nervoase scăpate de sub control. Toate acestea nu erau greu de suportat dacă ținea seamă de faptul că era scriitor, un adevărat artist. Mai mult decât atât. Era vesel, amuzant și afectuos și mai ales era un companion desăvârșit. Se comporta asemenea unui

frate mai mare, dar, în același timp, era un bărbat extrem de atrăgător.

Când nu erau împreună, Victoria își spunea că era ocupat, lucra. Și-l imagina așezat în fața mașinii de scris, scriind și rescriind, distrugând pagină după pagină. Apoi o lua de la capăt, niciodată mulțumit de ceea ce scrisese. Uneori avea și ceva bani pe care îi cheltuia cu ea. Alteori nu avea nici un penny și atunci, Victoria gătea pentru el în apartamentul din Mews, cumpăra o sticlă cu vin și țigările lui preferate.

Apoi a urmat o perioadă de disperare și deznădejde în viața lui. Nimic nu-i mergea bine; nici una din lucrările sale nu se vindea. Aceea a fost perioada în care a hotărât să-și ia o slujbă într-un micuț restaurant unde spăla vase. Apoi lucrurile au părut să meargă mai bine. A vândut o piesă unui post de televiziune independent, dar continua să pună vasele la spălat în mașina de spălat vase a micului restaurant pentru a-și putea plăti chiria.

Victoria nu avea alți prieteni în rândul bărbaților și nici nu-și dorea. Din motive greu de înțeles nu și-l imagina pe Oliver alături de alte femei. Nu avea motive să fie geloasă. Ceea ce îi oferea Oliver nu era mult, dar ea se mulțumea și cu atât.

Prima dată când a auzit numele Jeanettei Archer a fost atunci când Oliver a anunțat-o că urmează să se căsătorească.

Era începutul verii și ferestrele apartamentului în care locuia Victoria erau deschise către Mews. La un

etaj inferior, doamna Tingley, care locuia în apartamentul patrusprezece, planta mușcate în vasele decorative aflate în dreptul geamului. Bărbatul care locuia un etaj mai jos își spăla mașina. Guguștiucii uguiau pe acoperiș și zumzăitul mașinilor era înăbușit de adierea frunzișului. Se aflau amândoi în dreptul ferestrei. Victoria se așezase să coasă un nasture la jacheta lui Oliver. Nasturele atârna, gata să cadă și Victoria se oferise să-l coasă. Căutase ac, ață și se pregătea să facă prima împunsătură cu acul, când îl auzi pe Oliver întrebând-o.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că în curând mă voi căsători?

Victoria împinse acul și acesta se înfipse chiar în degetul ei. Suferința a fost scurtă dar extrem de dureroasă. Scoase acul cu mare grijă din deget și apoi urmări cum picătura de sânge crește și devine tot mai mare.

— Suge sângele, o îndemnă Oliver sau vei păta haina.

Văzând că nu reacționa la îndemnul lui, îi luă degetul și supse sângele. Privirile lor se întâlniră.

— Încetează să mă mai privești în felul acesta, spuse el.

Victoria își întoarse privirile către degetul care o durea cumplit. Se simțea de parcă cineva i-ar fi lovit degetul cu un ciocan.

— Nu știu să privesc altfel.

— Bine, înțeleg, dar cel puțin spune ceva. Nu te mai uita la mine în felul acesta, asemenea unei femei cu mintea rătăcită.

— Dar nu știu ce ar trebui să spun.

— Ai putea să-mi urezi noroc... fericire...

— N-am știut... vreau să spun... adică nu credeam că...

Chiar și în acel moment teribil pentru ea, Victoria încerca să fie rațională, să-și păstreze firea și să nu uite să se comporte ca o persoană politicoasă. Dar Oliver, care disprețuia eufemismele o întrerupse fără urmă de delicatețe.

— Vrei să spui că n-ai bănuit că există cineva în viața mea în afară de tine? Dacă vrei să știi această replică am luat-o dintr-un roman desuet. Din genul pe care obișnuiește să le citească mama mea.

— Cine este femeia cu care te căsătorești?

— Se numește Jeanette Archer. Are douăzeci și patru de ani, este o persoană educată și bine crescută, are un apartament drăguț și o mașină elegantă, o slujbă bună și în ultimele patru luni am trăit împreună.

— Credeam că locuiești în Fulham.

— Da, uneori, dar nu și în ultimul timp.

— O iubești? întrebă Victoria, pentru că simțea cu ardoare nevoia să cunoască adevărul.

— Victoria, această tânără așteaptă un copil. Părinții ei doresc să ne căsătorim pentru că viitorul copil trebuie să aibă un tată. Se pare că acest lucru este extrem de important pentru ei.

— Parcă nu țineai atât de mult la părerile părinților.

— Într-adevăr, nu țin seamă de ceea ce spun și doresc părinții mei sau cei asemenea lor, ratați și veșnic

gata să se plângă de nemulțumirile lor. Dar acești părinți sunt altfel. Au o mulțime de bani, iar eu am nevoie de bani. Am nevoie de ei pentru a-mi cumpăra timpul necesar scrisului.

Victoria simțea că era gata să izbucnească în lacrimi. Degetul încă o durea. Lacrimile se adunau în colțul ochilor și pentru că nu voia ca el s-o vadă plângând, își plecă ușor capul, încercând să coasă nasturele. Dar, lacrimile alunecară în jos pe obrajii ei și apoi pe haina lui din piele. Oliver le văzu și spuse sec:

— Nu plânge.

Apoi, luându-i bărbia în mână o îndemnă să ridice capul.

— Te iubesc, spuse Victoria, simplu.

Oliver se aplecă și o sărută pe obraz.

— Da, dar nu tu vei avea un copil în curând.

*

Ceasul aflat pe consola căminului o trezi din amintiri, cu sunetul său cristalin. Era ora șapte. Victoria privi ceasornicul uimită. Apoi se uită și la ceasul de mână. Ora șapte, într-adevăr. Uvertura de Rossini se terminase demult și restul de cafea din cană se răcise. Ploaia continua afară și într-o jumătate de oră trebuia să ajungă la o petrecere în Campden Hill.

Se simțea neliniștită, trăia un sentiment de teamă că nu va ajunge la timp, asemenea tuturor celor care pierd noțiunea timpului. Brusc, toate amintirile ei le-

gate de Oliver Dobbs au fost date uitării. Victoria sări în picioare și se grăbi să pună ordine în o seamă de lucruri. Duse în bucătărie cana din care băuse cafea, dădu drumul la robinetul de la cadă și apoi se îndreptă spre dormitor. Luă din dulapul pentru haine câteva obiecte de îmbrăcăminte și după ce le examină cu atenție hotărî că nici unul dintre ele nu-i era pe plac. Apoi își spuse că ar fi trebuit să cheme un taxi. În momentul următor își spuse că ar fi fost poate mai bine să telefoneze familiei Fairburn, prietenii mamei sale, și să le spună că nu putea răspunde invitației lor din pricina unei dureri de cap. Apoi își spuse cu regret că primise invitația cu mult timp în urmă și nu dorea pentru nimic în lume să se poarte necuviincios cu prietenii mamei sale. Intră în baie, închise robinetele și adăugă puțin ulei pentru baie în apa din cadă. Aburul din baie se înmiresmă. Își strânse părul lung într-un prosop și întinse un strat de demachiant pe față apoi cu ajutorul unui șervețel își curăță tenul. Când demachierea luă sfârșit intră în apa caldă și parfumată.

Un sfert de oră mai târziu era deja îmbrăcată. Purta o rochie din mătase neagră cu guler pe gât, al cărei corsaj era împodobit cu o broderie în stil rustic; ciorapi negri și pantofii, tot negri cu tocuri foarte înalte, completau toaleta. Genele lungi erau perfect rimelate. În urechi purta clipsuri asortate. Un ultim amănunt după ce aruncă o privire propriei persoane au fost câțiva stropi de parfum.

Și acum, haina. Trase draperiile, deschise geamul și

încercă să-și facă o părere referitoare la evoluția vremii în următoarele ore. Era o seară întunecoasă, bătea vântul, dar pentru moment, ploaia încetase. Cartierul era învăluit în liniște. Trotuarele luceau asemenea solzilor de pește, și apa ce băltea pe străzi strălucea în lumina felinarelor. O mașină dădu colțul străzii, intrând pe sub arcada dintre clădiri. Părea asemenea unei pisici enorme ce adulmeca, dând târcoale prin Mews. Victoria închise geamul și trase perdelele. Luă o haină de blană aflată în cuierul din hol, se îmbrăcă, bucurându-se de căldura ei, își căută cheile, controlă dacă avea portvisitul în geantă, stinse gazele focului din cămin ca și luminile de pe scara interioară și porni spre ușa de la intrare.

Abia făcuse câțiva pași când clopoțelul de la intrare prinse să sune:

„La naiba!" Probabil doamna Tingley dorea să ceară cu împrumut o cană de lapte. Totdeauna rămânea fără lapte în cele mai nepotrivite momente. În mod sigur, era dornică și de o îndelungată conversație. Victoria coborî în fugă ultimele trepte și deschise larg ușa. Undeva, ceva mai departe, sub un felinar, zări mașina pe care o observase cu câteva minute mai devreme intrând pe stradă. Un Volvo vechi, de tipul celor destinate familiilor numeroase. Șoferul era de nevăzut. Uimită, privi în jur și era pe cale să renunțe să dezlege enigma mașinii fără șofer când, din întunericul nopții, se desprinse o umbră și înaintă către ușă. Când glasul necunoscutului ajunse la urechile sale,

Victoria se simți asemenea celui care cade în gol de la etajul douăzeci și trei. Vântul purta de-a lungul aleii o pagină ruptă dintr-un ziar, dar Victoria nu mai vedea și nu mai auzea nimic în afara bătăilor propriei sale inimi.

— Nu eram sigur că mai locuiești încă aici.

Încercă să-și spună că ceea ce se întâmpla nu era adevărat. Oamenilor obișnuiți, celor asemenea ei nu li se putea întâmpla așa ceva. Scena părea desprinsă din cărți.

— M-am gândit că poate te-ai mutat. De fapt, eram sigur că nu mai locuiești aici.

Victoria clătină ușor din cap.

— A trecut mult timp, șopti el.

— Da, răspunse Victoria.

Simțea cum gura i se uscase și vorbele ieșeau cu greu.

Oliver Dobbs. Căuta să citească urmele trecerii timpului pe chipul acestuia dar nu putea găsi nici una. Purta chiar același gen de haine ca pe vremea când îl cunoscuse, ponosite și lipsite de eleganță. Dar trupul său elegant, silueta perfectă făceau ca aceste veșminte să capete distincție și eleganță.

— Se pare că tocmai te pregăteai să ieși în oraș.

— Da... tocmai plecam. De fapt, am și întârziat deja. Dar...

Victoria se retrase câțiva pași.

— Cred că ar fi mai bine să intri. Este rece.

— Nu-ți fac probleme?

— Nu. Dar, trebuie să plec.

Repeta aceste cuvinte ca și când avea nevoie de o portiță de scăpare dintr-o situație absolut imposibilă. Se întoarse și se pregătea să urce scările. Oliver porni și el în urma Victoriei, apoi se opri spunând:

— Mi-am uitat țigările în mașină.

Brusc, dispăru în întuneric, ieșind pe ușă. Victoria rămase la jumătatea scărilor așteptând. Oliver reveni în scurt timp și închise ușa în urma lui. Văzându-l, Victoria porni să urce și când ajunse la etaj se opri în dreptul căminului.

Oliver o urma îndeaproape. Privirile lui alunecau de-a lungul camerei, încercând să surprindă fiecare amănunt, orice posibilă schimbare: pereții tapetați, cretonul înflorat, vitrina de colț din lemn de pin pe care Victoria o cumpărase de la un anticar. Zări și tablourile și cărțile Victoriei. Zâmbi mulțumit.

— N-ai făcut nici o schimbare. Totul este așa cum îmi aminteam. Este minunat să descoperi că există și lucruri care nu s-au schimbat de-a lungul timpului.

Privirile lui poposiră apoi asupra ei.

— Mă temeam că nu te voi mai găsi aici. M-am gândit că poate te-ai măritat și te-ai mutat. Eram convins că ușa îmi va fi deschisă de o necunoscută. Și iată-te aici. Miracol. Minune.

Victoria era incapabilă să gândească. Nu găsea nimic de spus. Rămăsese mută. Apoi își spuse „chiar am rămas fără glas." Căută cu disperare cuvintele potrivite. Privirile îi fugeau în jurul încăperii. Chiar sub rafturile cu cărți se afla un mic bar în care ținea câteva sticle cu băutură.

— Vrei să bei ceva? întrebă ea.

Puse poșeta pe măsuță și se îndreptă spre bar. Deschise și găsi o sticlă cu sherry, o jumătate de sticlă cu vin și o sticlă în care se mai găseau câteva înghițituri de whisky. O luă pe cea din urmă și se scuză:

— Îmi pare rău, dar cred că nu am altceva.

— Este perfect.

Se apropie pentru a-i lua sticla din mână.

— Voi turna eu.

Dispăru în bucătărie. Se simțea ca acasă în apartamentul ei, de parcă ar fi plecat de acolo doar cu o zi în urmă.

Victoria ascultă clinchetul paharelor și apa ce curgea în chiuvetă.

— Vrei și tu? strigă Oliver din bucătărie.

— Nu, mulțumesc.

Reveni din bucătărie ținând paharul în mână.

— Unde are loc petrecerea?

— În Campden Hill. Sunt invitată de prietenii mamei.

— Va dura până târziu?

— Nu cred.

— Te vei întoarce pentru o masă târzie de seară?

Victoria se temea să nu izbucnească în râs. Acest Oliver Dobbs avea îndrăzneala să o invite la cină în propriul ei apartament.

— Cred că da.

— Perfect. Du-te la petrecere și eu te voi aștepta aici.

Zărind expresia de pe chipul ei se grăbi să adauge:

— Este vorba despre o problemă importantă. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie de timp.

Vorbele lui păreau prevestitoare de rău, de parcă ar fi fost urmărit de poliție sau de o persoană dubioasă din Soho, amenințând să-i ia viața cu un cuțit.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Pari îngrijorată cu adevărat. Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. Ai ceva de mâncare în casă?

— Niște supă. Ouă, șuncă. Pot face și o salată. Sau poate vrei să ieșim împreună. În apropiere se află un restaurant grecesc, abia l-au...

— Nu, nu putem ieși. În nici un caz.

Răspunsul era categoric. Teama Victoriei se înteți.

— Adevărul este că nu ți-am spus de la început tot ce trebuie să știi. Vroiam să aflu cum stau lucrurile cu tine. Trebuie să-ți mai spun ceva. Nu sunt singur. Mai este cineva în mașină. Suntem doi.

— Doi?

Imaginile se succedau cu repeziciune în mintea Victoriei. Să fi fost vorba de o iubită? De un prieten la cataramă, beat mort? Poate un câine?

Drept răspuns, Oliver lăsă paharul pe măsuță și porni pe scări în jos. Victoria auzi ușa de la intrare deschizându-se și ecoul pașilor lui în timp ce traversa aleea. Lăsase ușa deschisă și când reveni în casă îl auzi închizând-o cu o deosebită atenție, cu piciorul. Motivul acestor precauții îl constituia povara din brațele lui, povară reprezentată de un băiețel dolofan ce dormea buștean.

3
VINERI

Era șapte și un sfert. Se sfârșise o zi epuizantă și John Dunbeath vira conducându-și mașina în calmul aparent din Cadogan Place, de-a lungul aleii înguste. Își croia drum cu greu printre mașinile parcate. În cele din urmă reuși să găsească un loc, aflat chiar în apropierea ușii sale. Opri motorul, stinse luminile și se întoarse pentru a-și lua servieta aflată pe bancheta din spate ca și haina de ploaie. Coborî din mașină și o încuie.

După plecarea de la birou începuse coșmarul întoarcerii acasă, prin ploaia nemiloasă. O jumătate de oră mai târziu, rafalele de ploaie se domoliseră. Vântul continua să bată și cerul rămânea încă întunecat, în tonuri de cenușiu datorate luminilor orașului. Acestea împrăștiau pete stranii ce păreau a se fugări asemenea unor nori prevestitori de furtună. După zece ore petrecute într-o atmosferă supraîncălzită, aerul proaspăt al serii avea darul de a-l înviora. Păși încet de-a lungul trotuarului, servieta lovindu-i ușurel piciorul. Respiră adânc de câteva ori și simți cum oboseala dispărea.

Își căută cheile, în vreme ce se apropia de ușa neagră, cu clanță lucitoare din alamă și cu o cutie pentru scrisori pe care portarul o lustruia în fiecare dimineață cu mult sârg. Construcția înaltă, în stil londonez, fusese transformată cu ceva timp în urmă și fusese împărțită în apartamente. În ciuda covorului perfect întreținut, holul și casa scărilor emanau aer stătut, o atmosferă irespirabilă, claustrofobică din pricina încălzirii centrale. Mirosul îl întâmpină ca în fiecare seară. Închise ușa cu partea posterioară a trupului său, își luă corespondența aflată în căsuța destinată lui și porni să urce scările. Locuia la etajul doi într-un apartament ce fusese realizat cu multă dibăcie din dormitoarele principale ale fostei case. Era un apartament mobilat pe care un prieten i-l găsise în momentul în care John părăsise New York-ul și venise să lucreze la Londra în sediul european al corporației Warburg Investment. Când coborâse pe aeroportul Heathrow apartamentul îl aștepta deja. După șase luni se obișnuise să locuiască în el. Nu îl privea ca pe un adevărat cămin, dar se simțea bine când revenea seara și deschidea ușa. Era un loc destul de bun pentru un bărbat singur, necăsătorit.

Descuie ușa, intră și aprinse lumina. Pe măsuța din hol se afla un mesaj din partea doamnei Robbins, menajera sa, recomandată de portar. Aceasta venea în fiecare dimineață și se ocupa de micile treburi gospodărești. John o văzuse o singură dată, chiar la începutul șederii sale la Londra. Atunci îi încredințase

cheia apartamentului și îi spusese ce aștepta din partea ei. Doamna Robbins îi arătase fără nici o reticență faptul că nu era absolut deloc necesar să i se spună ce are de făcut. Era o persoană robustă. Purta permanent pălărie și își etala respectabilitatea ca pe o armură. La sfârșitul întâlnirii lor, John rămăsese cu convingerea că nu el fusese cel care avusese de spus ceva, ci doamna Robbins îl cântărise și evaluase persoana pentru care avea să lucreze. În cele din urmă ajunsese la concluzia că trecuse testul cu bine și doamna Robbins îl acceptase alături de încă doi sau trei locatari privilegiați din același imobil. Din acea zi, John n-o mai întâlnise pe doamna Robbins, dar păstrau legătura prin scurte bilețele pe care și le lăsau unul celuilalt. În același fel se rezolvau și problemele financiare.

John lăsă jos servieta, aruncă haina de ploaie pe un scaun, își îndreptă atenția asupra scrisorii lăsate de doamna Robbins și a corespondenței luată de portar și porni spre camera de zi. Această încăpere era decorată în nuanțe de bej și maro și avea un aer cu totul impersonal. Un tablou care aparținuse unui alt locatar atârna pe perete și o bibliotecă ce conținea cărțile unui alt locatar încadra șemineul. În ciuda prezenței acestor obiecte străine lui, John nu simțea nici cea mai mică dorință de a face o schimbare.

Existau momente în care, fără nici un motiv anume, pustietatea ce caracteriza viața lui personală, nevoia de a fi întâmpinat de cineva când sosea acasă, lipsa de afecțiune îl copleșeau, zdrobind armura pro-

tectoare pe care și-o clădise cu atâta amar și chin. În asemenea momente nu putea stăvili șuvoiul amintirilor. Vedea aievea apartamentul său din New York. Se vedea pe sine sosind acasă în căminul său strălucind de lumină și culoare. Covoarele, îmbinarea perfectă a culorilor pe care Lisa o realiza cu talentul ei uimitor, pasiunea ei pentru perfecțiunea celui mai mic detaliu ornamental și lipsa ei de preocupare față de contul din bancă al soțului său îi provocau amintiri dureroase. Invariabil, aceste clipe dureroase erau marcate de apariția Lisei așa cum era ea la începutul căsniciei lor. De o frumusețe răpitoare, îmbrăcată cu o toaletă transparentă creație de la Renta, îl aștepta afectuoasă, cu un pahar cu martini și îl săruta învăluindu-l în aroma exotică a trupului ei. John o săruta, lua paharul din mâna ei și se bucura de prezența ei.

Dar, de cele mai multe ori, așa cum se întâmpla și în această seară, John era mulțumit de liniștea ce-l înconjura când pășea pragul apartamentului său din Londra; se bucura de răgazul oferit pentru a-și citi corespondența, își turna ceva de băut și încerca să se adune după o zi de muncă ce-l solicitase din plin. Aprinse toate luminile din încăpere ca și focul electric din cămin. Brusc, șemineul împrăștie o lumină caldă, pâlpâind asemenea unui foc adevărat. Trase draperiile grele din catifea, își turnă un Scotch și apoi citi biletul doamnei Robbins.

Notele sale erau extrem de scurte și păreau asemenea unor telegrame.

Sosit lenjeria. Două șosete și două batiste lipsă.
Domnișoara Mansell a sunat. Așteaptă telefon urgent.

Aruncă o privire și celorlalte plicuri. Unul conținea o declarație bancară, altul un raport al companiei; printre acestea se aflau și câteva invitații și o scrisoare par avion din partea mamei sale. Le puse pe toate deoparte și așezându-se pe brațul canapelei formă un număr de telefon.

Ea răspunse instantaneu, cu respirația întretăiată, ca de obicei, ca și când s-ar fi aflat într-o perpetuă goană.

— Da?

— Tania, eu sunt.

— Dragule, nu speram că vei mai suna.

— Îmi cer scuze, dar acum am intrat. Abia am avut timp să citesc mesajul tău.

— Dragul de tine, cred că ești zdrobit de oboseală. Îmi pare rău, dar au intervenit atâtea, încât nu ne mai putem vedea în această seară. Problema constă în faptul că trebuie să plec la țară chiar acum. Azi dimineață, m-a sunat Mary Colville și mi-a spus că este vorba despre o petrecere și una dintre fete s-a îmbolnăvit. Era îngrozită că s-ar putea ca lucrurile să nu iasă bine; așa încât trebuie să plec. Am încercat să refuz și să-i spun că am deja un program bine stabilit în această seară, dar m-a asigurat că vei fi binevenit mâine dimineață, dacă vrei să petrecem weekend-ul împreună.

Brusc, Tania rămase fără grai și nu pentru că nu mai avea nimic de spus, ci pentru că își pierduse respirația. Șuvoiul vorbelor sale, graba cu care vorbea și

care-i tăia respirația adeseori, aranjamentele ei mondene care totdeauna se suprapuneau unul celuilalt, toate acestea o făceau să pară fermecătoare pentru John. Poate atracția pe care o simțea către ea se datora și faptului că era extrem de diferită de fosta lui soție. Tania avea veșnic nevoie de cineva care să pună ordine în viața ei și era atât de împrăștiată și uitucă încât în căpșorul ei nu se strecurase niciodată gândul că ar fi fost necesar să facă ordine în existența lui.

John își privi ceasul.

— Dacă trebuie să ajungi la o petrecere la țară în această seară, nu crezi că este deja cam târziu?

— Ba da, scumpule. Am întârziat îngrozitor de mult, dar nu cred că această remarcă este cea mai potrivită pe care puteai să o faci. Trebuia să-mi spui cât de dezamăgit ești.

— Se înțelege că sunt dezamăgit.

— Și vei veni mâine la țară?

— Tania, îmi pare rău, dar acest lucru este imposibil. Trebuie să plec în Orientul Mijlociu. Mâine dimineață voi fi în avion.

— Nu se poate. Este insuportabil. Cât timp vei fi plecat?

— Doar câteva zile. Cel mult o săptămână. Depinde de cum merg treburile acolo.

— Mă suni când te întorci.

— Bineînțeles.

— Am sunat-o pe Imogen Fairburn și i-am spus că în această seară nu voi putea răspunde invitației sale.

A înțeles și mi-a mărturisit că abia așteaptă să te vadă, chiar dacă eu nu te voi însoți. Dragule, nu crezi că toate merg pe dos? Ești cumva supărat?

— Da, sigur, sunt chiar furios, o asigură el cu glas blând.

— Dar înțelegi că totul se datorează întâmplării, nu-i așa?

— Înțeleg perfect. Te rog să-i mulțumești lui Mary pentru invitație și să-i explici care sunt motivele.

— Sigur, de bună seamă că așa voi face și...

O altă caracteristică a Taniei o reprezenta incapacitatea ei de a încheia o convorbire telefonică. John o întrerupse cu fermitate.

— Tania, te rog, nu uita că ai un angajament în această seară. Închide telefonul, termină de împachetat și pornește la drum. Dacă ai puțin noroc vei ajunge la familia Colville în mai puțin de două ore.

— Dragule, iată de ce te ador.

— Te voi suna.

— Așa să faci. Pa.

În cele din urmă, Tania închise telefonul. John puse și el receptorul la locul său și rămase cu privirile pironite asupra lui. Se întreba de ce nu trăia un sentiment de dezamăgire în fața refuzului unei femei atât de atrăgătoare. De ce nu suferea de vreme ce aceasta acceptase o invitație mult mai tentantă decât cea făcută de el. Reflectă asupra acestei atitudini doar câteva momente și apoi își spuse că nu avea rost să-și piardă timpul pentru rezolvarea acestei dileme. Formă nu-

mărul de telefon al restaurantului Annabel unde reținuse o masă pentru două persoane, își termină băutura din pahar și apoi se îndreptă spre duș.

Chiar înainte de a porni către petrecerea organizată de familia Fairburn, primi un telefon de la vicepreședintele companiei pentru care lucra. Acesta se afla în drum spre casă, la bordul Cadillac-ului său și dorea să-i împărtășească lui John câteva din ideile sale legate de călătoria acestuia în Bahrein. Conversația dură ceva timp; apoi, John își notă ideile pe care vicepreședintele i le sugerase. Toate acestea îi luară ceva timp, prin urmare, în momentul în care ajunse în Campden Hill, era deja cu trei sferturi de oră în întârziere.

Petrecerea era în toi. Pe stradă nu se mai găsea nici un loc de parcare, așa încât, timp de alte cinci minute căută un loc unde să poată lăsa mașina. Din spatele ferestrelor de la parter răzbăteau glasurile invitaților și printre draperiile grele se strecurau unde de lumină. Imediat ce sună, ușa se deschise. În spatele ei un bărbat – special angajat pentru această ocazie – îmbrăcat cu o haină albă îi ură „bună seara" și îl îndemnă pe John să urce scările.

Casa era primitoare și elegantă. Se cheltuiseră mulți bani pentru decorarea ei: covoare groase, arome amețitoare ca într-o seră. În timp ce urca scările, zumzetul glasurilor se amplifică. Prin ușa care ducea către salonul lui Imogen, John zări o seamă de oaspeți, chipuri anonime. Unii beau, alții fumau, unii mestecau

din gustările oferite de gazdă. Toți aveau un singur gând: să vorbească cât mai mult. O pereche stătea de vorbă chiar în capătul scărilor. John zâmbi și își ceru scuze în încercarea sa de a-și face loc printre ei.

— Simțeam nevoia să luăm o gură de aer proaspăt, spuse tânăra femeie, ca și când dorea să se scuze pentru că îi stăteau în cale.

Lângă ușa deschisă se afla o masă amenajată în chip de bar. Lângă masă se afla un chelner.

— Bună seara, domnule. Vă pot servi cu ceva?

— Scotch și soda, te rog.

— Bineînțeles și cu gheață.

John zâmbi larg. „Bineînțeles" fusese rostit de către barman, cu un anume înțeles. Recunoscuse americanul aflat în fața sa. John rosti și el un „bineînțeles" scurt și apoi întrebă unde putea fi găsită doamna Fairburn.

— Îmi pare rău, domnule, dar cred că trebuie să o căutați pe doamna Fairburn printre oaspeți. Asemenea acului în carul cu fân, dacă-mi este permis să spun.

John îi dădu dreptate și după ce luă o gură zdravănă de whisky porni să străbată mulțimea oaspeților.

Era mai puțin rău decât se așteptase. A fost recunoscut, salutat și în scurt timp atras în mijlocul unui grup de oaspeți, unde i s-au oferit gustări cu somon afumat, un trabuc, informații referitoare la curse.

— Bătrâne, fără nici un comentariu! Mâine la ora 3.30 ne vedem la Doncaster.

O tânără care îl mai întâlnise o dată sau de două ori se apropie de el și îl sărută, trezindu-i temerea că pe

obrazul său puteau exista urme de ruj. Un tânăr înalt, cu o chelie asemenea unui moșneag își croi drum către el:

— Trebuie să fii John Dunbeath. Numele meu este Crumleigh. L-am cunoscut pe colegul tău, cel căruia i-ai urmat în funcție. Cum stau lucrurile în lumea finanțelor?

John își ținea paharul în mână, sorbind câte puțin din băutură, din când în când. Cu toate acestea, paharul lui continua să fie umplut de un chelner foarte grijuliu. Simți cum cineva îl călcă pe picior. Un tânăr, purtând o cravată viu colorată se ivi pe neașteptate alături de el. La brațul său o tânără protesta vehement. Nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani și părul său arăta asemenea pufului de păpădie.

— ... Tânăra aceasta dorește să te cunoască. Te soarbe din priviri de când ai intrat.

— Termină, Nigel. Ești oribil.

Din fericire, John reuși, din priviri, să localizeze prezența gazdei sale. Își ceru scuze și croindu-și drum, cu greu, porni către ea.

— Imogen!

— John, dragule!

Era o femeie deosebit de frumoasă: părul de culoare cendré, ochi albaștri, tenul ca al unei adolescente și o atitudine provocatoare, pe care nu se sfia să o afișeze.

John o sărută politicos, căci era evidentă dorința ei de a fi sărutată pe obrazul asemenea unei petale de floare.

— Minunată petrecere!

— La fel ca și prezența ta. Îmi pare rău că Tania nu a putut veni. Mi-a telefonat și mi-a spus că trebuia să plece urgent în afara Londrei, la țară. Era extrem de dezamăgită. Și eu am trăit aceeași adâncă dezamăgire când mi-a dat această veste. Abia așteptam să vă văd pe amândoi. Oricum, important este că te afli acum, aici. Pe Reggie l-ai întâlnit deja? Aștepta cu nerăbdare să poarte cu tine o conversație plictisitoare referitoare la un stoc de acțiuni sau ceva asemănător.

Un cuplu aștepta la câțiva pași pentru a-și lua rămas bun de la gazda lor.

— Nu te depărta, îi șopti Imogen și apoi toată numai zâmbet se întoarse către oaspeții săi.

— Chiar trebuie să plecați? Nu mai puteți rămâne? Îmi pare nespus de rău. A fost o mare bucurie pentru mine că ați răspuns invitației mele. Mă bucur că v-ați simțit bine.

Reveni lângă John.

— Am o rugăminte. Pentru că ai venit singur, te rog să te ocupi de una dintre invitatele mele. Este frumoasă ca o cadră, dar nu vreau să dau dovadă de lipsă de politețe dacă îți spun că nu prea cunoaște mulți bărbați. Să nu înțelegi greșit, te rog. Am invitat-o pentru că mama ei este una dintre cele mai bune prietene pe care le avem; fata este puțin cam ciudată, trăiește într-o lume a ei. Fii drăguț și poartă-te frumos cu ea.

John, al cărui comportament și ale cărui maniere fuseseră șlefuite cu migală de către mama sa (lucru pe

care Imogen îl cunoștea foarte bine și tocmai de aceea apelase la ajutorul lui) își exprimă încântarea față de propunerea primită. Dar unde se afla tânăra femeie?

Imogen care nu era o persoană înaltă, se ridică pe vârful picioarelor și își roti privirile prin cameră.

— Iat-o, acolo în colț. Hai cu mine și vă voi face cunoștință, spuse ea.

Mâna delicată îl prinse de încheietură cu fermitatea unei liane.

Croindu-și drum printre invitați, porniră să traverseze încăperea aglomerată în care aerul devenise înăbușitor. John o urma cu greu, incapabil să se desprindă din strânsoarea mâinii ei. În cele din urmă, ajunseră în ceea ce putea fi numită o oază de liniște în încăperea plină de oaspeți. Faptul se datora distanței apreciabile dintre colțul acesta și bar, ca și față de ușa de la intrare. În sfârșit era mai mult spațiu și nu primeai coate din partea nimănui!

— Victoria!

Se sprijinea de spătarul unui scaun și părea prinsă într-o conversație cu un tânăr care urma să plece la o altă petrecere, dovadă papionul și costumul de seară. Când Imogen îi rostise numele, fata se întorsese cu fața către ei și se ridicase. Să fi fost un gest de politețe față de Imogen sau dorea să scape cât mai repede de companionul ei. Greu de spus.

— Victoria, sper că nu te întrerup dintr-o conversație interesantă, dar aș dori să ți-l prezint pe John. În seara aceasta este singur pentru că prietena lui nu l-a

putut însoți, așa încât te rog să-i ții companie și să te porți frumos cu el.

Vădit stânjenit de comentariile gazdei sale, John continua să zâmbească, politicos.

— Este american și trebuie să știi că țin foarte mult la el, ...

Tușind ușor și schițând un gest de rămas bun, bărbatul îmbrăcat în haine de seară se ridică de pe scaunul pe care-l ocupase alături de Victoria și se îndepărtă.

— ... și John... aceasta este Victoria. Mama ei este una din cele mai bune prietene pe care le am. Anul trecut, când eu și Reggie am fost în Spania, am locuit la ea, în Sotogrande, în cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.Și cu aceasta am încheiat prezentările. Acum vă las căci aveți multe de discutat.

În timpul acestui discurs, strânsoarea din jurul încheieturii mâinii sale nu slăbise nici un moment și John simțea cum degetele sale erau pe cale să se desprindă unul câte unul și să pice. Dar, odată cu ultimul cuvânt rostit, Imogen îi eliberă, în sfârșit, mâna. John se simțea asemenea unui prizonier căruia i se scoseseră cătușele.

— Îmi pare bine, Victoria.

— Și mie, rosti Victoria.

Imogen nu găsise cele mai potrivite cuvinte pentru a o descrie. Nu era frumoasă asemenea unui tablou, dar avea o strălucire, o puritate care îi amintea cu nostalgie de tinerele din America pe care le cunoscuse pe

vremea adolescenței sale. Părul blond deschis, mătăsos, lung și drept îi încadra chipul oferindu-i un aer atrăgător. Avea ochi albaștri și un oval perfect al feței. Gâtul subțire și lung ca și umerii înguști îi ofereau grație și eleganță. Nasul nu avea nimic deosebit, în afara câtorva pistrui, în schimb gura era extrem de atrăgătoare, drăgălașă și expresivă. Două gropițe o încadrau oferindu-i o dulceață aparte . Chipul ei te ducea cu gândul fie la o puștoaică căreia îi place să privească marea dintr-o barcă cu pânze, fie la tânăra ce se avântă din vârful pârtiei de schi fără a se teme de frig sau zăpadă.

Un cocktail londonez era locul cel mai puțin potrivit pentru ea.

— Imogen a vorbit despre Sotogrande.

— Da, așa este.

— De cât timp locuiește mama ta acolo?

— De aproximativ trei ani. Ai vizitat vreodată Sotogrande?

— Nu, dar am prieteni cărora le place să joace golf și pornesc într-acolo ori de câte ori este posibil.

— Tatăl meu vitreg joacă golf zilnic. Tocmai acesta este și motivul pentru care și-a ales să locuiască în Sotogrande. Casa lui se învecinează cu terenul de golf, astfel încât iese din grădină și poate juca mingea în cea de a zecea scobitură. Asta-i tot.

— Joci golf?

— Nu, dar există multe alte feluri de a-ți petrece timpul. Poți înota și poți juca tenis. Dacă dorești, există posibilitatea să practici echitația.

— Tu ce faci în mod frecvent?

— Ei bine, eu nu prea petrec mult timp în aer liber. Totuși, îmi place să joc tenis.

— Mama ta vine des în Anglia?

— De două sau trei ori pe an. Vizitează în fugă galeriile de artă, vede șase piese de teatru, își cumpără toalete noi și se întoarce la Sotogrande.

John zâmbi amuzat de modul lapidar în care Victoria caracterizase șederea mamei sale în Londra. Victoria îl răsplăti și ea cu un surâs, apoi se lăsă tăcerea între ei. Subiectul Sotogrande fusese epuizat. Privirile ei se furișau peste umărul lui John apoi reveneau asupra lui temătoare să nu pară lipsită de maniere. John se întreba dacă aștepta pe cineva.

— Îi cunoști pe mulți dintre cei prezenți? întrebă el pentru a alunga tăcerea ce se prelungea.

— Nu, nu chiar. Nu pe toți. Îmi pare rău că prietena ta nu te-a putut însoți.

— Așa cum ți-a spus și Imogen, a fost invitată la o petrecere, la țară.

— Da, înțeleg.

O urmări cum luă un pumn de nuci dintr-un castronel aflat pe masa din apropiere; începu să le mănânce încet, una câte una.

— A spus Imogen că ești american?

— Da, cred că da.

— Nu vorbești cu accent american.

— Dar cu ce fel de accent vorbesc?

— Nu știu precis. Genul Alistair Cooke.

— Ai un auz perfect. Mama era de origine americană și tatăl meu este englez... scuze... scoțian.

— Deci ești britanic.

— Am pașaport dublu. Sunt născut în Statele Unite.

— Unde anume?

— În Colorado.

— Părinții tăi trăiesc acolo?

— Au o fermă în sud vestul statului Colorado.

— Nu-mi imaginez pe unde s-ar putea afla.

— În nordul statului New Mexico, la vest de Munții Stâncoși și la est de San Juan.

— Cred că am nevoie de un atlas. Sună interesant, după părerea mea.

— Peisajul este impresionant.

— Presupun că ai mers călare mai înainte de a putea face primii pași.

— Nu ești departe de adevăr.

— Cred că îmi pot imagina cum arată acele locuri, spuse Victoria și în acel moment chiar trăia un sentiment ciudat că putea vedea cu ochii minții peisajul impresionant.

— Când ai părăsit acele ținuturi?

— Când am împlinit unsprezece ani am fost trimis la școală, pe coasta de est. Apoi am venit în Anglia și am fost înscris la Wellington pentru că acolo a studiat și tatăl meu, după care am urmat cursurile la Cambridge.

— Chiar ai naționalitate dublă. Ce a urmat după Cambridge?

— M-am întors la New York pentru un timp după care am revenit la Londra. Sunt aici din vară.

— Lucrezi pentru o companie americană?

— O bancă de investiții.

— Ai mai fost în Colorado?

— Sigur. Merg acolo ori de câte ori mi se oferă prilejul. În ultimul timp, însă, am fost foarte ocupat și nu am avut timp.

— Îți place să trăiești în Londra?

— Da, foarte mult.

Văzându-i chipul îngândurat se grăbi să o întrebe:

— Ție nu-ți place Londra?

— Ba da, dar doar pentru că o cunosc foarte bine. Pur și simplu nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc în altă parte.

Și, din nou, se lăsă tăcerea. Privirile ei porniră să cerceteze încăperea și invitații aflați în jurul lor, apoi coborâră asupra ceasului de mână, cu brățara din aur. John Dunbeath trăia o nouă experiență: o fată drăguță își privea ceasul cu nerăbdare în vreme ce se afla în compania lui. Spre uimirea sa trăia un sentiment de amuzament și nicidecum de iritare așa cum ar fi fost de așteptat.

— Aștepți pe cineva? dori el să știe.

— Nu.

John își spuse că în ciuda politeții, a stăpânirii de sine, chipul ei trăda o atitudine rezervată; avea aerul unei persoane care nu dorea să spună prea multe despre sine. Se întreba dacă aceasta era atitudinea obișnuită sau pur și simplu orice posibilitate de comunicare între ei era desființată de conversația și agitația

din jur, caracteristice unui cocktail londonez. Pentru a păstra aparențele îi pusese diverse întrebări, dar John nu era sigur că reținuse mare parte din răspunsurile sale. Făcuseră un schimb de banalități fără ca vreunul dintre ei să fi spus multe lucruri despre sine. Poate că aceasta fusese dorința ei încă de la început. John nu-și putea da seama dacă era vorba de timiditate sau pur și simplu nu o interesa persoana lui. Privirile ei cercetau din nou încăperea. Părea să caute cu disperare un mod de a scăpa de acolo. John începu să se întrebe de ce venise totuși la petrecere dacă era atât de nerăbdătoare să plece. Sătul de acest joc, luă hotărârea să lase formalismul deoparte și s-o întrebe direct dacă dorea să plece. Chiar în acel moment îl luă prin surprindere, anunțându-l că în ciuda părerilor de rău pe care le avea, era timpul să plece.

— S-a făcut târziu și cred că mă aflu aici de o eternitate.

Apoi, brusc, de parcă și-ar fi dat seama că era pe punctul de a comite o impolitețe, se grăbi să adauge:

— Scuză-mă, n-am vrut să spun asta, dar cel puțin așa mi se pare. Totdeauna trăiesc acest sentiment la petreceri. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar nu mai pot rămâne. Este deja foarte târziu.

John păstră tăcerea; Victoria zâmbi, din nou, încurajator.

— Trebuie să plec.

— Unde locuiești?

— În Pendleton Mews.

— Aproape de locuința mea. Eu stau în Cadogan Place.

— Este un cartier excelent. Liniștit, nu-i așa?

În glasul ei se simțea o ușoară disperare.

— Da, este foarte liniștit.

Cu un gest discret așeză paharul pe masă și își aranjă poșeta pe umăr.

— Ei bine, cred că trebuie să-ți spun „la revedere"...

Brusc, John se simți cuprins de un sentiment de curiozitate și uimire pe care nu-l mai trăise de mult. Își spuse că nu avea de gând să se lase trimis la plimbare chiar așa ușor. Oricum, în lipsa Taniei și datorită paharului gol pe care-l avea în mână, petrecerea nu mai avea nici un haz pentru el. Ziua următoare și lungul zbor către Bahrein se profilau într-un colț al minții sale. Trebuia să-și facă bagajul, să controleze documentele pe care urma să le ia cu el și să lase câteva instrucțiuni doamnei Richards.

— Și eu trebuie să plec, spuse John.

— Dar abia ai venit.

— Te voi conduce acasă, răspunse el fără a lua în seamă protestul Victoriei.

Își puse paharul pe o măsuță aflată în apropiere și se pregăti de plecare.

— Dar nu trebuie să mă conduci.

— Știu că nu trebuie, dar îmi face plăcere.

— Pot lua un taxi.

— De ce să iei un taxi dacă putem merge împreună.

— Chiar nu trebuie să...

Conversația pe această temă îl plictisea deja.

— Nici o problemă, spuse cu fermitate. Nici eu nu trebuie să ajung târziu acasă pentru că mâine dimineață voi fi în avion.

— Pleci în America?

— Nu. Orientul Mijlociu este ținta călătoriei.

— Ce vei face acolo?

Îi prinse cotul și porni să o conducă spre ieșire.

— Voi participa la negocieri.

Văzându-i, Imogen era cuprinsă de sentimente contradictorii. Era uimită de ușurința cu care fiica bunei sale prietene îl acceptase pe John în preajma sa și în același timp era ușor iritată de graba cu care invitatul său părăsea petrecerea.

— John, dragule, dar abia ai venit.

— Este o petrecere minunată, dar mâine dimineață plec în Orientul Mijlociu; avionul decolează devreme și...

— Dar mâine este sâmbătă. Este oribil să fii nevoit să pleci cu avionul într-o zi de sâmbătă. Presupun că acesta este unul dintre inconvenientele cărora trebuie să le facă față un viitor nabab. Mi-ar fi plăcut să te am ca oaspete un timp ceva mai îndelungat.

— Și eu aș fi dorit să mai pot rămâne, dar trebuie să plec.

— Ei bine, ai fost foarte amabil că ai venit. Ai avut timp să te vezi cu Raggie? Presupun că nu. Îi voi spune eu despre ce este vorba. Când te întorci din călătorie, trebuie neapărat să luăm cina împreună. La reve-

dere, Victoria. Sunt fericită că te-am văzut. Îi voi scrie mamei tale și îi voi spune că arăți superb.

În hol, John se grăbi să întrebe:

— Unde ai lăsat haina?

— La parter.

Coborâră împreună. Pe canapeaua din hol se afla un munte de haine. Victoria căută printre ele și reuși să-și scoată haina de blană, probabil moștenită și extrem de uzată. John o ajută să se îmbrace. Bărbatul îmbrăcat în haină albă și apretată perfect le deschise ușa și apoi o închise în urma lor. Porniră alături, prin întuneric, spre locul în care se afla parcată mașina.

În vreme ce așteptau schimbarea luminilor semaforului, în Church Street, John își aminti că nu mâncase nimic în seara aceea iar prânzul îl servise în grabă, sub forma unui sandviș. Ceasul de la bordul mașinii indica ora nouă. Când lumina semaforului se făcu verde, porniră către Kessington, intrând în șuvoiul traficului.

John se gândi la o cină în doi. O observa cu coada ochiului pe tânăra aflată alături de el. Prezența ei, aerul rezervat, constituiau o provocare. Mai mult decât atât, era intrigat de atitudinea fetei. Deodată, se trezise în el dorința de a dărâma zidul pe care tânăra îl ridica în jurul său. Dorea tot mai mult să știe ce se ascundea dincolo de atitudinea rezervată, închisă. Trăia sentimentul pe care îl încerca orice ființă umană aflată în fața unui zid înalt pe care se afla inscripția: TRECEREA INTERZISĂ, zid în spatele căruia se află grădini

încântătoare și alei umbrite. Îi zări profilul fin, conturându-se sub luminile orașului, chipul înconjurat de gulerul înalt al hainei de blană. De ce să nu încerce?

— N-ai vrea să mergem să cinăm împreună?

— Ești foarte amabil...

Se întorsese cu fața spre el și îl privea cu un aer serios.

— Nu am mâncat nimic în seara aceasta și dacă vrei să mâncăm împreună...

— Mulțumesc, ești foarte drăguț, dar trebuie să ajung acasă. Voi servi cina acasă. Am hotărât să cinez acasă.

Folosea pentru a treia oară cuvântul acasă și John se simți descumpănit de hotărârea ei; de implicațiile pe care le avea acest cuvânt. Se întreba cine o aștepta acasă. O soră, un iubit sau poate un soț. Toate variantele erau posibile.

— Bine, dacă nu se poate nu voi insista. Dar voiam să știu dacă nu dorești să luăm cina împreună.

— Ești extrem de amabil...dar...îmi pare rău.

O lungă tăcere se așternu între ei. Din când în când, Victoria spărgea tăcerea, dornică să-i dea informații referitoare la traseul pe care trebuia să-l urmeze pentru a ajunge mai repede în Pendleton Mews. Când ajunseră în fața arcadei ce separa Mews de restul străzii, Victoria sparse din nou tăcerea:

— Pot să cobor aici. Voi face doar câțiva pași până la ușă.

Dar, încăpățânarea lui John creștea cu fiecare minut. Dacă nu dorea să ia cina în compania lui, cel

puțin o va conduce până în pragul ușii. Întoarse mașina și se strecură pe sub arcadă, apoi parcurse drumul până în fața ușii vopsite în culori vii. Ploaia se oprise, dar pietrele caldarâmului străluceau încă ude, sub luminile felinarelor.

— La ce număr locuiești?

— Chiar în capătul străzii. Mă tem că nu vei avea loc suficient pentru a întoarce mașina. Va trebui să mergi cu spatele.

— Nici o problemă.

— Gata, aici.

Luminile erau aprinse în clădire, atât la parter cât și la etaj, deasupra ușii vopsite în albastru. Victoria ridică privirile către ferestrele luminate, de parcă s-ar fi așteptat ca una dintre ele să se deschidă și un chip agitat să se ivească în cadrul ei, dându-i vești rele.

Dar nu se întâmplă nimic. Victoria coborî din mașină și John se grăbi și el să coboare, dar nu pentru că se aștepta să fie invitat, ci pentru că fusese extrem de bine educat de către mama sa. Bunele maniere susțineau că trebuie să conduci o doamnă până în pragul ușii, să aștepți ca ea să descuie ușa, să intre, să încuie ușa din nou și abia apoi să pleci mai departe.

Victoria își găsise deja cheile și tocmai deschidea ușa. Era evidentă dorința de a ajunge cât mai repede în apartament.

— Îți mulțumesc mult pentru că m-ai adus acasă. Ai fost foarte amabil și cred că n-ar fi trebuit să te deranjezi să...

Tăcu brusc. De undeva, de la etaj răzbăteau până la ei urletele unui copil nervos. Răcnetele copilului îi înghețară în loc. Se uitau unul la celălalt și uimirea ce se citea pe chipul lor era deopotrivă de sinceră. Urletele continuară crescând în intensitate și în furie. John se aștepta să primească o explicație, dar nu i se oferi nici una. În lumina firavă ce se strecura din hol, zări chipul palid al fetei. Un scurt și sec „noapte bună" veni din partea ei.

Era evident un mod de a-l trimite la plimbare. „La naiba" își spuse el și rosti un „noapte bună" pe măsura celui primit.

— Îți doresc călătorie plăcută spre Bahrein.

„La dracu' cu Bahrein", își spuse el, dar rosti simplu:

— Mulțumesc.

— Încă o dată îți mulțumesc pentru că m-ai adus acasă.

Cu aceste cuvinte ușa albastră se închise în fața lui. Lumina de la parter s-a stins în clipa următoare. John ridică privirile spre ferestrele de sus protejate perfect de draperiile grele. „La naiba și cu tine" își spuse el și porni înapoi către mașină.

Urcă la volan și porni în marșarier, cu viteză, de-a lungul aleii Mews până ajunse la arcadă. Rămase apoi câteva momente în fața arcadei pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine ca și buna dispoziție.

Un copil? Al cui copil? Probabil al ei. Nu exista nici un motiv pentru care nu ar fi putut avea un copil. Simplul fapt că arăta asemenea unei copile nu consti-

luia un motiv pentru care nu ar fi putut avea un soț sau un iubit. O fată cu un copil.

„Trebuie să-i povestesc Taniei. Va râde în hohote. Pentru că tu nu ai putut să mă însoțești la petrecerea lui Imogen, m-am dus singur și m-am trezit însoțit de o tânără care a trebuit să plece mai devreme pentru că o aștepta un copil acasă."

Odată ce supărarea se mai risipi, dispăru și senzația de foame. Rămăsese doar dezamăgirea. Luă hotărârea să renunțe la cină. Avea să se întoarcă acasă și să mănânce un sandviș. Porni mașina și gândurile sale prinseră și ele să zboare către ziua următoare; trebuia să se trezească devreme, să plece spre Heathrow și de acolo să-și înceapă lunga călătorie spre Bahrein.

4
VINERI

Oliver ședea pe canapea, strângând în brațe copilul aflat pe genunchii săi. Imediat ce ajunsese la etaj, Victoria zărise ceafa lui Oliver și chipul rotunjor al fiului său. Uimit de apariția ei neașteptată copilul se opri din plâns pentru un moment, apoi înțelegând că nu era vorba de sosirea unei persoane cunoscută lui, porni să țipe din nou.

Sperând să-l liniștească, Oliver îl legăna în sus și în jos, dar în zadar. Victoria își lăsă poșeta și se apropie de ei în vreme ce-și deschidea haina.

— De cât timp este treaz?

— Cam de zece minute.

Copilul urla cu înverșunare așa încât Oliver se văzuse nevoit să țipe răspunsul pentru a acoperi glasul băiatului.

— Oare ce se întâmplă cu el?

— Cred că îi este foame.

Spunând acestea se ridică în picioare fără a renunța la povara sa. Băiețelul purta o pereche de pantaloni din bumbac gros și un pulover mototolit. Avea părul

de culoare arămie; buclele umede din pricina transpirației erau adunate la ceafă. Înainte de a pleca la petrecere, Oliver o informase că băiețelul era fiul său, și nimic mai mult. Fusese obligată să se mulțumească doar cu această explicație. Îi lăsase singuri: copilul dormind adânc pe canapea și Oliver bând whisky cu apă.

Dar acum... Îi privea fără a rosti nici un cuvânt și se simțea tot mai neliniștită. Nu știa nimic despre creșterea copiilor. Nici nu-și amintea de câte ori ținuse un copil în brațele sale. Oare ce mânca? De ce au nevoie pentru a se liniști când țipă atât de tare și sunt atât de necăjiți?

— Cum îl cheamă?

— Tom, spuse Oliver încercând să-l legene și întorcându-l cu fața spre ea.

— Tom, spune-i bună seara Victoriei, își îndemnă el fiul.

Tom îi aruncă o privire Victoriei și apoi, în stilul său propriu le aduse amândurora la cunoștință ce credea despre ea. Victoria își scoase haina și o aruncă pe un scaun.

— Câți ani are?

— Doi.

— Dacă îi este foame, cred că ar trebui să-i pregătim ceva de mâncare.

— Cred că ai dreptate.

Văzând că din partea lui nu se putea aștepta la nici un ajutor, Victoria se îndreptă către bucătărie cu intenția de a căuta ceva de mâncare pentru micuț.

Deschise dulapul și zări borcănelele cu tot soiul de condimente, apoi făina, muștarul, cuburile de concentrat de supă, lintea.

Oare ce căuta el aici, în apartamentul ei, în viața ei, după trei ani de tăcere? De ce adusese și copilul cu el? Unde era mama copilului?

Gem, zahăr și fulgi de ovăz. Fulgii fuseseră cumpărați de mama Victoriei în timpul ultimei sale șederi în Londra, cu dorința de a pregăti biscuiți deosebiți după o rețetă specială.

— Crezi că mănâncă fulgi de ovăz fierți în lapte? strigă ea către Oliver.

Oliver nu-i răspunse căci glasul ei nu ajunsese până la el peste urletele fiului său. Victoria se apropie de ușa bucătăriei și repetă întrebarea.

— Da, cred că da. Presupun că mănâncă de toate.

Simțind cum o cuprinde disperarea, Victoria se retrase din nou în bucătărie, puse o oală cu apă pe foc, turnă fulgi de ovăz în apă și apoi luă un castron din dulap și sticla cu lapte din frigider. Când termină de pregătit fulgii, stinse focul și se întoarse în salon. Dar acesta nu îi mai aparținea. Devenise camera lui Oliver. Peste tot zărea lucrurile lui: paharul său gol, mucurile țigărilor pe care le fumase el, copilul său. Scaunul în care copilul călătorise în mașină se afla pe podea alături de pernele care de obicei odihneau pe canapea. Acestea zăceau aruncate și mototolite în jurul canapelei. Întreaga încăpere răsuna din pricina urletelor micuțului. Nefericirea lui se revărsa asupra lor. Victoria

ajunsese și ea la capătul puterilor. Luă copilul în brațe și porni către baie nu înainte de a spune:

— Mergi la bucătărie și vezi dacă s-a răcit fiertura de ovăz.

Închise ușa de la baie în urma ei și așeză copilul pe podea. Își făcu singură curaj mai înainte de a da piept cu scutecul murdar și porni să descheie nasturii pantalonilor pe care îi purta copilul. Spre uimirea și plăcerea sa copilul nu purta scutec și era perfect curat. Pentru că în apartamentul ei nu exista nici o amenajare destinată unui copil, încercă să îl convingă pe Tom să folosească toaleta. Dintr-un motiv care îi rămase necunoscut, copilul încetă să plângă.

— Ce băiețel cuminte avem!

Chipul brăzdat de lacrimi, îmbujorat se înălță către ea și îi oferi un zâmbet larg. Apoi, privind în jurul său zări buretele de baie și începu să se joace cu el. Fiindu-i recunoscătoare pentru că încetase să plângă, Victoria îl lăsă să-și continue joaca. Îi încheie pantalonii și apoi îi spălă fața și mâinile. Toaleta fiind încheiată, se întoarseră în salon.

— A fost la toaletă, îl anunță ea pe Oliver.

Acesta își turnase un nou pahar cu whisky, terminând astfel sticla cu băutură a Victoriei. Într-o mână ținea paharul și cu cealaltă o lingură de lemn cu care amestecase fiertura de ovăz.

— Cred că fiertura poate fi mâncată.

Victoria controlă și ea încă o dată și apoi turnă o parte din fiertură în castron adăugând și lapte. Se așe-

ză în fața mesei, cu Tom pe genunchii săi și îi puse castronul în față și lingurița în mână, lăsându-l să mănânce singur. După prima înghițitură pe care copilul o luă din castron, Victoria luă un șervet de masă și îl prinse în jurul gâtului acestuia. Cu o viteză uluitoare, Tom termină conținutul castronului.

Oliver se desprinse de mașina de gătit de care se sprijinise până în acel moment:

— Voi ieși pentru câteva minute, o anunță el pe Victoria.

Aceasta se simți copleșită de teamă. Bănuiala că ar putea să plece și să nu se mai întoarcă lua proporții alarmante în sufletul ei. Dacă pleca și nu se mai întorcea, rămânea singură cu un copil de doi ani.

— Nu, nu se poate să pleci.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân singură cu el. Nici măcar nu mă cunoaște.

— Nici pe mine nu mă cunoaște și, cu toate acestea, nu s-a arătat nefericit cât timp s-a aflat numai cu mine. Privește-l cum mănâncă. Va face castronul lună.

Se aplecă și o sărută. Ultimul sărut i-l dăduse în urmă cu trei ani, dar senzațiile tulburătoare ale acelor zile reveneau în mod alarmant. Le cunoștea mult prea bine. Se topea simțindu-l atât de aproape și în stomacul ei se căsca un gol dureros. Stând acolo, în fața mesei de bucătărie, cu fiul său în brațe își spunea că nu trebuie să cedeze. Trebuie să reziste.

— Nu voi lipsi mai mult de cinci minute. Vreau să cumpăr țigări și o sticlă cu vin.

— Dar te vei întoarce?

— Doamne, cât de bănuitoare ai devenit. Sigur, mă voi întoarce. Nu vei scăpa de mine atât de ușor pe cât crezi.

A plecat și a revenit nu după cinci minute, ci după cincisprezece. La întoarcerea lui, în salon domnea o ordine perfectă, ca întotdeauna: pernele fuseseră bătute și înfoiate, hainele dispăruseră, ocupându-și locul firesc în cuier, scrumierele fuseseră curățate. O găsi pe Victoria în bucătărie, purtând un șorț înflorat și spălând salată verde.

— Unde-i Thomas?

— L-am dus în patul meu. Nu plânge. Cred că va adormi din nou.

Atitudinea rigidă, spatele ei țeapăn, glasul rece, erau tot atâtea dovezi ale dorinței Victoriei de a nu se lăsa intimidată. Oliver simțea aerul neîndurător pe care îl inspira atitudinea ei. Puse punga maronie pe masă și se apropie de ea, îi luă umerii în mâinile sale, obligând-o să se întoarcă și să îl privească în față.

— Ești furioasă?

— Nu, doar foarte obosită.

— Tot ceea ce se întâmplă are o explicație.

— Da și va trebui să-mi dai această explicație.

Îi întoarse spatele din nou și reluă spălatul salatei.

— Nu pot să-ți dau nici o explicație atâta timp cât nu ești dispusă să mă asculți așa cum se cuvine. Lasă salata și vino aici, stai jos.

— Mă gândeam că poate dorești să mănânci. S-a făcut târziu.

— Nu contează cât este ceasul. Avem tot timpul la dispoziție. Hai, vino. Hai să ne așezăm.

Cumpărase vin și o altă sticlă de whisky. Cât timp Victoria își scoase șorțul și îl atârnă la locul lui, Oliver căută cuburi și turnă whisky în două pahare. Victoria se retrăsese în salon și o găsi stând pe un taburet cu spatele spre șemineu, așteptându-l cu un aer extrem de serios. Îi dădu paharul și apoi îl ridică pe al său:

— Bem pentru revederea noastră?

— Fie, pentru revederea noastră.

Cuvântul *revedere* avea o tonalitate neutră. Era acceptabil. Paharul rece pe care îl ținea în mână îi oferea un sentiment de liniște. Luă o înghițitură și se simți brusc mult mai bine. Era pregătită să asculte ceea ce avea să-i spună. Avea energia necesară.

Oliver se așeză pe marginea canapelei privind-o cu seriozitate. Pantalonii lui din jeans aveau două petice artistic aplicate pe genunchi și cizmele din piele de căprioară erau uzate și pătate. Victoriei îi trecu prin gând o întrebare: oare pe ce cheltuia banii pe care îi adusese succesul său literar-artistic? Poate pe whisky. Sau poate pe o casă într-un cartier mai bun decât apartamentul din fundătura din Fulham. Apoi gândul îi zbură la bătrânul Volvo parcat pe alee. Privirile îi alunecară pe brățara de aur a ceasului.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse el din nou.

— Vorbește.

— Credeam că te-ai căsătorit.

— Ai mai spus asta o dată. Când am deschis ușa.

— Deci nu ești căsătorită.

— Nu, nu sunt.

— De ce?

— Pentru că nu am întâlnit bărbatul cu care să doresc să mă căsătoresc. Sau poate nu l-am întâlnit pe cel care să vrea să se însoare cu mine.

— Și cu pictura cum stai?

— Am renunțat după un an. Nu eram suficient de talentată. Stropul de talent pe care-l am nu este suficient pentru a deveni pictoriță. Nimic nu este mai descurajant decât să ai doar un strop de talent.

— Și acum cu ce te ocupi?

— Am o slujbă, într-un magazin de îmbrăcăminte în Beauchamp Place.

— Nu pare o activitate care să te solicite în mod deosebit.

— Mie îmi place.

Iată că vorbeau despre ea, dar nu acesta era scopul conversației lor.

— Oliver...

Dar el nu dorea să asculte întrebările Victoriei, poate pentru că încă nu știa ce să-i răspundă, așa că o întrerupse fără șovăire.

— Cum a fost petrecerea?

Iată că acum încerca să-i abată atenția. Îl studie din priviri; Oliver avea un aer inocent. Oare ce se întâmpla? În fond, aveau tot timpul din lume pentru a sta de vorbă, în cele din urmă îi va spune ceea ce dorea să știe, așa încât răspunse:

— Ca orice petrecere. O mulțime de invitați. Multă băutură. Toată lumea vorbea, dar de fapt nimeni nu spunea ceva interesant.

— Cine te-a adus acasă?

Era surprinsă de interesul manifestat de Oliver, apoi își aminti că Oliver fusese totdeauna interesat de viața semenilor săi, fie că îi cunoștea, fie că îi întâlnea pentru prima oară. Călătorea cu autobuzul și asculta conversațiile călătorilor. Obișnuia să intre în vorbă cu străinii prin baruri, cu chelnerii în restaurante. Toate întâmplările, toate informațiile erau păstrate într-un colț al memoriei sale, erau lăsate să dospească, erau prelucrate, pentru ca mai apoi să iasă la lumină în lucrările sale sub o formă sau alta, o frântură de dialog, o situație.

— Un american.

— Ce fel de american?

Părea intrigat.

— Un american obișnuit.

— Chel, de vârstă mijlocie, încărcat cu aparate de fotografiat? Onest? Sincer? Hai, spune-mi, trebuie să fi remarcat toate aceste amănunte.

Desigur, Victoria remarcase o serie de amănunte. Americanul era înalt, nu la fel de înalt ca Oliver, dar mai robust, cu umerii lați și suplu. Părea genul care joacă squash cu înverșunare ori de câte ori are timp liber, sau face jogging în fiecare dimineață îmbrăcat în trening și încălțat în pantofi sport. Își amintea și ochii americanului, ochi de culoare închisă ca și părul său

aproape negru. Avea un păr aspru, des, care dacă nu este tuns foarte scurt, scapă de sub control. Dar părul americanului era tuns perfect, oferind o notă de eleganță capului său cu forme perfecte. Probabil frecventa una din frizeriile exclusiviste din Londra.

Vedea aievea trăsăturile puternice ale chipului său bronzat și dantura perfectă, strălucitoare, stil american. Oare de ce toți americanii aveau asemenea dantură minunată?

— Nu, descrierea nu se potrivește.

— Cum îl cheamă?

— John. John nu-mai-știu-cum. După părerea mea, doamna Fairburn nu știe cum se fac prezentările.

— Vrei să spui că nu s-a prezentat singur? Ei bine, atunci nu este un american pur sânge. Totdeauna americanii îți spun cum se numesc și cu ce se ocupă; fac acest lucru chiar mai înainte ca tu să fii sigur dacă vrei sau nu să intri în vorbă cu ei.

— Bună, rosti el în cel mai pur accent new yorkez. John Descurcărețu', trustul aluminiului. Îmi pare bine că ai avut șansa să mă cunoști.

Victoria zâmbea și în același timp se simțea jignită și gândea că ar fi trebuit să sară în apărarea tânărului care o condusese acasă în automobilul său Alfa-Romeo.

— Din nou, descrierea ta nu se potrivește. Și trebuie să știi că mâine zboară spre Bahrein, adăugă ea de parcă ar fi marcat un punct în favoarea americanului.

— Aha! Petrolist!!

— Oliver, crede-mă, habar nu am.

Deja se plictisise de modul în care era tachinată.

— Din câte înțeleg nu ai aflat prea multe lucruri despre el. Despre ce dracu' ați vorbit?

Brusc se lumină la față și zâmbi larg.

— Știu, ați vorbit despre mine.

— Poți fi sigur că nu am scos un cuvânt despre tine, dar cred că a sosit momentul să vorbești tu despre tine. Și despre Thomas.

— Ce-i cu Tom?

— Hai, Oliver, încetează. Nu mă mai duce cu vorba.

Oliver izbucni în râs. Exasperarea din glasul ei îl amuza.

— Nu sunt un tip prea amabil, așa-i? În tot acest timp ai stat pe ghimpi dorind să știi ce se întâmplă. Prea bine. Vrei să știi adevărul: am furat copilul.

Lucrurile stăteau mult mai rău decât și le imaginase ea. Victoria era uimită. Avea nevoie de aer. Inspiră adânc.

— De la cine l-ai furat?

— De la doamna Archer. Mama Jeannettei. Soacra mea de demult. Presupun că nu știi, dar Jeannette a murit într-un accident de avion, în Iugoslavia, la puțin timp după ce s-a născut Tom. De atunci părinții ei s-au ocupat de Tom.

— L-ai vizitat în tot acest timp?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată până azi.

— Și azi ce s-a întâmplat?

Oliver terminase whisky-ul din pahar. Se ridică și se îndreptă spre bucătărie pentru a-l umple din nou.

Victoria asculta zgomotele ce veneau din bucătărie: sticla lovită de pahar, clinchetul cuburilor de gheață, apa curgând la robinet. Oliver apăru în cele din urmă și se așeză pe canapea, cufundându-se între perne și întinzându-și picioarele lungi, în față.

— Toată săptămâna am petrecut-o în Bristol. O piesă scrisă de mine se pune în scenă la Fortune Theatre. Au început deja repetițiile, dar am mai avut câteva amănunte de pus la punct cu producătorul spectacolului, am rescris câteva replici ale actului trei. În vreme ce conduceam înapoi spre Londra, în această dimineață, gândul îmi era tot la piesă. Nu eram deloc atent la drum. Într-un târziu, am observat că mă aflam pe drumul național 30 și am zărit indicatorul care semnaliza drumul spre Woodbridge. Acolo locuiește familia Archer. Și atunci mi-am zis să încerc. Am întors mașina și am pornit să le fac o vizită. Nimic mai simplu. Nu știu cum să numesc atitudinea mea, un capriciu, poate, o toană. Mâna destinului m-a ajuns.

— Ai văzut-o pe doamna Archer?

— Nu. Doamna Archer era plecată la Londra, probabil pentru a cumpăra cearceafuri de la Harrod's. Dar acolo am întâlnit o tânără dădacă, ce m-a invitat la dejun fără a-și pune prea multe întrebări.

— Știa că ești tatăl lui Tom?

— Nu.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-a lăsat la masa din bucătărie și a urcat la etaj să-l aducă pe Tom. Apoi am luat prânzul împreună.

Totul a fost perfect. Mâncarea gustoasă și sănătoasă. Bucătăria arăta excelent, sclipitor de curată,... sterilizată. De fapt întreaga casă pare să fie sterilizată. Nu vezi picior de câine sau de pisică. Nici o carte nu poate fi citită. Scaunele arată de parcă nimeni nu a stat vreodată pe ele. Grădina este plină de straturi de flori oribile; arată asemenea unui cimitir și aleile parcă au fost trasate cu rigla. Uitasem că acea casă este total lipsită de suflet, de viață.

— Dar este căminul lui Tom.

— Atmosfera este sufocantă în acea casă. Îl va ucide. Are chiar și o carte pe a cărei primă pagină este scris numele său: „Thomas Archer. De la bunica". Cred că asta a fost picătura finală. El nu este Thomas Archer, ci Thomas Dobbs. Când tânăra care are grijă de el s-a dus să aducă nenorocitul de cărucior pentru a scoate copilul la plimbare, mi-a cerut să-l țin pe Thomas în brațe. Atunci, l-am scos din casă, l-am urcat în mașină și am dispărut.

— Dar Thomas nu a fost supărat?

— Nu. Se pare că nu i-a păsat. De fapt, părea foarte mulțumit. Pe drum ne-am oprit și am petrecut după-amiaza într-un parc. S-a jucat la groapa cu nisip, l-am dat în leagăn, un câine s-a apropiat de el și au stat de vorbă. Apoi a început să plouă. I-am cumpărat biscuiți, ne-am urcat din nou în mașină și am pornit spre Londra. Când am ajuns în oraș, m-am îndreptat spre locuința mea.

— Nu știu unde locuiești acum.

— Tot în Fulham. În același apartament. Nu ai fost acolo, dar cred că bănui că nu este un loc unde să poți locui; acolo se poate lucra, doar atât. Este un subsol. Arată ca o grotă, deși am o înțelegere cu o amero-indiancă uriașă care ar trebui să se ocupe de curățenie; din motive necunoscute mie, locul arată oribil. Totuși l-am dus pe Tom acolo. El m-a îndatorat adormind în patul meu. În timp ce el dormea am telefonat familiei Archer.

Ultimele cuvinte le-a rostit în treacăt, ca pe o informație total lipsită de importanță. Oliver nu-și făcea scrupule niciodată și Victoria știa prea bine acest lucru, dar cuvintele lui și tonul cu care le rostise o înfiorară.

— Doamne, Oliver.

— Nu văd de ce nu trebuia să telefonez. În fond este vorba despre fiul meu.

— Dar biata femeie trebuie să-și fi ieșit din minți de spaimă.

— Dădaca îmi știa numele. I l-am spus de cum ne-am cunoscut. Doamna Archer știa deci că Thomas se afla cu mine.

— Dar...

— Știi ceva? Folosești același ton ca și mama Jeannettei. Amândouă aveți sentimentul că eu nutresc numai intenții rele. De parcă aș fi gata să-i zdrobesc capul bietului copil de primul bolovan întâlnit în cale sau poate ceva asemănător.

— Nu, nu m-am gândit la asta, dar nu pot să nu încerc să-mi spun că a trecut printr-un coșmar, biata de ea.

— N-ar trebui să-ți faci atâtea griji.

— Va dori să-l ia înapoi.

— Bineînțeles că-l vrea înapoi, dar i-am explicat că pentru un timp, Thomas rămâne alături de mine.

— Ai dreptul să faci acest lucru? Din punct de vedere legal, vreau să spun. Nu va pune poliția pe urmele tale? Nu le va cere avocaților să se pună pe treabă? Nu va apela la înalta curte de justiție?

— Am mai auzit toate acestea. M-a amenințat cu tot ce este mai rău. Proces, mandat din partea tribunalului... toate în mai puțin de zece minute. Adevărul este că nu poate face nimic împotriva mea. Nimeni nu mă poate acuza de încălcarea legii. Este fiul meu și eu sunt tatăl lui. Nu sunt un infractor și nimeni nu poate declara că nu sunt capabil să am grijă de copil.

— Dar tocmai în asta constă problema. Nu ești capabil să ai grijă de el.

— Tot ceea ce trebuie să fac este să-i ofer lui Thomas un cămin, hrană, să mă ocup de el.

— Într-un subsol din Fulham?

A urmat o lungă tăcere, timp în care Oliver și-a stins țigara cu o încetineală vădit deliberată; apoi rosti rar:

— Tocmai acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Deci asta era. În sfârșit jucau cu cărțile pe față. Acesta era motivul pentru care se afla în apartamentul ei.

— Cel puțin ai dat dovadă de onestitate.

— Eu sunt un tip cinstit. Totdeauna am fost.

Indignarea lui era absolut sinceră.

— Deci vrei ca eu să am grijă de Tom.

— O putem face împreună. Doar nu vrei să-l duc înapoi în văgăuna care este apartamentul meu.

— Dar eu nu pot avea grijă de el.

— De ce nu?

— Pentru că am o slujbă. Și nici nu este suficient spațiu în acest apartament pentru a crește un copil.

— Să nu mai vorbim de comentariile vecinilor, rosti el în falset.

— Vecinii n-au nici un amestec.

— Ai putea să le spui că sunt un văr venit din Australia și Tom este rodul iubirii dintre mine și o aborigenă.

— De ajuns, Oliver. Termină cu glumele. Nu este un subiect pe seama căruia să faci glume. Ai furat un copil; chiar dacă este al tău tot furt se numește. Nici nu înțeleg de ce nu țipă din adâncul sufletului pentru că l-ai smuls din căminul său. Este evident faptul că doamna Archer se află într-o stare de disperare maximă; prin urmare, în orice moment ne putem trezi cu poliția în prag. În aceste condiții tu nu faci altceva decât remarci care nu sunt defel amuzante.

— Dacă acestea sunt sentimentele tale, cred că este cazul să iau copilul și să plec.

Chipul i se întunecase în vreme ce rostea aceste cuvinte.

— Nu, Oliver, nu asta am vrut să spun. Încerc să-ți explic cum stau lucrurile, că trebuie să dai dovadă de înțelepciune, să reflectezi asupra a ceea ce ai de gând să faci.

— Prea bine. Voi reflecta. Privește, cât de inteligent pot părea.

Victoria refuză fie și măcar să zâmbească la gluma lui.

— Te rog, nu fii supărată. N-aș fi venit dacă știam că te voi necăji atât de tare.

— Nu știu de ce ai venit.

— Pentru că m-am gândit că ești persoana potrivită pentru a mă ajuta. La început mi-am spus că ar trebui mai întâi să îți telefonez, dar mi-am imaginat un străin răspunzând la telefon – mai rău, un soț scorțos –. Atunci, ce-aș fi putut face? Ce-aș fi putut spune? Mă numesc Oliver Dobbs, celebrul scriitor și dramaturg. Am un fiu, un copil mic și aș dori ca soția dumneavoastră să aibă grijă de el. Ce spui de o asemenea situație?

— Ce se întâmpla dacă nu mă găseai aici?

— Nu știu. Aș fi căutat o altă soluție. Indiferent care ar fi fost situația, nu l-aș fi dus pe Thomas înapoi în casa familiei Archer.

— Trebuie să-l duci înapoi. Tu nu poți avea grijă de el...

De parcă nici nu ar fi auzit cuvintele ei, Oliver o întrerupse:

— Am un plan. Așa cum ți-am spus deja, familia Archer nu a făcut nici un pas pentru a recupera copilul, dar există posibilitatea ca ei să înceapă să stârnească valuri. Cred că trebuie să părăsim Londra, pentru un timp. Este adevărat că trebuie să mă gândesc și la spectacolul din Bristol, dar deocamdată nu cred că vor mai fi probleme. Premiera are loc luni și după aceea piesa se va afla în mâinile publicului și la mila criticilor. Așa că hai să părăsim orașul. Tu, eu și Tom. Ne luăm zborul. Vom merge în Wales sau în nor-

dul Scoției, sau în Cornwall și vom aștepta acolo sosirea primăverii. Vom...

Victoria îl privea înmărmurită de uimire. Era șocată. Furioasă. Indignată. Chiar își imagina că era total lipsită de mândrie? Oare nici nu bănuia cât de multă suferință îi provocase? Cu trei ani în urmă, Oliver Dobbs ieșise din viața ei producând un dezastru teribil. O părăsise, o lăsase singură fără să îl intereseze cât de greu îi era să se adune, să-și revină la viață. Dar sosise momentul în care el hotărâse că are nevoie de Victoria pentru a-i crește copilul. Și iată-l așezat în fața ei, făcând planuri, încercând să o amăgească, fiind convins că mai devreme sau mai târziu Victoria avea să cedeze.

— ... fără turiști, doar drumuri pustii. Nici nu este nevoie să ne rezervăm camere din timp pentru că toți hotelierii abia așteaptă să primească turiști, sunt disperați în această perioadă a anului...

Și Oliver continua să vorbească, țesând planuri, purtând-o pe Victoria spre marea albastră și spre câmpurile întinse, încărcate cu narcise galbene; vorbea despre liberate, despre dorința de evadare pe care o simte oricine muritor când vede pajiștile întinse, bătute de adierea vântului. Victoria îl asculta uimită de egoismul fără margini al celui aflat în fața ei. Pusese stăpânire pe fiul său când simțise el dorința să-l aibă aproape. Acum avea nevoie de o persoană care să-l îngrijească. Și ea, Victoria, era exact ce îi trebuia. Totul era atât de simplu. Asemenea unei formule matematice elementare.

În sfârșit, Oliver tăcu. Chipul îi era iluminat de entuziasm ca și când nu-și putea imagina nici un motiv pentru care propunerea sa ar fi putut fi respinsă. Proiectul său era absolut magnific. După un timp Victoria îi puse o întrebare care o frământa cu adevărat:

— De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Presupun că din pricina felului tău de a fi.

— Adică pentru că sunt o proastă.

— Nu, nu proastă.

— Iertătoare?

— Pentru că nu ai putea vreodată să nu ierți pe cineva. Tu nu știi cum să fii necruțătoare. Pe lângă toate acestea, este un moment potrivit pentru a fi din nou împreună. Timpul petrecut împreună nu a fost tocmai rău. Și am observat că ți-a făcut plăcere să mă revezi. Sau cel puțin așa cred, așa simt pentru că altfel nu m-ai fi invitat în casă.

— Oliver, există și suferințe ce nu se văd.

— Ce vrei să spui?

— Pentru Dumnezeu, eu te-am iubit. Știi foarte bine. Ai știut-o totdeauna.

— Dar eu nu am iubit pe nimeni, se grăbi el să îi reamintească. Și tu știi la fel de bine acest lucru.

— Te iubești numai pe tine.

— Poate. Și iubesc și ceea ce încerc să fac.

— Nu vreau să sufăr din nou. Nu mă voi lăsa rănită din nou.

— Pari foarte hotărâtă, observă Oliver și un zâmbet ușor înflori pe chipul său.

— Nu te voi însoți.

Oliver nu-i răspunse dar se uită la ea fără să clipească, fără să-și desprindă privirile de pe chipul ei. Vântul făcea să vibreze una din ferestre. Undeva, afară, o mașină se îndepărta. Vocea unei fete se auzea de dincolo de ferestre chemând pe cineva. Probabil plecau la o petrecere. În liniștea din încăpere se auzea până și zumzetul traficului londonez.

— Nu poți să-ți petreci întreaga viață încercând să eviți loviturile ei. Dacă procedezi astfel întorci spatele oricărei posibile relații.

— Vreau să spun că nu doresc să mă mai las rănită de către tine. Te pricepi prea bine la a-i face pe alții să sufere.

— Acesta este singurul motiv pentru care nu vrei să vii cu noi?

— Numai acesta ar fi suficient, dar mai sunt și altele, de ordin practic. În primul rând, să nu uităm că am o slujbă.

— Să vinzi haine unor idioate. Caută o scuză și anunță că nu te poți duce. A murit bunica. Sau spune-le că ai un copil... este oarecum adevărul. Dă-ți demisia. Acum sunt bogat. Pot avea grijă de tine.

— Te repeți. Ai mai spus acest lucru, cu mult timp în urmă. Realitatea a fost alta.

— Ai o memorie remarcabilă!

— Există lucruri ce nu pot fi uitate.

Ceasul aflat pe consola șemineului prinse să bată. Era ora unsprezece. Victoria se ridică și puse paharul

gol alături de ceas. În oglinda aflată deasupra șemineului zări chipul lui Oliver. Privirile acestuia o urmăreau neîncetat.

— Te temi. Am dreptate?

— Da.

— De tine sau de mine?

— De amândoi, rosti ea sec. Hai să mergem la masă.

Aproape de miezul nopții sfârșiră cina târzie. Victoria era copleșită de o oboseală cumplită, o stare de epuizare care o împiedica să strângă și farfuriile goale de pe masă. Oliver își turnă ultimii stropi de vin în pahar; cu gesturi lente își aprinse o țigară; părea pregătit să continue conversația întreruptă în timpul mesei. În schimb, Victoria se ridică și-l anunță scurt.

— Mă duc la culcare.

— Un gest nepoliticos din partea ta, o tachină Oliver.

— Îmi pare rău că trebuie să par nepoliticoasă, dar mă tem că voi adormi stând pe scaun.

— Ce vrei să fac?

— Nu vreau să faci nimic.

Oliver părea să nu-și piardă răbdarea. Vorbea calm asemenea celui aflat în fața unei persoane care nu poate judeca limpede.

— Voiam să știu dacă dorești să plec, să mă întorc în apartamentul meu din Fulham. Vrei să-mi petrec noaptea în mașină? Dorești să-l trezesc pe Thomas și să dispărem în noapte cu promisiunea că niciodată nu-ți vom tulbura liniștea din nou? Spune ce dorești și mă voi supune dorinței tale.

— Nu trebuie să-l trezești pe Thomas.

— Foarte bine. Atunci voi pleca în Fulham și el va rămâne aici, cu tine.

— Nu. Te rog, nu. S-ar putea trezi târziu, noaptea și s-ar speria.

— În acest caz trebuie să rămân aici, hotărî el.

Avea aerul unei persoane pregătită să se acomodeze oricărei situații, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească.

— Unde vrei să mă culc? Pe canapea? Pe comodă? Pe podea în pragul ușii dormitorului tău, asemenea unui câine sau unui sclav credincios?

Neluând în seamă tachinările lui, Victoria răspunse scurt:

— În camera de toaletă se află un divan pe care te poți culca. Camera este înțesată cu hainele pe care mama le poartă când vine la Londra. Toate sunt puse în valize, așezate unele peste altele. Divanul este mai confortabil decât canapeaua. Mă duc să-l pregătesc pentru culcare.

Victoria se ridică și-l lăsă singur cu țigara și paharul. Oliver rămase în mijlocul bucătăriei aflată într-o dezordine deprimantă. Din debaraua aflată în camera de toaletă, Victoria scoase o pătură și așternuturi. Îndepărtă cutiile și valizele de pe divan și pregăti patul. În cameră plutea un aer greu, stătut, cu miros de naftalină (de la haina de blană a mamei). Deschise larg fereastra și aerul proaspăt și umed pătrunse în odaie făcând să tremure draperiile groase.

Din bucătărie se auzea zgomot de vase. Probabil, Oliver încerca să facă ordine îngrămădind vasele în chiuvetă sau chiar spălându-le. Victoria era uimită căci activitatea casnică nu se potrivea cu imaginea lui Oliver și în ciuda oboselii simțea nevoia să se ducă să-l ajute, în semn de recunoștință față de bunăvoința lui. Dar, dacă se ducea să-l ajute, ar fi început din nou să stea de vorbă și Oliver ar fi încercat, iar, să o convingă să plece împreună cu el și cu Thomas. Prin urmare, luă hotărârea să-l lase să se descurce singur și se retrase în dormitor. Pe una din noptiere, o veioză răspândea o lumină caldă. Pe partea cealaltă a patului, departe de oaza de lumină, Thomas dormea cu un braț așezat deasupra capului și cu degetul mare al mâinii drepte vârât în gură. Victoria îl dezbrăcase înainte de a-l așeza în pat, astfel încât copilul nu avea pe el decât maioul și chiloțeii. Restul hainelor erau așezate, împăturite cu grijă pe un scaun alături de pat. Ghetuțele și șosetele se aflau sub scaun. Victoria se aplecă și ridică băiatul în brațe. Moliciunea și căldura trupului micuț erau reconfortante. Duse copilul în baie și cu blândețe, reuși să îl convingă să folosească toaleta; apoi fără ca Thomas să se fi trezit din somn îl purtă în brațe către dormitor. Capul copilului atârna ușor într-o parte în vreme ce degetul rămăsese în gură. Îl așeză ușurel în pat și copilul oftă mulțumit, cufundându-se într-un somn profund. Victoria spuse în gând o rugăciune ca somnul copilului să nu fie tulburat de nimic până dimineață.

Din bucătărie nu mai răzbătea nici un zgomot. Sătul de treburile casnice, Oliver se retrăsese în camera de zi. Apoi îl auzi vorbind la telefon. Doar Oliver putea telefona la miezul nopții. Victoria se dezbrăcă, își puse cămașa de noapte și apoi își perie părul cu grijă, după care se strecură în pat cu mare atenție pentru a nu-l deranja pe Thomas. Acesta continua să doarmă netulburat. Rămase în pat, nemișcată, privind țintă plafonul. După un timp închise ochii, în așteptarea somnului. Dar acesta nu se grăbea să vină. Mintea Victoriei era tulburată de frânturi de amintiri; imaginea lui Oliver revenind obsesiv o emoționa profund și acest sentiment îi trezea spaima. Era ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume: să se simtă din nou atrasă de Oliver. În cele din urmă, temându-se să nu cadă pradă disperării, luă o carte cu intenția de a citi câteva pagini. Spera că astfel se va liniști și va putea dormi.

Conversația telefonică pe care Olvier o începuse cu ceva timp mai înainte se încheiase și acesta căuta un program interesant pe care să-l urmărească la televizor. Dar multe dintre programe se încheiaseră deja așa încât Oliver se văzu nevoit să admită că ziua se sfârșise și trebuia să se retragă. Victoria îl auzea umblând prin casă și stingând luminile, apoi intră în baie. Lăsă cartea jos. Asculta cu atenție. Îl auzi ieșind din baie. Străbătu holul și se opri în fața ușii dormitorului. Victoria nu scăpa din priviri mânerul clanței. Ușa se deschise. Silueta înaltă se ivi în cadrul ușii.

— Dormi?

— Nu încă.

Vorbeau în șoaptă pentru a nu-l deranja pe Thomas. Oliver se apropie de pat și se așeză pe marginea lui.

— Ți-am pregătit patul.

— Știu. Am văzut, răspunse el, fără a da semne că ar avea de gând să se retragă.

— Ce-ai hotărât în privința lui Thomas?

— Mă voi gândi mâine la această problemă. Ce carte citeai?

— Este una dintre acele cărți pe care le poți reciti la nesfârșit. O dată pe an o iau din raft și încep să o recitesc. Mă simt ca și când m-aș întâlni cu un vechi prieten.

Oliver citi cu glas tare.

— „Vremea șoimului."

— Ai citit-o?

— Probabil. Nu-mi amintesc.

— Este scrisă de un anume Roddy Dunbeath și este vorba despre viața unui băiat din Scoția, în perioada interbelică. Este un gen de autobiografie. Eroul principal și fratele său au crescut într-o casă minunată numită Benchoile.

Oliver își așeză mâna pe încheietura Victoriei. Palma lui era caldă și degetele puternice, dar atingerea era plăcută, asemenea unei mângâieri.

— Reședința se afla undeva în Sutherland înconjurată de munți și se bucura de avantajul de a se afla lângă un lac. Copilul avea un șoim care obișnuia să vină și să ia mâncarea chiar din gura copilului...

Mâna lui Oliver urca de-a lungul brațului Victoriei

și presiunea ușoară pe care o exercita se asemăna masajului aplicat unei persoane care a suferit o paralizie îndelungată.

— ... și avea și un boboc de rață, și un câine pe care îl chema Bertie și care iubea merele nespus de mult.

— Și mie îmi plac merele, șopti Oliver.

Cu gingășie ridică o șuviță de păr de pe gâtul ei și o așeză pe pernă. Victoria își auzea, își simțea cu acuitate bătăile inimii. Brațul o durea, simțea pielea arzând sub atingerea lui. Continua să vorbească. Se agăța cu disperare de tot ceea ce putea să alunge senzațiile pe care le producea atingerea mâinii lui.

— ... există și un pasaj în care se vorbește despre o cascadă către care se îndreptau pentru picnicuri. Mai era și un pârâiaș care străbătea plaja și apoi dealurile forfotind de căprioare. Cascada era sufletul proprietății de la Benchoile...

Oliver se plecă asupra ei și îi acoperi gura cu o sărutare. Șuvoiul vorbelor se opri brusc. Oricum, Victoria era conștientă de faptul că el nu acordase nici cea mai mică atenție cuvintelor pe care le rostise. Cu gesturi blânde, Oliver trase deoparte pătura care o acoperea și își strecură brațele înlănțuindu-i trupul. Buzele îi alunecară peste obraji, coborâră de-a lungul gâtului.

— Oliver!

Îi rostise numele dar fără ca cea mai slabă șoaptă să tulbure liniștea. La început atingerea lui o speriase cumplit. Dar acum, căldura trupului și îmbrățișările lui o trezeau la viață, îi deșteptau simțurile. Hotărâ-

rea, încăpățânarea ei de a nu ceda se topeau sub mângâierile lui Oliver. În mintea ei răsuna un glas care îi spunea „nu, nu, nu"; și mâinile ei împingeau umerii lui Oliver încercând să se elibereze. Dar Oliver era mult mai puternic decât ea. Opoziția manifestată prin gesturi energice părea de-a dreptul patetică, de parcă ar fi încercat să rostogolească un arbore imens.

— Oliver! Nu.

Poate că reușise să rostească aceste vorbe căci Oliver continua să o mângâie cu aceeași blândețe și căldură. Mâinile ei coborâră neputincioase și alunecară de-a lungul trupului, înlănțuindu-l. Prin bumbacul moale al cămășii îi simțea trupul, fiecare fibră, fiecare mușchi.

— În sfârșit ai renunțat să te prefaci, șopti Oliver.

Ultima fărâmă de putere o părăsea. Dar bunul simț îi dicta să nu se lase înfrântă.

— Bine Oliver, dar Thomas...

Râsul vioi, tăcut care îi scutura trupul îi dădu de înțeles că Oliver se amuza copios. Se ridică și o privi.

— Asta se poate aranja imediat.

O luă în brațe cu aceeași ușurință cu care îl purtase și pe fiul său. Victoria se simțea mai ușoară ca o frunză; era ametită și pereții dormitorului dansau în jurul ei. Oliver se îndreptă către ușă, străbătu apoi holul și intră în micuța odaie de toaletă, cufundată în întuneric. În aer plutea un miros de camfor. O așeză cu blândețe pe patul cald și moale. Perna apretată îi dădu o senzație de prospețime și răcoare când își lăsă capul pe ea.

Privi în sus spre el încercând să-i distingă trăsăturile și șopti:

— N-am vrut nici o clipă ca toate acestea să se întâmple.

— Dar eu am vrut.

Victoria gândea că ar fi trebuit să se simtă furioasă, dar era mult prea târziu. Oricum, în acel moment un asemenea gând nu-și mai avea rostul pentru că și ea îl dorea.

Mai târziu – știa că era foarte târziu pentru că auzise ceasul bătând ora două – Oliver se ridică într-un cot căutându-și jacheta. Luă pachetul de țigări și bricheta din buzunar. Flăcăruia lumină scurt încăperea și apoi totul se cufundă din nou în întuneric. Doar țigara pâlpâia din când în când.

Victoria își odihnea capul pe umărul lui.

— Vrei să facem planuri?

— Ce fel de planuri?

— Pentru ceea ce avem de făcut. Pentru noi: tu, eu... Thomas...

— Voi veni și eu cu voi?

— Bineînțeles.

— Am spus eu că voi veni?

— Sigur, chicoti Oliver și o sărută.

— Nu vreau să sufăr din nou.

— Nu ai nici un motiv să te temi. Absolut nici un motiv. Te afli în fața unei vacanțe. O evadare. Veselie și iubire. Multă iubire.

Victoria rămase tăcută. Nu găsea nimic de spus. Gândurile ei erau prea răvășite. De fapt nici nu știa la

ce să se mai gândească. De un singur lucru era sigură: se simțea în sfârșit în siguranță. Pentru prima dată de când o părăsise Oliver se simțea în sfârșit în siguranță. Mâine sau poate poimâine urma să plece cu Oliver. Din nou exista cineva în viața ei. La bine și la rău. Poate că de data aceasta lucrurile aveau să meargă mai bine. Poate Oliver se schimbase. Dacă avea sentimente atât de puternice față de Thomas, poate își schimbase modul de a gândi, de a simți. Siguranță. Constanță. Lucruri obișnuite, permanente. Iubire față de o altă persoană, dorința de a rămâne alături de această persoană, pentru totdeauna. De fapt gândurile acestea erau și ele lipsite de importanță. Zarurile fuseseră aruncate. Victoria făcuse deja pasul hotărâtor.

Oftă adânc, din pricina confuziei. Nu exista nici urmă de nefericire.

— Unde vom pleca? îl întrebă pe Oliver.

— Oriunde dorești. Există o scrumieră în această cămăruță asemenea unui dulap?

Victoria întinse mâna și pipăi noptiera în căutarea unei scrumiere. O găsi și i-o dădu lui Oliver.

— Cum se numea locul acela despre care vorbeai pe când te împotriveai să faci dragoste? Locul acela descris în „Vremea șoimului"?

— Benchoile.

— Ai vrea să mergi acolo?

— Nu putem merge în acele locuri.

— De ce nu?

— Nu există nici un hotel. Nu cunoaștem locuitorii din zonă.

— Eu îi cunosc, scumpa mea inocentă.

— Ce vrei să spui?

— Îl cunosc pe Roddy Dunbeath. L-am întâlnit cu doi ani în urmă. Am stat alături de el la unul din acele dineuri jalnic de plictisitoare, organizate pentru decernarea premiilor acordate de televiziune. El se afla acolo pentru o carte pe care a scris-o și eu am primit o statuetă, un fleac, un premiu neînsemnat pentru un scenariu scris pentru televiziune pe vremea când eram în Sevillia. Pe scurt, ne-am trezit acolo, înconjurați de starlete care de care mai prostuțe și de agenți cu înfățișare de rechini. Prin urmare fiecare dintre noi s-a simțit recunoscător celuilalt pentru companie. La sfârșitul serii eram deja prieteni pe viață și m-a invitat să-l vizitez în Benchoile oricând doresc. Până acum nu am răspuns invitației, dar dacă tu vrei să mergem, nu există nici un motiv care să ne stea în cale.

— Chiar vrei cu adevărat?

— Bineînțeles.

— Ești sigur că invitația lui nu a fost un simplu gest de politețe, dintre acelea pe care oamenii le fac la sfârșitul unei seri petrecute împreună? Dacă va regreta gestul său?

— Nici nu încape vorbă de regrete. M-a invitat cu plăcere. Chiar mi-a dat și cartea sa de vizită într-un mod ușor desuet. Pot să-i telefonez.

— Oare își va aminti de tine?

— În mod sigur. Îi voi spune că vin împreună cu soția și cu fiul meu pentru a petrece câteva zile alături de el.

— Totuși, parcă sunt prea mulți oaspeți deodată. Și nici nu sunt soția ta.

— Atunci îi voi spune că vin cu iubita și cu fiul meu. Va sări în sus de bucurie. Are o atitudine rabelaisiană față de viață. Îl vei îndrăgi, în mod sigur. Este un tip gras, și permanent se află într-o stare de ebrietate politicoasă. Cel puțin așa l-am văzut eu la sfârșitul dineului, dar Roddy Dunbeath beat este de zece ori mai fermecător decât cei mai mulți dintre bărbații care nu beau strop de alcool.

— Ne va lua ceva vreme să străbatem drumul până în Sutherland.

— Îl vom face treptat. Oricum, avem tot timpul din lume.

Își stinse țigara și se întinse pentru a pune scrumiera pe noptieră. Victoria se trezi zâmbind în întunericul camerei.

— Știi, cred că îmi doresc să merg la Benchoile mai mult decât în orice alt loc din lume.

— E chiar mai bine decât ai fi putut crede. Vei merge la Benchoile cu mine.

— Și cu Thomas.

— Vei merge cu mine și cu Thomas la Benchoile.

— Nu mi se pare nimic mai aproape de perfecțiune.

Oliver își așeză mâna ușor pe pântecul ei apoi porni să-i mângâie trupul și cu aceeași blândețe îi cuprinse sânul în palmă și murmură:

— Eu cred că te înșeli.

5
DUMINICĂ

La mijlocul lunii februarie, vremea rea s-a întors. Crăciunul fusese însorit ca și Anul Nou. Vremea fusese blândă și liniștită și sărbătorile de iarnă se scurseseră molcom; câteva zile ploioase, alte câteva geroase și cam atât. „Anul acesta suntem norocoși" își spuneau locuitorii care nu cunoșteau cu adevărat semnele iernii. Păstorii și fermierii, mai înțelepți decât ceilalți, erau de altă părere. Priveau cerul cu atenție și adulmecau vântul. Știau că tot ceea ce putea fi mai rău încă nu trecuse. Iarna se lăsa încă așteptată. Sălășluia încă ascunsă, departe de privirile necunoscătorilor.

Adevăratul ger s-a pornit la începutul lunii. A urmat lapovița care s-a transformat în ninsoare și apoi s-au dezlănțuit furtunile.

— Vin direct din Urali, își dădea cu părerea Roddy Dunbeath, ascultând vântul aprig ce se jeluia deasupra mării. Apele mării căpătaseră nuanțe cenușii, amenințătoare. Lapovița și spuma talazurilor furioase se abăteau asupra nisipurilor golfului Creagan; în urma valurilor uriașe rămânea un lung șir de gunoaie

pe care natura nu le putea degrada. Cutii vechi de conserve de pește, plase zdrențuite, resturi de sfoară înnodate, ambalaje din plastic pentru detergenți, cauciucuri de mașini și chiar câte un pantof desperecheat și scâlciat putea fi văzut la malul mării.

Pe uscat, dealurile erau învăluite în hlamidele zăpezilor și vârfurile lor se pierdeau în norii întunecoși ce se fugăreau pe cer. Zăpada spulberată de vânturile ce bântuiau câmpurile se aduna în troiene înalte, sufocând drumurile înguste dintre dealuri. Oile, în cojoacele lor de lână aveau șanse să supraviețuiască, dar vitele căutau adăpost în scobiturile dintre stânci și fermierii se vedeau nevoiți să le care nutrețuri cu tractorul de două ori pe zi.

Obișnuiți cu iernile aspre și așteptându-se ca vremea să se manifeste cu furie ca de fiecare dată, localnicii primeau cu stoicism și calm încercările la care erau supuși. Căsuțele și fermele risipite pe dealurile însingurate erau total izolate de restul lumii, dar pereții din piatră erau groși și rezerva de hrană era suficient de bogată. Făină de ovăz se găsea din belșug ca și nutreț pentru vite. Viața mergea înainte fără probleme. Furgoneta de culoare purpurie a poștei își făcea drumurile zilnic, străbătând văi înguste. Gospodine robuste, încălțate în cizme înalte de cauciuc și înfășurate în câte două-trei jachete groase, ieșeau din casă și hrăneau păsările sau întindeau rufe la uscat, în gerul mușcător.

Era duminică.

Doamne Dumnezeule, pastorul nostru
El mă duce în loc cu verdeață...

Radiatoarele instalației de încălzire din biserică erau călduțe, dar curenții reci se năpusteau din toate colțurile. Cei câțiva membri ai congregației, redusă la minim de credincioși din pricina vremii, își uneau glasurile într-un ultim imn ce încheie serviciul religios de dimineață. În ciuda eforturilor acestora, furia vântului aproape le acoperea vocile.

Jock Dunbeath stătea singur în strană și ținea în mâinile înmănușate, cartea de rugăciuni. Nu privea cuvintele scrise în carte pentru că știa pe dinafară versurile cântate de nenumărate ori de-a lungul vieții sale dar și pentru că își uitase ochelarii acasă.

Ellen își făcuse atâtea griji din pricina lui.

— Presupun că ți-ai pierdut mințile de te-ai hotărât să mergi la biserică pe o asemenea vreme. Drumurile sunt blocate. N-ar fi mai bine să te oprești la Davey și să-l rogi pe el să te ducă la biserică?

— Davey are destule treburi pe cap.

— De ce nu stai acasă lângă foc. Poți asculta slujba la radio. Nu se întâmplă nimic rău dacă nu mergi la biserică.

Dar el se încăpățânase, rămăsese ferm pe poziție. Ellen oftase neputincioasă, rostogolise ochii în semn de nemulțumire și cedase.

— Să nu dai vina pe mine dacă vei sfârși în nămeți pe marginea drumului.

O undă de emoție se simțea în glasul ei de parcă o asemenea perspectivă ar fi constituit un eveniment interesant. Pericolele și urmările lor dădeau savoare vieții în opinia lui Ellen. Ea era cea care rostea prima: „Vezi, am știut că așa va fi".

Enervat de cicăleala ei, dornic să scape cât mai repede de ea, își uitase ochelarii acasă și când își amintise de ei, se încăpățânase în hotărârea lui de a nu se mai întoarce din drum. În cele din urmă, hotărârea de care dăduse dovadă fusese răsplătită și în bătrânul Land Rover ce scârțâia din toate încheieturile străbătuse cele patru mile și ajunsese, fără peripeții, la biserică. Înghețat până în măduva oaselor și orb ca un liliac, trăia, totuși, momente de fericire pentru că efortul îi fusese răsplătit.

Cu câteva excepții, datorate bolii, războiului sau voinței Domnului, nu lipsise niciodată de la slujba de duminică. Pe vremea când era copil mergea la slujbă pentru că așa se cuvenea, ca adult își îndeplinise această datorie pentru că era un moșier scoțian, aparținând ținutului Benchoile și trebuia să se implice în viața comunității, să se ridice la cerințele tradiției, să constituie un bun exemplu pentru comunitate. Odată cu înaintarea în vârstă slujbele de duminică îi aduceau alinare și îi redau încrederea în viață. Biserica veche, cuvintele rostite în timpul slujbei, acordurile imnurilor cântate alături de ceilalți enoriași, erau doar câte-

va din lucrurile ce rămăseseră neschimbate de-a lungul vieții. Probabil, până în ultima zi, avea să fie singurul element din viață ce se dovedea permanent.

Bunătatea și îndurarea veșnică
Fie alături de mine
Și în Casa Domnului veșnic
Îmi voi găsi adăpost.

Închise cartea, plecă ușor capul pentru a primi binecuvântarea, își luă mănușile pe care le folosea când conducea și pălăria veche de stofă aflate alături pe bancă și apoi își încheie nasturii hainei. Nu părăsi strana înainte de a-și înfășura fularul în jurul gâtului.

— Bună dimineața, domnule.

În biserica lor atmosfera era caldă, prietenoasă. Oamenii plecau de la slujbă conversând cu glasuri normale – nu se ascundeau în spatele șoaptelor sfioase de parcă s-ar fi aflat în preajma unui răposat.

— Cumplită vreme. Bună dimineața, domnule Colonel. Cum sunt drumurile pe la dumneavoastră?... Ei, Jock, ești o figură, să străbați tot drumul până la biserică pe o asemenea vreme.

Preotul era cel care i se adresase. Venea în urma lui Jock. Acesta se întoarse. Reverendul Christie era un bărbat zdravăn, bine făcut, cu alura unui jucător de rugbi. Cu toate acestea, Jock îl depășea cu jumătate de cap în înălțime.

— M-am gândit că nu va fi prea mare îmbulzeală, așa că mă bucur că am reușit să ajung.

— Cred că la Benchoile sunteți complet izolați.

— Telefonul nu funcționează. Cred că s-au rupt niște fire pe undeva. Dar nu a fost dificil să străbat drumul în Land Rover.

— Aprigă vreme. De ce nu vii până la Manse să bem un păhărel de sherry mai înainte de a porni înapoi?

Privirile preotului erau pline de blândețe. Era un om cu adevărat bun și avea o soție gospodină, dornică să primească oaspeți. Pentru o clipă, Jock își lăsă mintea să zboare spre salonul din Manse. Fotoliul anume tras în fața focului uriaș, pentru ca Jock să se simtă bine și aroma ce venea alene din bucătărie unde friptura de oaie se rumenea la cuptor pentru prânzul de duminică.

Familia Christie o ducea bine și niciodată nu-și refuzaseră nevinovatele plăceri lumești. Jock vedea aievea paharul cu sherry de culoare închisă, îi simțea gustul amărui și se bucura la gândul căldurii pe care băutura ar fi răspândit-o în trupul său înghețat. Nu era de neglijat nici prezența agreabilă a doamnei Christie. Pentru câteva momente tentația părea să hotărască în numele său.

Dar, în cele din urmă se trezi spunând:

— Nu, mulțumesc. Cred că e mai bine să plec acum spre casă, căci vremea se poate înrăutăți. Ellen cred că mă așteaptă deja. Nici nu vreau să fiu găsit de poliție, zăcând înghețat în drum, duhnind a băutură.

— Da, acesta este un motiv ce trebuie avut în vedere.

Atitudinea blândă și bunăvoința preotului ascun-

deau îngrijorarea pe care o simțea. Fusese uimit să-l vadă pe Jock stând în strană, în locul său obișnuit. Cea mai mare parte dintre enoriașii prezenți, dintr-un motiv sau altul se adunaseră în partea din spatele bisericii, în vreme ce moșierul rămăsese izolat, asemenea unui paria, prezența lui ieșind în evidență.

Părea îmbătrânit. Era pentru prima oară când Christie îl vedea ca pe un bărbat în vârstă. Prea slab, cam prea înalt, cu hainele atârnându-i pe trupul ce părea firav. Degetele îi erau și ele lungi, osoase, umflate și înroșite din pricina gerului. Gâtul său părea și el firav și gulerul cămășii flutura în jurul lui. Mișcările bărbatului păreau ezitante, nesigure. Mâinile se strângeau în jurul cărții de rugăciuni sau mototoleau bancnota pe care o oferea săptămânal parohiei.

Jock Dunbeath din Benchoile. Oare ce vârstă avea? Șaizeci și opt? Șaizeci și nouă? Totuși, pentru zilele noastre asta nu reprezintă o vârstă înaintată. Nici pentru mici aventuri ca cea din acea dimineață, mai ales dacă ne gândim că foarte mulți bărbați trăiesc peste optzeci de ani, ducând o viață activă, săpând în grădină, având grijă de găini și făcând în fiecare după-amiază câte o plimbare până la hanul din sat pentru a bea un păhărel în compania prietenilor. Dar, în septembrie trecut, Jock suferise un ușor atac de cord și de atunci, după părerea domnului Christie starea sănătății lui se afla într-o permanentă deteriorare. Și cu toate acestea nu știa ce era de făcut. Dacă ar fi fost vorba despre unul dintre enoriașii de rând, domnul

Christie l-ar fi vizitat, ducându-i în dar un paneraș cu brioșe sau s-ar fi oferit să-i ducă un animal tânăr, proaspăt tăiat. Dar Jock nu era un cetățean de rând. Era locotenent-colonelul Jock Rathbone Dunbeath, din regimentul Cameron Highlanders, proprietarul moșiei din Benchoile și Judecător de pace. Era un bărbat mândru. Și nu era sărac. Dimpotrivă. Era un moșier respectat, fiind proprietarul unei ferme întinse și al unei case uriașe; stăpânea douăsprezece mii de acri de deal, peste o mie de oi, pământ arabil, vânat bogat ce trăia pe proprietățile sale. În toate privințele putea fi o persoană demnă de invidiat. Starea precară a casei, nereparată de mult timp, gulerul ușor ros și mult prea larg al cămășii pe care o purta moșierul nu reprezentau semne ale sărăciei sale. Toate acestea se datorau faptului că soția sa murise, nu avea copii și Ellen Tarbat, menajera lui Jock și a fratelui său, Roddy, nu făcea față problemelor gospodărești. Și mai presus de toate stătea faptul că acest om, cedase, renunțase la luptă, acolo sub privirile semenilor săi.

Domnul Christie se afla în căutarea unei replici care să mențină conversația lor pe linia de plutire.

„Familia este bine?" era o întrebare extrem de potrivită în asemenea situații, dar lui Jock nu i se putea pune o asemenea întrebare pentru că nu avea familie. Îl avea doar pe Roddy. Ei bine, merita să întrebe și despre el, gândi reverendul Christie.

— Cum se mai ține fratele tău?

Jock răspunse cu o undă de umor în glas.

— Parcă ai fi întrebat de o cutie cu heringi. Presupun că bine. Nu ne vedem prea des. Fiecare își vede de treburile lui. Știi, Roddy la el acasă... eu la mine.

Își limpezi glasul și adăugă:

— Prânzul de duminică... îl luăm împreună. E plăcut să ne ținem companie.

Domnul Christie se întrebă despre ce vorbeau cei doi. Nu întâlnise niciodată doi frați mai diferiți unul de celălalt ca cei doi Dunbeath. Unul, cel aflat în fața sa era extrem de rezervat. Celălalt, Roddy, era vesel și comunicativ. Roddy era scriitor, artist, un povestitor înnăscut. Cărțile pe care le scrisese, multe dintre ele cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, se mai reeditau încă și puteau fi găsite în ediții ieftine, pe tarabele librarilor și în rafturile din multe magazine răspândite în întreaga țară. „Un clasic" îl numeau cei care făceau scurte comentarii literare, tipărite pe coperta acestor cărți, sub fotografia lui Roddy, făcută în urmă cu treizeci de ani. „O respirație proaspătă a naturii. Roddy Dunbeath cunoaște Scoția și o prezintă așa cum este ea văzută prin simțul ascuțit al băștinașului."

Roddy nu venea la biserică decât în zilele de Crăciun sau de Paști sau în cazul în care se cuvenea să participe la o înmormântare. Reverendul Christie nu știa dacă aceste vizite rare îi erau dictate de convingerile sale religioase sau de o comoditate înnăscută. Roddy nu apărea nici în sat prea des. Jess Guthrie, soția unui cioban, se ocupa de cumpărături.

— Și ce mai face domnul Roddy, Jess? obișnuia să

întrebe băcanul, în vreme ce potrivea cele două sticle de Dewars în coșul plin cu produsele abia cumpărate. Jess își lua ochii de la sticle și răspundea:

— E bine, o duce bine, ceea ce nu însemna mare lucru de fapt.

— Lucrează la ceva, în prezent? dori să știe reverendul.

— Spunea ceva despre un articol pentru Scotish Field. Nu prea știu, cu adevărat. Nu prea vorbește cu mine despre munca lui, adăugă în grabă Jock, plimbându-și mâna peste cartea de rugăciuni.

Un altul s-ar fi arătat descurajat de felul în care se desfășura conversația, dar domnul Christie continuă conversația, întrebând despre cel de al treilea frate Dunbeath.

— Mai ai vreo veste de la Charlie?

— Am primit o scrisoare de Crăciun. El și Susan erau la ski, la Aspen, știți în Colorado, adăugă el cu un ton politicos, pentru a oferi o lămurire suplimentară preotului.

— Era și John cu ei?

Urmă o mică pauză. Jock își îndepărtă privirile, fixând un punct aflat undeva în spatele reverendului Christie. Ochii lui, cu priviri ușor șterse și umede din pricina frigului priveau în gol.

— John nu mai lucrează în New York. A fost trimis la o sucursală a băncii, aflată în Londra. Acolo se află în prezent. S-a mutat acum șase luni.

— Dar asta-i o veste minunată.

Biserica era aproape goală. Porniră agale spre ieșire, pășind alături.

— Da. E un lucru minunat pentru John. A urcat în ierarhia băncii. Băiat isteț. S-ar putea să ajungă președinte mai înainte de a ne da seama de cum merg lucrurile. Vreau să spun președinte al băncii, nu al Statelor Unite.

Dar domnul Christie nu se lăsă păcălit de această glumă nevinovată.

— Știi bine că am vrut să spun altceva, Jock. Mă gândeam că acum i-ar fi mai ușor să viziteze Sutherland-ul și să petreacă câteva zile, din când în când alături de tine și de Roddy.

Jock rămase în loc și se întoarse spre domnul Christie. Privirile lui se îngustară. Brusc, deveni încordat. Părea asemenea unui șoim nemilos.

Domnul Christie era ușor uimit de privirea tăioasă ce-i fusese aruncată.

— Mă gândeam că o companie tânără v-ar prinde bine.

„Și mai ales cineva care să stea cu ochii pe voi" gândi el.

— Cred că au trecut mai bine de zece ani de când John a vizitat ultima oară aceste locuri.

— Da. Zece ani. Avea optsprezece ani.

Bătrânul arăta nehotărât. Nu părea convins de necesitatea continuării conversației în direcția în care pornise aceasta. Plin de tact, reverendul aștepta în tăcere și răbdarea lui a fost răsplătită în cele din urmă.

— I-am scris în urmă cu câteva zile. I-am propus să ne viziteze la vară. Niciodată n-a manifestat un interes deosebit față de potârnichile scoțiene dar cred că i-aș putea da câteva lecții de pescuit.

— Nu cred că are nevoie de asemenea tentații pentru a-l atrage aici, în nord.

— Încă nu am primit răspuns la scrisoare.

— Dă-i un răgaz. Cred că este o persoană extrem de ocupată.

— Da, așa este. Dar, în ultima vreme, nu prea știu cât timp mai am de oferit.

Jock zâmbi. Era unul din acele zâmbete forțate care din când în când îi încălzeau chipul și care totdeauna se dovedeau extrem de dezarmante.

— Oricum, acesta este un sentiment comun tuturor muritorilor. Tu știi mai bine ca mine despre ce este vorba.

Ieșiră din biserică și vântul se năpusti asupra lor. Sutana reverendului se umfla asemenea unui balon. Preotul rămase în fața bisericii observându-l din priviri pe Jock Dunbeath. Acesta urcase cu dificultate în Land Rover-ul său și pornise înapoi către casă. Domnul Christie oftă. Își simțea inima grea. Încercase. Dar la ce bun? Ce mai poți face la sfârșitul zilei.

Ninsoarea încetase. Jock era bucuros și recunoscător totodată. Roțile mașinii se rostogoleau de-a lungul drumului ce străbătea satul, apoi trecură podul și se îndreptară pe drumul ce ducea către Benchoile și Loch

Muie. Era un drum îngust, pe care nu se putea circula decât într-un singur sens. Drumul ducea pe lângă lacuri marcate cu plăcuțe negre pe care înscrisul era de culoare albă. Nu se zărea nici o altă mașină. Ziua de duminică, chiar și pe o asemenea vreme nemiloasă, își punea amprenta inconfundabilă asupra vieții la țară. Asaltat de curenții reci de aer, cocoșat asupra volanului, cu fularul înfășurat în jurul gâtului până peste urechi și nas, Jock Dunbeath conducea pe drumul spre casă; Rover-ul, asemenea unui cal bătrân ce cunoaște drumul îl purta pe urmele lăsate în zăpadă, urme pe care tot el le făcuse în acea dimineață.

Jock se gândea la vorbele reverendului. Avea dreptate. Era un om de treabă. Era îngrijorat și totuși încerca să ascundă acest fapt. Da, avea dreptate.

„Aveți nevoie de o companie tânără".

Își aminti de Benchoile și de viața de altă dată. Își aminti de prietenii lui și de prietenii fraților lui. Ce mulți erau! Umpleau casa. Văzu holul aievea; plin cu cizme pescărești și coșuri pentru pește. Apoi ceaiurile...! Băute pe pajiște sub sălciile argintii și în august apusul purpuriu ce învăluia dealurile... și amurgul răsunând din pricina focurilor de armă. Îi reveniră în minte petrecerile organizate la Clubul vânătorilor din Inverness și fetele coborând pe trepte, în rochii lungi, superbe. Vedea aievea furgonul vechi ce făcea curse până la halta Creagan pentru a aduce oaspeții.

Dar zilele acelea erau apuse. Dispăruseră asemenea altor lucruri din viața lui. Pentru frații din Benchoile

tinerețea dispăruse. Roddy nu se căsătorise, Charlie își găsise o soție, și încă una frumușică, numai că era americană și el o urmase în Statele Unite. Devenise fermier, crescător de vite. Ferma socrului său se afla în Colorado și se întindea pe suprafețe uriașe în sudul statului. Jock se căsătorise și el dar el și Lucy nu reușiseră să-și împlinească dorința arzătoare de a avea copii. Fuseseră atât de fericiți împreună! Nici măcar acest nefericit capriciu nu reușise să le înnegureze viața. Abia la moartea ei, cu cinci ani în urmă, înțelesese Jock ce însemna adevărata singurătate.

„Aveți nevoie de o companie tânără". Ciudat! Reverendul adusese în discuție numele lui John la câteva zile după ce Jock îi trimisese acestuia scrisoarea. De parcă ar fi știut de cele întâmplate. Copil fiind, John vizitase ferma de la Benchoile în mod regulat, împreună cu părinții săi și apoi mai târziu când devenise un bărbat tânăr revenise fie singur, fie împreună cu tată său. Și-l amintea ca pe un băiețel tăcut, cuminte și foarte serios; era foarte inteligent pentru vârsta lui, și în același timp dornic să știe cât mai multe fapt dovedit de șirul nesfârșit de întrebări la care căuta răspuns. Dar, chiar în acele zile de demult, Roddy era unchiul său preferat. Împreună, petreceau ore în șir în căutarea scoicilor, urmărind viața păsărilor sau pescuind păstrăvi până seara târziu. Era un băiat minunat. În toate privințele. Cu toate acestea, Jock nu reușise niciodată să se apropie de el. Principalul motiv îl constituia, probabil, lipsa de pasiune pe care John o

manifesta față de vânătoare. John iubea pescuitul, îl încânta să ademenească și să prindă peștele și curând avea să se dovedească un pescar foarte priceput, dar refuza cu încăpățânare să străbată dealurile purtând o pușcă în spate. Dacă pornea în căutarea căprioarelor nu avea asupra sa decât aparatul de fotografiat.

Prin urmare, lui Jock nu-i fusese prea ușor să scrie scrisoarea.

John nu mai vizitase Benchoile de zece ani și această perioadă de timp crease între ei o prăpastie pe care Jock se chinuise cu greu să o treacă folosindu-se de cuvinte. Dar nu pentru că nu i-ar fi plăcut băiatul. La optsprezece ani, John Dunbeath era un bărbat serios, rezervat, cu atitudini și păreri deconcertant de mature. Jock îl respecta datorită acestor calități dar răceala și încrederea în sine, extrem de politicoasă de altfel, îl tulburau. Relațiile lor se răciseră și rupseseră orice legătură. Apoi se întâmplaseră atâtea...Lucy murise și anii de singurătate îl purtaseră cu ei. Charlie continua să-i scrie oferindu-i noutăți. John studiase la Cambridge, jucase squash și tenis în echipa universității și absolvise luându-și diploma în economie cu rezultate excelente. Se reîntorsese la New York și se alăturase unei corporații, Warburg Investment. Postul pe care îl ocupa în cadrul corporației se datora numai talentului și muncii sale căci nu se folosise în nici un fel de influentele sale relații americane. Un timp predase și la Harward Business School și apoi, cum era de așteptat, se căsătorise. Charlie era un tată extrem

de discret și nu-i oferise lui Jock amănunte referitoare la relațiile dintre tinerii căsătoriți, dar printre rânduri, Jock reușise să citească mesajul. Lucrurile nu stăteau tocmai bine. Prin urmare, la aflarea veștilor legate de divorț, Jock nu a fost uimit, ci doar îndurerat. După părerea lui cel mai bun lucru ce se întâmplase era absența copiilor.

În cele din urmă, greu și dureros, divorțul a luat sfârșit și cariera lui John a continuat un curs ascendent, fără a avea de suferit din pricina eșecului conjugal. Numirea în postul din Londra era ultima dintr-un șir de promovări. Lumea băncii, a marilor finanțe îi era total necunoscută lui Jock Dunbeath și poate tocmai de aceea se simțea atât de departe de nepotul său american.

Dragă John,

Tatăl tău mi-a scris că te afli din nou în această țară și că lucrezi la Londra.

Poate nu i s-ar fi părut atât de dificil să scrie scrisoarea dacă ar fi avut cât de cât ceva în comun cu nepotul său; un domeniu de interes comun oricât de banal i-ar fi fost util .

Dacă vei reuși să-ți faci timp liber și te-ar interesa o călătorie spre nord ai putea petrece câteva zile la Benchoile.

Niciodată nu dăduse dovadă de talent la scrierea scrisorilor și îi luase o jumătate de zi pentru a-i scrie lui John. Chiar și așa, muncind o jumătate de zi, rezul-

tatul îl nemulțumea. Semnase scrisoarea în cele din urmă, scrisese adresa pe plic și lipise plicul. Și totul ar fi putut fi atât de simplu, dacă John ar fi dovedit un cât de mic interes față de potârnichile scoțiene.

Gândurile acestea l-au însoțit pe mai bine de o jumătate din calea străbătută în acea zi. Drumul îngust, brăzdat de urmele lăsate de roțile Rover-ului său în dimineața aceea făcu un cot la stânga și deodată înaintea ochilor lui apăru Loch Muie cu apele sale de culoarea cenușie a fierului ce păreau să se contopească cu cerul. În casa locuită de Davey Guthrie se zărea pâlpâind o luminiță și în zare, la coada lacului se afla Benchoile; casa era adăpostită de o perdea de pini ale căror siluete se înălțau întunecate, pe coama înzăpezită a dealului. Clădirea fusese construită din piatră cenușie, cu foișoare și turle; era orientată spre sud, deschizându-se către o pajiște largă ce cobora până la lac. Era o casă mult prea mare, bătută de vânturi și bântuită de curenți reci de aer, imposibil de încălzit cu adevărat; avea un aer dărăpănat și permanent se ivea nevoia unei reparații. Cu toate acestea, era căminul său și singurul loc în care dorise să trăiască.

Zece minute mai târziu ajunsese acasă. Urcă panta, trecu de porți și apoi străbătu tunelul format de rododendroni.

Casa propriu-zisă era unită printr-o arcadă din piatră de ceea ce fusese odinioară un grajd. Roddy transformase anexele și își construise astfel propriul său cămin. Dincolo de arcada din piatră se afla o curte

pavată și ea tot cu piatră și la capătul ei se găseau garajele. La început acestea fuseseră destinate adăpostirii trăsurilor și echipamentului pentru vânătoare, dar acum erau ocupate de vechiul Daimler al lui Jock și la fel de vechiul MG de culoare verde ce-i aparținea lui Roddy. Acesta se strecura cu greu în micuțul automobil ori de câte ori dorința de a călători îl îndemna să-și părăsească vechiul cămin.

În amurgul ce se lăsa cu repeziciune, Jock Dunbeath parcă Rover-ul alături de celelalte două automobile atât de diferite unul de celălalt. Jock Dunbeath opri motorul, luă vraful de ziare de duminică și coborî din mașină. Trânti portiera și porni să străbată curtea acoperită cu un strat gros de zăpadă. În camera de zi a lui Roddy lumina era aprinsă.

Păși cu grijă, de teamă să nu alunece pe pietrele ude acoperite cu zăpadă. Ajunse cu greu în fața ușii de la intrare.

Deși Roddy își numea căminul „apartament", locuința era formată dintr-o clădire cu două etaje. Vechile grajduri fuseseră transformate în actuala locuință la sfârșitul războiului, când Roddy se reîntorsese la Benchoile. Cuprins de un entuziasm nemărginit, Roddy însuși concepuse planurile. Dormitoarele și băile se aflau la parter, bucătăria și camera de zi la etaj. Accesul la etaj era permis de scara din lemn de tek, construită asemenea unei scări marinărești.

Jock rămase la picioarele scării și strigă:

— Roddy!

Tavanul scârțâi deasupra capului. În momentul următor trupul masiv al fratelui său apăru la capătul scării.

— Aha, tu ești, rosti el de parcă altcineva ar fi putut fi oaspetele său.

— Am adus ziarele.

— Hai, vino sus. Ce zi afurisită.

Jock urcă scările și pătrunse în camera de zi în care fratele său își petrecea mare parte a timpului. Era o încăpere minunată, încăpătoare și luminoasă, al cărei tavan cu vârf ascuțit era modelat după forma acoperișului. Unul dintre pereți era de fapt o enormă fereastră ce oferea o priveliște măreață a lacului și a munților de dincolo de lac. Când vremea era bună, splendoarea peisajului îți tăia respirația. Dar, în acea dimineață, imaginea oferită de uriașa fereastră avea darul să-ți înghețe sufletul. Zăpadă și apă cenușie bătute de vânt; dealurile din apropiere se pierdeau și ele în negura după-amiezii.

Încăperea în care tocmai intrase Jock era tipic masculină; și cu toate acestea dovedea gust și eleganță. Cărțile se aflau pretutindeni și printre ele o seamă de obiecte, deși lipsite de valoare, încântau privirile; masca șemineului minunat sculptată, un vas alb-albastru cu plante uscate, un ornament japonez din hârtie reprezentând o seamă de pești. Podeaua era ceruită și lustruită și din loc în loc acoperită de carpete. Fotolii de modă veche și o canapea uriașă invitau oaspeții la o vizită prelungită. În șemineu (a cărui realizare se

dovedise extrem de costisitoare), pe un pat de turbă, ardeau câțiva bușteni de tisă. În salon plutea o aromă extraordinară, un amestec unic de fum de țigară din foi, turbă și ulei din semințe de in.

Bătrânul labrador, Barney, dormita în fața căminului. La intrarea lui Jock își ridică botul plin de fire albe de păr, căscă și apoi se culcă la loc.

— Ai fost la biserică?

— Da.

Jock prinse să-și descheie nasturii hainei cu mișcări greoaie din pricina degetelor înghețate.

— Știai că telefonul nu funcționează? Cred că a căzut o linie.

Roddy își privi fratele cu atenție, urmărindu-i gesturile greoaie.

— Ai o culoare albăstruie din pricina gerului. Cred că trebuie să bei ceva.

Se îndreptă către masa pe care se aflau sticlele și paharele și Jock observă paharul ce conținea o doză generoasă de whisky închis la culoare. Spre deosebire de fratele său, Jock nu obișnuia să bea în mijlocul zilei. Era o regulă pe care nu o încălca. Dar în acea zi, chiar din clipa în care reverendul îi făcuse invitația să bea împreună un pahar de sherry, Jock se tot gândise că i-ar fi prins bine o înghițitură de alcool.

— Aș bea un sherry.

— Nu am decât din cel decolorat. Este sec precum un os.

— Este perfect.

Își scoase haina și se îndreptă către cămin. Pe șemineu se aflau tot felul de nimicuri prăfuite. Fotografii, pipe vechi, un vas cu pene de fazan, invitații vechi la care nu răspunsese niciodată. Totuși, exista și o noutate: o invitație în culori strălucitoare fusese proptită de ceas. Gravată cu alamă și scrisă cu litere aurii avea un aer extrem de pretențios.

— Ce-i asta? Arată ca o invitație regală.

— Nici vorbă. Doar un dineu la Dorchester. Premii acordate de televiziune. Cel mai bun documentar al anului. Dumnezeu știe de ce am fost invitat. Credeam că m-au tăiat de pe toate listele. Dacă stau și mă gândesc mai bine, cred că lăsând deoparte discursurile plictisitoare mă simt bine la aceste dineuri. Întâlnesc o mulțime de scriitori tineri. Fețe noi. Conversații interesante.

— Vei participa și la acesta?

— Am început să îmbătrânesc. Nu mai sunt dispus să străbat întreaga țară pentru a obține o mahmureală pe gratis.

Turnă un pahar cu sherry fratelui său, luă trabucul din scrumieră și-l înfipse în colțul gurii și luă și cele două pahare după care se îndreptă către foc.

— Dacă acest dineu ar fi fost organizat într-un loc civilizat, ca Inverness de exemplu, poate că aș fi dat răspuns invitației, dar așa...

Ridică paharul:

— Să trăiești, băiete!

— Noroc, zâmbi Jock.

Roddy era cu nouă ani mai tânăr ca Jock. Când erau tineri, Roddy era considerat cel mai chipeș dintre cei trei frați, cuceritorul, cel ce zdrobise numeroase inimi, atât de multe încât nu era decent să se menționeze numărul lor. În schimb, el nu-și pierduse niciodată inima în fața unei frumuseți. Femeile îl adorau, pur și simplu. Ceea ce gândeau bărbații despre el era mai greu de spus. Era mult prea inteligent, mult prea chipeș, făcea dovada unui număr mare de talente ce nu puteau fi privite ca aparținând strict lumii masculine. Roddy desena și scria, cânta la pian. Avea o voce extrem de plăcută.

Când se organizau vânători, Roddy avea alături ca parteneră cea mai frumușică dintre fete și de cele mai multe ori pur și simplu uita care era scopul acelei întâlniri: împușcarea potârnichilor scoțiene. Din locul lor de pândă nu se trăgea nici un foc de armă, potârnichile zburau liniștite în preajma lor iar câinele lui Roddy arăta deprimat și chițăia nefericit. Doar Roddy și tânăra care îl însoțea se simțeau bine: ea ascultându-l și Roddy vorbind despre unul din subiectele sale preferate.

Dând dovadă de o inteligență deosebită, trecuse prin anii de școală fără a face un efort minim. Fusese admis la Oxford învăluit în aureola gloriei. Roddy Dunbeath dădea tonul în toate activitățile studențești, el era campionul modei. Când majoritatea tinerilor purtau haine din stofă groasă englezească el prefera catifeaua reiată. Era președintele organizației studenților din cadrul universității Oxford și un recunoscut

orator. Era spiritual și vorbele sale de duh nu erau totdeauna blânde.

La izbucnirea războiului, Jock făcea deja parte din regimentul Cameron. Roddy impulsionat de un sentiment de adânc patriotism pe care nu-l dezvăluise niciodată până atunci, se înrolase în ziua următoare declarării războiului. Spre surprinderea tuturor alesese Marina Regală susținând că se simțea atras de eleganța uniformelor; în scurt timp ajunsese să facă parte din trupele de comando, luptându-se să se cațere pe vârfuri ascuțite de stâncă, agățat de o funie sau se lansa cu parașuta cu ochii strâns închiși și cu mâinile încleștate de coardele parașutei.

La sfârșitul războiului, tinerii păreau cuprinși de febra căsătoriei, în opinia lui Jock Dunbeath. Chiar și el a fost atins de această epidemie, dar nu și Roddy. Acesta și-a reluat viața exact din punctul în care se oprise la începutul războiului. Își construise casa din Benchoile și se apucase de scris. „Vremea șoimului" a fost prima sa carte. Au urmat „Vântul în pini" și „Vulpea roșcată". A devenit celebru. Au început turneele de conferințe și discursurile din cadrul dineurilor, aparițiile de televiziune.

Cu timpul începuse să se îngrașe. Jock rămăsese la fel de suplu în vreme ce Roddy continua să se rotunjească. Cu trecerea anilor talia îi devenea tot mai groasă și bărbia se dublase. Trăsăturile lui atât de chipeșe se pierduseră în grăsime. Cu toate acestea, era încă un bărbat cuceritor și când în paginile ziarelor de scandal

apăreau știri referitoare la viața particulară a membrilor nobilimii, printre aceste nume figura și cel al lui Roddy Dunbeath despre care se spunea că cinase în compania doamnei X sau Y, cunoscută pentru viața sa aventuroasă.

Dar tinerețea zburase, anii trecuseră mult prea repede și până și celebritatea lui Roddy începuse să pălească. Și atunci revenise la Benchoile. Își umplea timpul scriind articole, scenarii pentru documentare de televiziune despre natură și chiar scurte note pentru ziarul local. Rămăsese neschimbat în multe privințe. Era același Roddy, încântător, fermecător, spiritual, partenerul perfect pentru o conversație antrenantă. Era încă dornic să urce la volanul micuțului automobil și să conducă ore în șir, pe drumuri lăturalnice pentru a ajunge la o petrecere. Și spre dimineață, pe jumătate adormit se afla tot la volanul mașinii, întorcându-se acasă, după ce dăduse gata conținutul mai multor sticle de whisky.

Bea mult, foarte mult. Nu scăpa de sub control și nici nu devenea agresiv dar adesea era vizibil faptul că băuse un pahar în plus. Slăbise ritmul. Exercițiile fizice nu-l atrăseseră niciodată, dar în ultimii ani devenise chiar leneș. Nu se mai obosea nici măcar pentru a merge în Creagan. Întreaga sa existență se restrânsese în Benchoile.

— În ce stare sunt drumurile?

— Sunt practicabile. Dar în MG-ul tău n-ai putea ajunge prea departe.

— Nu intenționez să plec.

Își scoase țigara din colțul gurii și o aruncă în foc. Izbucni o mică flacără apoi se stinse. Roddy se aplecă și luă câteva bucăți de lemn din coșul aflat lângă cămin și le așeză, făcându-le culcuș în jăratecul din turbă. Praful de cenușă se ridică într-un nor ușor. Lemnele prinseră să licărească și apoi luară foc. Urmă o mică explozie și câteva scântei ajunseră pe covorașul din fața căminului. Roddy se grăbi să le stingă, călcându-le cu bocancii, dar mirosul de lână arsă se răspândi în încăpere.

— Ar trebui să folosești un paravan.

— Nu suport imaginea acelor obiecte oribile. Nu numai că sunt urâte, dar nici nu permit căldurii să se împrăștie în încăpere.

Rămase cu privirile pironite asupra focului. După un timp reluă conversația.

— M-am gândit să cumpăr un grătar. Am văzut reclama într-un ziar dar acum nu-mi amintesc despre ce ziar era vorba.

Își terminase băutura din pahar și se pregătea să se îndrepte spre masa pe care se aflau sticlele.

— Cred că nu mai ai timp să bei încă un pahar. A trecut deja de ora unu.

Roddy își privi ceasul.

— Oh, Doamne, ai dreptate. Ce minune! Ellen încă nu ne-a trimis unul din obișnuitele ei strigăte săptămânale. Presupun că nu ai reușit să o convingi să folosească bătrânul gong. Ar putea să-l aducă în curtea

interioară și să dea semnalul de acolo. Ar fi mult mai atrăgător prânzul de duminică dacă aș fi chemat la masă de sunetele civilizate ale gongului. Viața ar fi mai plăcută. Și cred că nu trebuie să cedăm, nu trebuie să alunecăm într-o stare nepotrivită condiției noastre. Trebuie să păstrăm aparențele și bunele obiceiuri chiar dacă nu există nimeni în jur care să aprecieze eforturile noastre. Gândește-te numai la făuritorii de imperii care își duceau viața în junglă, în corturi, dar purtau cămăși cu gulere apretate la vremea cinei. Asta înseamnă să ai respect față de sine.

Paharul cu sherry făcuse ca toate reținerile lui Jock să dispară așa încât se auzi spunând:

— În această dimineață, reverendul mi-a spus că, după părerea lui, avem nevoie de companie tânără la Benchoile.

— Ei bine, n-am mai auzit de mult de gânduri atât de bune.

Roddy luase deja sticla în mână și părea să cântărească alternativele. În cele din urmă dorința de a bea încă un pahar se dovedi mai tare decât cumpătarea.

— Tineri chipeși, fete drăguțe. Oare ce s-a ales de toate acele rude tinere pe care le avea Lucy? Casa părea plină de nepoți și nepoate. Se aflau pretutindeni. Asemenea șoarecilor.

— Au crescut. S-au maturizat și s-au căsătorit. Asta s-a întâmplat.

— Hai să organizăm o mare petrecere și să-i adunăm pe toți laolaltă. Putem să dăm un anunț în „Times".

„Cei doi Dunbeath din Benchoile doresc companie timpurie. Toate ofertele vor fi examinate cu atenție." S-ar putea să primim o seamă de răspunsuri amuzante.

Jock își aminti scrisoarea pe care o expediase pe adresa lui John. Nu-i pomenise nimic lui Roddy despre ea. Își spusese că cel mai bun lucru era să păstreze tăcerea până la primirea răspunsului, abia după aceea era hotărât să-i vorbească lui Roddy despre ceea ce se întâmplase.

Dar hotărârea lui părea să se clatine în acel moment. El și Roddy nu se bucurau prea des unul de prezența celuilalt și arareori se aflau în relații atât de apropiate cum se întâmpla în acel moment. Dacă aducea în discuție scrisoarea pe care o scrisese lui John puteau continua conversația în timpul prânzului. Oricum avea să sosească momentul în care situația trebuia lămurită. Jock își termină paharul cu sherry și își îndreptă umerii. Limpezindu-și glasul spuse:

— Roddy...

Dar nu reuși să continue. Se auzi un ciocănit în ușa de la parter, apoi o pală de vânt rece ca gheața năvăli în casă și o voce ascuțită străpunse liniștea încăperii:

— E trecut de unu. Ați auzit?

Pe chipul lui Roddy se citea resemnarea:

— Da, Ellen, am auzit.

— E și colonelul acolo sus?

— Da, este aici.

— Am văzut Land Rover-ul în garaj dar pe el nu l-am văzut în casă. Ați face bine să coborâți amândoi chiar acum sau pasărea nu va mai fi bună de mâncat.

Ellen nu fusese niciodată o persoană care să se dea în vânt după etichetă .

Jock puse jos paharul și se îndreptă spre cuierul în care își așezase haina:

— Venim Ellen. Venim chiar acum.

6
LUNI

Căderea liniei telefonice, defecțiune datorată zăpezii, și imposibilitatea de a comunica prin acest mijloc nu-l deranja pe Roddy Dunbeath. Alții încercaseră încă de dimineață, de nenumărate ori să ia legătura prin telefon cu lumea din afară, dar tot ce obținuseră nu fusese altceva decât o încărcătură nervoasă suplimentară pe care și-o revărsaseră asupra receptorului pe care-l trânteau tot mai tare după fiecare încercare. Roddy își păstrase calmul. Nu exista nici o persoană pe care să dorească să o contacteze. Situația în care se afla îi stârnea plăcere: nimeni nu putea ajunge la el, nimeni nu putea să-i tulbure pacea.

Dar, brusc, la ora unsprezece și jumătate, luni dimineața, telefonul a sunat. Roddy a tresărit speriat și apoi a simțit o undă de iritare .

În timpul nopții, vântul se domolise, nu mai înainte de a alunga norii de pe cer. Dimineața soarele pornise să urce pe un cer perfect senin, albastru cum numai cerul arctic poate fi. La răsăritul soarelui, zăpada căpătase nuanțe viorii-rozacee, apoi întreg ținutul fu-

sese învăluit într-un alb ametitor. În timpul nopții, pe pajiștea din fața casei, iepurii lăsaseră o sumedenie de urme în zăpadă, formând modele asemenea unei broderii. Trecuse și un căprior pe acolo și rosese tufișurile plantate de Jock, în spatele curții, la începutul toamnei. Cu cât soarele urca peste culmile dealurilor, cu atât cerul devenea mai albastru. Chiciura scânteia și în aerul înghețat plutea o liniște adâncă, tulburată din vreme în vreme de behăitul îndepărtat al oilor aflate la capătul lacului. Roddy deschisese geamul și aruncase câteva coji de pâine vrăbiilor, apoi rămăsese cu privirile pierdute pe întinsul lacului.

Într-o asemenea zi nu există prea multe de făcut. Totuși, îndemnat de o hotărâre pe care nici el nu o înțelegea ca și în ciuda unei ușoare dureri de cap, Roddy reușise să termine prima corectură a unui articol pe care îl scrisese pentru „Scottish Field". Mulțumit de sine, luase hotărârea să trândăvească restul dimineții. Își luase țigara și binoclul și se așezase în fața ferestrei. Zărise câteva gâște cenușii ce încercau să-și găsească hrana printre firele de paie rămase pe terenul arabil din spatele pinilor. Se întâmpla ca uneori, când vremea era aspră, ca în acea perioadă, gâștele să se adune în acele locuri cu miile.

Telefonul începuse să sune.

— La naiba! se enervă Roddy.

Glasul său furios îl făcu pe Barney să ridice capul de pe covorașul din fața șemineului.

— Stai liniștit, prietene, nu e vina ta.

Roddy puse binoclul deoparte și fără tragere de inimă se îndreptă către telefon.

— Roddy Dunbeath.

Piuituri, păcănituri se auzeau în receptor. Pentru o clipă, Roddy a sperat, cu bucurie, că telefonul continua să fie defect, dar imediat zgomotele încetară și se auzi un glas venind de departe. Speranța lui Roddy se stinse.

— Am primit legătura cu Benchoile?

— Da, reședința lui Roddy Dunbeath.

— Roddy, sunt Oliver Dobbs.

— Cine? întrebă Roddy după o scurtă ezitare.

— Oliver Dobbs.

Vocea aparținea unui bărbat tânăr. Era gravă și suna familiar. Roddy scormonea prin amintiri, dar fără succes.

— Prietene, îmi pare rău, dar cred că trebuie să fie o greșeală...

— Ne-am cunoscut la Londra, în urmă cu câțiva ani. Am stat alături.

Brusc, își aminti. Sigur. Oliver Dobbs. Un tânăr deștept. Un scriitor. A câștigat un premiu. Au petrecut minunat împreună. Întinse mâna după un scaun și se așeză confortabil pregătit să poarte o lungă conversație.

— Sigur... da... da. Mi-am amintit. Este o plăcere să te aud din nou. De unde suni?

— Din Ținutul lacurilor.

— Dar ce faci acolo?

— Am câteva zile de vacanță și m-am gândit s-o pornesc spre Scoția.

— Sper că te îndrepți spre mine.

— Tocmai de aceea am și telefonat. Am încercat să iau legătura cu tine încă de ieri, dar mi s-a spus că liniile telefonice erau defecte. Când ne-am întâlnit la Londra mi-ai făcut invitația de a veni la Benchoile. În acest moment sunt gata să răspund amabilității tale, dacă invitația este încă valabilă.

— Dacă este valabilă? Nu încape nici o îndoială. Îmi face o mare plăcere.

— Ne-am gândit, dacă este posibil, să petrecem împreună câteva zile.

— Sigur. Trebuie să ne vedem, neapărat.

Ideea de a petrece câteva zile în compania acelui tânăr plin de viață și strălucind de inteligență era extrem de ademenitoare.

— Dar cine te însoțește? Ai spus ne-am gândit sau am înțeles greșit?

— Ei da, în aceasta constă problema. Suntem o familie, sau cel puțin așa par lucrurile să stea. Victoria, eu și Thomas. Puștiul are numai doi ani, dar este foarte bine crescut și nu este un copil pretențios. Dacă nu este suficient loc pentru toți trei putem locui și la o pensiune.

— Nici nu vreau să aud asemenea prostii.

Glasul lui Roddy trăda indignare. Ospitalitatea familiei Dunbeath devenise legendară. Este adevărat că în ultimii cinci ani, reprezentând timpul scurs de la moartea lui Lucy, în cartea oaspeților legată în piele și aflată pe măsuța din holul cel mare, figurau doar do-

nă-trei nume. Dar numărul mic de oaspeți nu reflecta în nici un caz ospitalitatea și nevoia stăpânilor de la Benchoile de a se bucura de prezența a câți mai mulți musafiri.

— Trebuie să veniți. Neapărat. Când sosiți?

— Ziua de joi ți se pare potrivită? Ne-am gândit să mergem de-a lungul coastei de vest. Victoria nu a vizitat niciodată nordul Scoției.

— Îndreptați-vă spre Benchoile, prin Strome Ferry și Achnasheen.

Roddy cunoștea toate drumurile Scoției ca pe propriul său buzunar.

— De acolo porniți către Strath Oykel și Lairg. Veți vedea locuri minunate, cum nu v-ați imaginat că ar putea exista.

— A nins prin acele locuri?

— Din greu. Dar vremea bună pare să-și întoarcă fața spre noi, din nou. Când veți ajunge prin aceste locuri drumul va fi liber.

— Ești sigur că vizita noastră nu te deranjează?

— Sunt încântat să vă am ca oaspeți. Vă așteptăm joi, la ora prânzului. Și vă rog să rămâneți cât mai mult alături de noi.

Rostise aceste cuvinte cu tonul unei gazde care nu avea nici cea mai mică intenție de a se implica în prepararea unor mese elegante sau în schimbarea cearceafurilor.

Convorbirea telefonică abia încheiată îl învăluise pe Roddy într-o dulce așteptare, un freamăt și o emo-

ție cum nu mai încercase de o bună bucată de vreme. După ce puse receptorul jos, rămase pe gânduri pentru un timp. Își termină țigara și porni să facă planuri în așteptarea oaspeților.

Iubea tinerii. Prins ca într-o cușcă între pântecul ce-i creștea cu fiecare zi și chelia care era o dovadă vie a vârstei înaintate, sufletul său își păstrase tinerețea. El însuși se simțea tot tânăr. Își amintea cu plăcere de ușurința cu care intrase în vorbă cu Oliver, de sentimentul de căldură ce-i inundase sufletul pe măsură ce conversația lor devenea tot mai prietenoasă. La începutul dineului se priveau cu seriozitate, chiar cu gravitate și sfârșiseră prin a râde pe înfundate și a se privi cu subînțeles în timp ce ascultau discursurile stereotipe ale celorlalți participanți.

La un moment dat, Oliver făcuse, din colțul gurii, o remarcă referitoare la dimensiunile bustului uneia dintre doamnele aflate în jurul aceleiași mese și Roddy se gândise „Cât de mult seamănă cu mine!". Probabil că Oliver era un alter ego, Roddy cel tânăr de odinioară. Sau poate era întruchiparea bărbatului care ar fi dorit Roddy să fie, dacă viața s-ar fi desfășurat altfel, dacă nu ar fi existat războiul, dacă s-ar fi născut într-un alt mediu.

Bucuria veștilor primite trebuia împărtășită și Ellen Tarbat trebuia anunțată. Va face probabil o față lungă, va clătina din cap și va accepta obligațiile suplimentare cu aerul unei martire. Toate acestea făceau parte din felul ei de a fi, dar nu însemnau mare lucru. Ellen

totdeauna proceda în felul acesta, chiar și când ea însăși era purtătoarea unor vești bune.

Roddy stinse țigara și fără a-și mai lua haina pe el porni în jos pe scări. Câinele îl urmă. Ieșiră împreună în aerul rece al dimineții; traversară curtea pietruită acoperită de zăpada înghețată și intrară în casa cea mare pe ușa din spate.

Galeriile de la parter, acoperite cu dale de piatră erau reci ca gheața și păreau nesfârșit de lungi. Ușile ce se deschideau din aceste galerii te purtau spre depozitul de cărbuni, spre cel de lemne, spre spălătorie sau cămară, pivnițe și tot soiul de magazii și debarale. Ajunse în cele din urmă, în fața unei uși acoperite cu postav verde, o deschise și intră în holul cel mare al bătrânei case. Aici temperatura era ceva mai ridicată. Prin ferestrele înalte și prin geamurile ușii interioare soarele își revărsa cu dărnicie razele strălucitoare în care dansau firicele de praf. Scara acoperită cu un covor turcesc și căminul imens în care focul se transformase în cenușă erau și ele învăluite în razele lungi de soare. Roddy se opri, scormoni în cenușă descoperind câțiva tăciuni, puse câteva bucăți de turbă peste aceștia și apoi porni în căutarea fratelui său.

Ca de obicei, Jock se afla în bibliotecă, așezat în fața biroului vechi, demodat, care aparținuse tatălui său. Își petrecea ziua citind rapoartele financiare și documentele referitoare la conducerea fermei.

De la moartea lui Lucy, printr-o înțelegere tacită, salonul fusese închis și biblioteca era încăperea în care

Jock își petrecea cea mai mare parte a timpului. Fusese una din odăile pe care Roddy le îndrăgise din copilărie. O cameră bătrânească, cu pereți acoperiți de rafturi încărcate de cărți. Scaunele îmbrăcate în piele în care te afundai din pricina arcurilor șubrezite erau totuși confortabile și îi erau aproape asemenea unor prieteni. În acea dimineață, odaia era și ea scăldată în lumina soarelui de iarnă. În cămin ardea focul și cei doi labradori aurii ai lui Jock moțăiau în apropierea șemineului.

Când Roddy deschise ușa, Jock ridică privirile de pe hârtiile aflate în fața sa și îl privi pe deasupra ochelarilor pe care îi avea, ca de obicei, așezați pe vârful nasului.

— Bună dimineața, își salută Roddy fratele.

— Bună. Ce vânt te aduce? îl întrebă Jock, scoțându-și ochelarii.

Roddy intră și închise ușa cu grijă.

— Sunt purtătorul unor vești minunate.

Jock rămase tăcut, așteptând politicos ca fratele său să-i împărtășească noutățile.

— Cred că ai putea să spui că sunt o zână bună gata să-ți împlinească cele mai arzătoare dorințe.

Jock continuă să aștepte în tăcere. Zâmbind, Roddy se așeză cu grijă în fotoliul aflat în apropierea căminului. Traversarea curții și străbaterea galeriilor reci de la parterul vechii case constituiseră o adevărată aventură pentru trupul său împovărat de ani și greutate, așa încât îi înghețaseră picioarele și frigul punea

stăpânire pe el. Tocmai de aceea își oferi plăcerea de a-și scoate papucii și începu să-și maseze degetele de la picioare prin ciorapii groși de lână. Zări o gaură la unul dintre ciorapi și își spuse că trebuia să-i amintească lui Ellen să-i revizuiască lenjeria și ciorapii.

— Ieri, spuneai că preotul din Creagan era de părere că avem nevoie de o prezență tânără, aici la Benchoile. Ei bine, o vom avea.

— Pe cine vom avea?

— Un tânăr strălucitor, încântător, numit Oliver Dobbs, împreună cu ceea ce el numește cu mulțumire „un gen de familie".

— Și cine este Oliver Dobbs?

— Dacă n-ai fi un bătrân refractar poate ai fi auzit despre el. Este un tânăr foarte inteligent, care a obținut succese literare.

— Aha! Unul dintre aceia...

— Vei fi încântat să-l cunoști.

Ar fi fost o minune ca Jock să-l simpatizeze pe Oliver Dobbs. Roddy îl numise pe fratele său refractar, dar Jock era departe de a merita un asemenea calificativ. Jock era o persoană liberală, cu vederi largi. Sub înfățișarea rece, mândră, vulturească se ascundea adevăratul Jock: blând, tolerant, extrem de manierat. Jock niciodată nu se arătase ostil față de nici o persoană abia întâlnită. În stilul său rezervat și sfios, Jock își arătase totdeauna disponibilitatea de a asculta părerile celor din jurul său.

Zâmbind, îl întrebă cu blândețe pe Roddy:

— Ce înseamnă „un gen de familie„?

— Nici eu nu am înțeles prea bine, dar indiferent de semnificație, Ellen nu trebuie să cunoască adevărul.

— Când vor sosi?

— Joi, la ora prânzului.

— Și unde vor dormi?

— M-am gândit că cel mai potrivit loc ar fi aici, în casa mare. Este mai spațioasă.

— Va trebui s-o anunți pe Ellen.

— Îmi voi face curaj.

Jock îi aruncă o privire amuzată și Roddy zâmbi, la rândul său. Jock se sprijini de spătarul scaunului și își frecă ochii asemenea unui om care nu a dormit toată noaptea.

— Cât e ceasul? întrebă el și căută din priviri ornicul.

Roddy, care se afla deja în căutarea unei băuturi, îl anunță că se făcuse amiază. Fie că nu observase intenția fratelui său, fie că nu-l interesa ceea ce dorea acesta să facă, Jock se ridică și spuse scurt:

— Voi face o plimbare.

Roddy încercă să-și ascundă dezamăgirea. Avea să se întoarcă la el acasă și să-și pregătească ceva de băut. Rosti doar atât:

— Da, este o dimineață frumoasă.

— Într-adevăr. Minunată. Și Benchoile se înfățișează în toată splendoarea sa, întări Jock.

După ce mai schimbară câteva impresii, Roddy își luă inima în dinți și porni spre bucătărie pentru a-i da

vestea cea mare lui Ellen. Jock, însoțit de cei doi câini ai săi, părăsi biroul și, traversând holul se îndreptă spre camera de arme. Luă de acolo o haină de vânătoare și își schimbă papucii călduroși pe o pereche de cizme verzi din cauciuc. Își trase căciula pe frunte și își înfășură fularul în jurul gâtului. Căută mănușile tricotate, cu degete și le găsi în buzunarul hainei de vânătoare. Vârî mâinile în ele.

După ce găsi și bastonul, un toiag ciobănesc, părăsi mulțumit casa. Aerul rece îl izbi nemilos în față și îl pătrunse adânc în trup, străpungându-i plămânii. Dăduse vina pe oboseală și pe vremea rea, dar deodată, părea să se simtă mai bine, în soarele călduț de februarie. Poate că ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în aer liber, dar pentru a proceda astfel oricine are nevoie de un motiv real.

Tropăind prin zăpada înghețată ce scrâșnea sub cizmele sale se gândea la tinerii pe care îi invitase Roddy și, spre deosebire de alți bărbați de vârsta lui, perspectiva unei asemenea companii nu-l neliniștea. Iubea tinerii la fel de mult ca și fratele său, dar totdeauna trăise un sentiment de sfiiciune în preajma lor, și de aceea nu se dovedise un companion prea plăcut. Știa că înfățișarea și atitudinea sa milităroasă aveau darul de a-i dezarma pe cei din jur, dar cum poți schimba propria înfățișare? Poate, dacă ar fi avut copii, lucrurile ar fi stat altfel. Când ai proprii tăi copii, nu trebuie să lupți pentru a înlătura barierele ce se ridică între tine și cei tineri.

Oaspeți. Oaspeți care vor sta un timp mai îndelungat. Era necesar ca aceștia să găsească odăile pregătite, focurile aprinse, poate ar trebui să deschidă și vechea cameră a copiilor. Uitase să-l întrebe pe Roddy ce vârstă avea copilul care urma să sosească. Păcat că vremea nu era favorabilă pescuitului; oricum, barca era trasă la mal și adăpostită în hangarul său, la iernat.

Gândurile îi alunecară spre alte asemenea vizite mai îndelungate, spre alți copii. Își aminti de sine și de frații săi pe vremea când erau copii, își aminti de prietenii lor și de lungul șir de nepoți și nepoate din partea soției sale. Rudele și prietenii iepurașului, cum îi numea el.

Ajunsese deja la marginea lacului. Acesta se întindea înaintea sa, cu malurile prinse în gheață. Ici-colo, stuful uscat lupta împotriva gerului. O pereche de nagâți își luă zborul de undeva, din apropiere. Jock ridică privirile și le urmări zborul. Soarele strălucitor îl orbea cu lumina sa rece și Jock își feri privirile ridicându-și mâna streașină. Cei doi câini adulmecau prin zăpadă, în căutarea unor urme de vânat. Cercetară și gheața, dând târcoale în cerc, cu mișcări nervoase, dar nu erau suficient de curajoși, sau poate erau destul de înțelepți încât să nu se avânte pe suprafața strălucitoare a lacului.

Era într-adevăr o zi splendidă. Se întoarse și privi casa. O zări deasupra sa, pe culmea înzăpezită: familiară, drăgăstoasă și ocrotitoare. Ferestrele străluceau în lumina soarelui și fumul se înălța alene din coșuri,

urcând drept în aerul înghețat. În jur plutea un amestec de arome de mușchi, turbă și rășină de muguri de brad. Dincolo de casă, în spatele acesteia se înălțau culmile dealurilor ce păreau dornice să urce către cer. Dealurile lui. Iubitul său Benchoile. Trăia un sentiment de adâncă mulțumire.

Ei bine, tinerii soseau. Joi vor fi aici. Se va bucura ascultând hohote de râs, glasuri tinere, pași iuți tropăind în sus și în jos pe scări. Benchoile aștepta oaspeți tineri.

Întoarse spatele casei și continuă plimbarea, cu toiagul în mână, însoțit de cei doi câini și cu sufletul lipsit de orice griji.

Când nu apăru la masa de prânz, Ellen a început să se îngrijoreze. Se dusese de câteva ori la ușa din față și își aruncase privirile pe câmpurile din jur, sperând să-l zărească. Tot ceea ce putea zări erau urmele pașilor ce duceau către marginea lacului. Întârziase de nenumărate ori, dar instinctul ei de munteancă prevestea răul. Pornise în cele din urmă către casa lui Roddy. Acesta îi telefonase lui Davey Guthrie și în câteva minute Davey era deja în fața casei, în furgoneta sa veche. Porniseră îndată în căutarea lui Jock.

Căutarea s-a dovedit a nu fi deloc dificilă. Urmele lui Jock și ale câinilor săi erau ușor de urmărit în zăpada înghețată. Îi găsiseră pe toți trei pe un izlaz, lângă zidul de piatră ce despărțea pajiștile domeniului. Jock zăcea nemișcat, cu o expresie senină întipă-

rită pe chipul său aspru și privea către soare. Câinii scânceau fără astâmpăr, dar pentru cine îl privea pe stăpânul lor, era limpede că acesta nu avea să mai fie încercat vreodată de neliniște.

7
MARȚI

Încălțat cu cizme noi de cauciuc, de culoare roșie, Thomas Dobbs stătea la malul apei și privea fascinat această minune ce apăruse brusc în viața lui. Privea fără să clipească asemenea bătrânilor lupi-de-mare. Imensitatea ce se întindea înaintea sa era mai udă și mai scânteietoare decât orice alt miracol întâlnit în scurta sa viață. Și valurile jucăușe, strălucind în lumina soarelui, țipetele ascuțite ale pescărușilor zburând în cerc deasupra apei în aerul rece, și vapoarele ce se zăreau în larg constituiau tot atâtea motive de uimire și încântare. Din când în când lua în mânuțele dolofane câte un pumn de nisip ud și îl arunca în apă.

La mică distanță de el, Victoria stătea pe plajă și nu-l slăbea din priviri. Purta pantaloni groși din catifea reiată și trei pulovere groase, din care două le împrumutase de la Oliver. Stătea ghemuită, cu genunchii cuprinși între brațe, încercând să nu piardă nici un strop din căldura ce mai rămăsese în trupul chircit de frig.

Era un ger cumplit. Dar era firesc să fie așa pentru

că era o dimineață de februarie și era abia ora zece. Se afla în nordul Scoției – mai precis foarte aproape de acesta – și ar fi fost surprinzător ca vremea să fie caldă.

Locul în care se afla nu era o plajă propriu-zisă ci o fâșie de nisip aspru, mare, plin de resturi de scoici. Fâșia se întindea între apă și zidul ce înconjura grădina hotelului. Mirosea puternic a pește și a catran și din loc în loc se zăreau tot soiul de gunoaie provenite de la bărcile ce străbăteau golful în drumurile lor către bancurile de pește. Resturi de funii, capete de pește, un obiect pufos îmbibat de apă și care la o cercetare atentă s-a dovedit a fi un ștergător de picioare erau doar câteva dintre resturile aruncate de mare.

— Iată-ne la capătul lumii.

Acestea fuseseră cuvintele lui Oliver, cu o zi în urmă, când mașina în care se aflau începuse să coboare panta ce ducea către malul mării. Spre deosebire de el, Victoria era încântată de frumusețea și singurătatea acelor locuri. Călătoria lor îi purtase mult mai la nord decât intenționaseră și mult către vest, atât de mult încât dacă mai făcea un pas se temea să nu cadă în mare.

Dar priveliștea îți lua respirația; măreția, grandoarea ținutului, coloritul și strălucirea și prospețimea aerului constituiau o răsplată ce întrecea cu mult așteptările, la capătul unui drum atât de lung.

În dimineața precedentă se treziseră în Ținutul lacurilor, inundat de o ploaie nemiloasă, dar pe măsură ce se apropiau de ținuturile scoțiene, vântul prindea să bată tot mai tare și norii se risipeau văzând cu o-

chii. După-amiaza fusese senină și în acea dimineață se treziseră sub razele soarelui. Cerul era limpede cleștar, dar aerul era pătrunzător de rece. Vârfurile dealurilor ce se profilau în zare erau acoperite de zăpadă și apele golfului erau de culoarea indigoului.

Golful forma un adevărat lac, numit Loch Morag. Satul aflat în apropiere avea câteva magazine și o adevărată flotă de bărci de pescuit și se numea tot Morag, ca și hotelul. Oliver spusese că se aștepta ca stăpânul hotelului să se numească domnul Morag iar soția sa, doamna Morag. Singurul motiv pentru care fusese construit Hotelul Morag era acela de a găzdui și ospăta pescarii – pe cei ce doreau să pescuiască fie în mare, fie în apă dulce, așa cum spunea broșura pe care Victoria o găsise în pragul ușii. Era o construcție urâtă, din piatră de culoarea ficatului, cu prea multe turle, creneluri și turnulețe. Interiorul era la fel de puțin plăcut ca și exteriorul: tapet de culoarea terciului și covoare turcești uzate. Singurul lucru demn de lăudat îl constituiau căminele din sălile comune ale hotelului în care ardeau focuri din turbă.

— Micuțul nu dorește un ceiuț? întrebase doamna prevenitoare, îmbrăcată în rochie mov ce părea să fi preluat în acea perioadă a anului toate îndatoririle începând cu cea de recepționeră și sfârșind cu cea de chelneriță.

— Sau poate un oușor fiert sau o bucățică de prăjiturică din ovăz. Poate dorești un strop de jeleu, mititelule?

Thomas o privise cu ochii mari fără să clipească și cu un aer neajutorat.

În cele din urmă comanda fusese făcută: un ou și un măr pe care îndatoritoarea doamnă în mov le adusese pe o tavă în cameră și îl supraveghease pe Thomas mâncând în timp ce Victoria făcuse o baie. Când ieșise din baie Victoria o găsise pe doamna în mov – doamna Morgan probabil – jucându-se cu Thomas și cu purcelușul cumpărat din Londra înainte de plecare. Tot din Londra cumpăraseră și întreaga garderobă nouă de care se bucura Thomas ca și periuța de dinți și setul de masă. Victoria ar fi dorit să-i cumpere un ursuleț adorabil de pluș, dar Oliver îi comunicase aversiunea pe care se părea că o nutrea Thomas față de jucăriile pufoase.

Numele jucăriei era Purceluș, simplu. Acesta purta pantaloni albaștri cu bretele roșii. Avea ochi negri, rotunzi și Thomas îl găsise atrăgător.

— Aveți un băiețel adorabil, doamnă Dobbs. Ce vârstă are?

— Doi ani.

— Ne-am împrietenit deja, dar n-a vrut să rostească nici un cuvânt până acum.

— Nu...nu este foarte vorbăreț.

— Până la această vârstă ar fi trebuit să vorbească bine.

Îl luă pe Thomas în brațe și după ce îl așeză pe genunchi începu să-l legene.

— Ce pui leneș! Nu știi să spui „mami"? Hai, spune „mami". Nu vrei să-mi spui nici numele purcelușului?

Luă jucăria într-o mână și o purtă prin aer, în fața lui Thomas ca și când acesta ar fi prins viață și ar fi dansat.

— Îl cheamă Purceluș, răspunse Victoria în locul copilului.

— Minunat nume. Hai, Thomas, spune și tu „Purceluș".

Dar Thomas refuză să repete cuvintele pe care era îndemnat să le pronunțe. În mod sigur nu era o persoană vorbăreață. Cu toate acestea farmecul său nu avea de suferit. Tăcerea lui adăuga un aer misterios farmecului său; se dovedea a fi un copil vesel și incapabil să facă nazuri. În cele patru zile de când se afla alături de el, Victoria trăise numai momente de plăcere. În timpul călătoriei își petrecuse timpul stând pe genunchii Victoriei, ținând strâns în brațe noua lui jucărie și privind pe fereastra mașinii la camioanele pe care le depășeau, la câmpurile și orașele pe care le străbăteau; peisajul în continuă schimbare îl atrăgea, dar nu găsea necesar să rostească vreun cuvânt. Ori de câte ori se opreau pentru a servi masa sau doar pentru a se dezmorți, Thomas era alături de ei mâncând ouă cu șuncă și bând lapte sau mestecând în liniște felii de mere pe care Oliver le curăța și le tăia special pentru el. Când obosea sau se plictisea își vâra degetul în gură, se cuibărea plin de încredere în brațele primitoare ale Victoriei și, fie adormea, fie gângurea cu pleoapele lăsate, genele lungi și mătăsoase umbrindu-i obrăjorii bucălați și rumeni.

Odată, pe când copilul dormea adânc în brațele ei, Victoria îi împărtășise lui Oliver nedumerirea ei legată de Thomas.

— Mă întreb de ce nu vorbește.

— Poate pentru că nimeni nu a stat de vorbă cu el. Cred că sunt prea ocupați să sterilizeze casa și să tundă grădina perfect sau să-i fiarbă jucăriile.

Victoria nu-i dădea dreptate lui Oliver. Thomas era un copil liniștit, mulțumit, cu un comportament perfect. Nu așa arată copiii neglijați. Comportamentul lui și aerul senin erau dovezi ale dragostei de care fusese înconjurat în scurta lui viață.

Îi împărtășise lui Oliver părerea ei și acesta izbucnise asemenea unui vulcan.

— Dacă s-au purtat atât de frumos cu el, de ce nu le simte lipsa? Dacă nu a întrebat măcar o dată de ce nu sunt în preajma lui, cum crezi că le poate duce dorul?

— Dar nu a cerut nimic și nu a întrebat nimic până acum. Și este atât de încrezător și lipsit de teamă față de ce se întâmplă în jurul său, tocmai pentru că așa a fost crescut. Nimeni nu s-a dovedit a fi rău în fața lui, nimeni nu a avut o atitudine lipsită de blândețe față de el, prin urmare nu știe ce înseamnă violența, răutatea. Acesta este motivul pentru care ne privește cu bunătate și căldură.

— Prostii!

Îi era imposibil să rămână nepăsător când se spuneau lucruri bune despre familia Archer.

Victoria nu era de acord cu el. Era convinsă că Oli-

ver era total lipsit de rațiune când auzea rostindu-se numele bunicilor lui Thomas.

— Cred că i-ai fi învinuit pe cei doi Archer și dacă Thomas ar fi plâns de dorul lor, și-ar fi udat permanent pantalonii și ar fi ținut-o tot într-un țipăt.

— Vorbești în cercuri ipotetice.

— Greșești, rosti Victoria scurt.

Ar fi dorit să continue conversația pe tema familiei Archer, dar nu era posibil pentru că nu cunoștea semnificația cuvintelor „cercuri ipotetice". Singurul lucru pe care îl putea face era să se adâncească în tăcere.

„Trebuie să îi telefonez doamnei Archer" își tot spunea în gând. Poate și o scrisoare ar fi fost binevenită în ceea ce o privea pe doamna Archer. Oliver era obligat s-o anunțe că Thomas era bine, că se afla în siguranță alături de tatăl său.

Singurul motiv de ceartă dintre ei îl constituia acest subiect. În rest, călătoria care Victoriei îi păruse o idee cu totul lipsită de sens la început, se dovedise un adevărat succes. Nimic rău nu se întâmplase de-a lungul ei. Totul se desfășurase fără complicații, plăcut și încântător. Drumurile erau acoperite de zăpadă și tocmai din acest motiv, pustii. Peisajul era minunat, cerul perfect senin și acestea făceau călătoria tot mai plăcută.

În Ținutul lacurilor plouase mult dar, odată ajunși acolo, îmbrăcaseră pelerine și porniseră în lungi plimbări. Thomas îi însoțise, cocoțat pe umerii tatălui său, mai fericit ca niciodată. În dormitoarele lor, focurile ardeau din plin la întoarcerea la hotelul aflat în apropierea unui lac. Bărcile ancorate se loveau ușor de

malul situat chiar în spatele grădinii. Seara, o cameristă amabilă îi ținea companie lui Thomas, în vreme ce Victoria și Oliver cinau la lumina lumânărilor, savurând păstrăv la grătar și mușchi de vită în sânge, preparate din produse ce nu cunoscuseră congelatorul vreodată.

Într-o noapte, ascunsă în brațele lui Oliver, sub pilota din puf de pasăre, Victora privise îndelung draperiile ce fluturau în bătaia vântului și își lăsase obrajii mângâiați de adierea rece. Din noapte răzbăteau până la ea clipocitul apei și scârțâitul înfundat al parâmelor. Totul era de o perfecțiune dezarmantă. Nu era posibil ca lucrurile să continue astfel. Era convinsă că un rău necunoscut avea să spulbere frumusețea acelor zile.

Și, totuși, părea că teama ei era absolut irațională. Nimic rău nu s-a întâmplat. Ziua următoare s-a dovedit și mai frumoasă ca celelalte ce trecuseră de la plecarea din Londra. Porniseră spre nord, spre Scoția și soarele urca pe cer pe când ei traversau granița. Spre prânz, vârfurile munților vestici se zăreau înaintea lor, învăluite în zăpada înghețată. La picioarele muntelui Glencoe făcuseră popas, la un han unde mâncaseră brioșe mustind de unt și băuseră ceai. Apoi porniseră la drum din nou și peisajul devenea tot mai atrăgător. Oliver îi spusese Victoriei că ținutul se numea Lochaber și apoi începu să fredoneze „Drumul către insule": „Sigur prin *Tummel* și Loch *Rannoch* și Loch*aber* vom cutreiera..."

Azi erau în Loch Morag. Mâine, poate poimâine a-

veau să ajungă la Benchoile. Victoria pierduse noțiunea timpului. De fapt, nu numai pe cea a timpului. Cu brațele strâns înfășurate în jurul picioarelor și cu bărbia sprijinită pe genunchi îl privea pe Thomas. Urmărindu-l din priviri își spunea că fericirea ar fi trebuit să fie palpabilă, să aibă o formă fizică, concretă, astfel încât să o poți ține în mână și apoi să o așezi într-un loc sigur, asemenea unei cutii sau unei sticle. Apoi, de-a lungul timpului, în momente de tristețe și amărăciune ai putea să o iei din locul în care ai pus-o la păstrare și ai putea să o ții strâns în mână, să o miroși, să o pipăi și astfel să te simți fericit din nou.

Thomas se plictisise să arunce pietricele în apă. Se ridicase din poziția ghemuită și privea în jurul său. Aruncă o privire către Victoria și o văzu în același loc în care o lăsase. Zâmbi fericit și porni către ea împleticindu-se în nisipul și gunoaiele de pe plaja îngustă.

Imaginea copilului îndreptându-se către ea îi umplu sufletul de o nemărginită tandrețe. „Dacă trăiesc asemenea sentimente față de Thomas, după câteva zile de când l-am cunoscut, cum trebuie să se simtă doamna Archer întrebându-se unde se află și ce se întâmplă cu el?"

Gândul acesta îi dădea fiori. Într-o încercare josnică, demnă de cea mai netrebnică ființă, încercă să-l alunge și deschise brațele larg, așteptându-l pe Thomas. Îl prinse în brațe și-l strânse la pieptul ei. Vântul îi flutura părul mângâind obrazul bucălat al băiatului și acesta începu să râdă.

În vreme ce Thomas și Victoria stăteau pe plajă așteptându-l, Oliver vorbea la telefon. Cu o seară în urmă avusese loc premiera piesei sale, la teatrul din Bristol, și Oliver ardea de nerăbdare să afle ce scriau criticii în ziarele de dimineață.

Adevărul era că nu stătea chiar pe ghimpi pentru că era conștient de faptul că piesa era bună cu adevărat, cea mai bună lucrare a sa, de fapt. Dar, totdeauna se pot ivi reacții sau pot apărea elemente pe care nimeni nu este în stare să le prevadă. Dorea să știe cum au decurs lucrurile, care fusese atitudinea publicului și dacă Jennifer Clay, tânăra actriță aflată în fața primului său mare rol, se ridicase la așteptările și încrederea acordată de producător și de autorul piesei.

Oliver și-a petrecut mai bine de o oră la telefon ascultând recenziile elogioase citite prin telefon de la mai bine de o mie de kilometri depărtare. Fusese anunțat că la sfârșitul săptămânii, critici teatrali ai publicațiilor *Sunday Times* și *Observer* promiteau să devină o mare vedetă și existau deja zvonuri că piesa ar fi stârnit interesul câtorva regizori și producători din West End.

— Oliver, trebuie să știi că ne aflăm în pragul unui mare succes.

Oliver era încântat, dar nu uimit, deoarece urmărise repetițiile spectacolului. În cele din urmă, convorbirea telefonică cu Bristol-ul s-a încheiat și Oliver formă numărul agentului său care îi confirmă toate veștile bune primite cu câteva minute mai înainte. A-

cesta avea și alte vești mult mai bune. În New York existau oameni de teatru interesați să pună în scenă o altă piesă a sa, „Un străin în noapte", producție care se bucurase de succes în urmă cu un an, în Edinburgh.

— Te interesează o asemenea colaborare? îl întrebă agentul.

— Cum adică „mă interesează"?

— Ești gata să pleci la New York dacă spectacolul se pune în scenă?

Oliver iubea New York-ul. Era unul din locurile pentru care avea sentimente nespus de calde.

— Sunt gata oricând să plec, chiar dacă nu trebuie s-o fac.

— Cât timp vei mai lipsi din Londra?

— Doar câteva săptămâni.

— Pot să iau legătura cu tine?

— Începând de joi mă vei putea găsi la Benchoile, în Sutherland. Voi locui la un tip pe nume Roddy Dunbeath.

— Dunbeath? Cel cu „Vremea șoimului"?

— Chiar el.

— Ce număr de telefon are?

Oliver căută în agenda aflată la îndemână și apoi spuse:

— Cregan, 237.

— Perfect. L-am notat. Dacă am vești te voi suna.

— Chiar te rog.

— Succes, Oliver. Și... felicitări.

Chiar și după ce agentul său literar închisese tele-

fonul, Oliver rămăsese cu receptorul în mână, ca și când n-ar fi vrut să încheie conversația care-i adusese atât de multă bucurie. Un timp rămase nemișcat, privind telefonul și treptat simțea cum liniștea și ușurarea îl învăluiau în brațele lor. Totul se sfârșise. „Bent Penny" intrase în lume, asemenea unui copil ajuns la maturitate și lăsat să se descurce singur. Un copil conceput cu pasiune, adus pe lume în chinuri cumplite, crescut și alintat până la maturitate și modelat cu nemăsurată grijă. Chinurile luaseră sfârșit. De-acum Oliver nu mai avea nici o responsabilitate față de el.

Totul se sfârșise. Oliver se gândea la punerea în scenă a piesei, la repetiții, la problemele ridicate de personalitatea și temperamentul actorilor, la lacrimile vărsate. Haosul, panica, rescrierea unor pasaje, disperarea fără margini. „Cred că ne aflăm în pragul unui mare succes."

Probabil îi va aduce și o grămadă de bani. S-ar putea îmbogăți. Dar această posibilitate nu avea prea mare valoare în comparație cu ceea ce simțea el, cu pacea spirituală, cu sentimentul de eliberare pe care-l trăia, acum când totul rămăsese undeva, în urma sa.

Și în față...? Întinse mâna după o țigară. Știa că îl aștepta ceva, dar ce anume? Simțea cum acea latură subconștientă a imaginației sale se popula cu noi chipuri, cu noi personaje. Oameni ce trăiau într-un anume loc, într-un anume fel. Auzea vocile. Dialogurile aveau o formă și un echilibru proprii, cuvintele și fața fiecărei persoane erau individualizate și își croiau

drum spre suprafață așa cum se întâmpla totdeauna când se pregătea să scrie o nouă lucrare.

Pentru Oliver, aceste prime tresăriri constituiau viața lui de zi cu zi și le trăia cu intensitatea și dramatismul cu care trăiesc cei care se îndrăgostesc pentru prima oară. Aceasta era cea mai plăcută parte a muncii sale. Trăia aceeași emoție ca cea pe care o simte orice iubitor de teatru care așteaptă ridicarea cortinei, ascuns în întunericul sălii de spectacol. Nu știe ce urmează să se întâmple, dar știe că îl așteaptă o experiență minunată, că va trăi o emoție copleșitoare, cum nu a mai trăit până în acel moment.

Se ridică de pe pat și se îndreptă spre fereastră, o deschise și aerul înghețat al dimineții năvăli în încăpere. Pescărușii zburau în cerc și scoteau țipete ascuțite deasupra coșului unei bărci pescărești marcată din plin de trecerea timpului.

În depărtare, acolo unde apa lacului căpăta nuanțe albastre întunecate se zăreau munții învești mântați în albul rece al zăpezilor. Chiar în fața sa, se aflau grădina hotelului și plaja îngustă. Privirile îi alunecară spre Victoria și spre Thomas. Nu îl observaseră. În timp ce îi urmărea din priviri, văzu cum Tom, plictisit să mai arunce pietre în apă, întorsese spatele lacului și pornise către Victoria. Aceasta își deschisese larg brațele și îl cuprinsese într-o caldă îmbrățișare, părul ei lung gâdilând obrajii rumeni și dolofani ai copilului.

Scena aceasta încântătoare ce se adăuga euforiei produse de veștile abia primite îi umplea sufletul de

un sentiment de mulțumire cu totul necunoscut lui. Știa că totul este efemer; putea să dureze o zi sau doar o oră. Dar, în acel moment, lumea părea mai frumoasă, un loc mai bun în care să-ți duci viața, un loc plin de speranță; cele mai mici întâmplări pot căpăta dimensiuni inimaginabile; afecțiunea se poate transforma în iubire și iubirea — acel cuvânt ce poartă în el rezonanțe magnifice — în pasiune.

Închise fereastra și părăsi încăperea. Dorea să le împărtășească și lor veștile bune.

JOI

John Dunbeath coborî din lift la etajul nouă al noii clădiri, Regency House, unde se aflau birourile ultraelegante ce aparțineau corporației Warburg Investment. Secretara sa personală, domnișoara Ridgeway, o persoană a cărei vârstă era imposibil de estimat se afla deja în spatele biroului ei, la ora nouă fără un sfert.

Când ușa se deschise și John Dunbeath apăru în prag, pe chipul secretarei sale se putea citi, ca de obicei, politețe și plăcerea de a-l revedea.

— Bună dimineața, domnule Dunbeath.

— Bună, rosti John simțind cuvintele „domnișoară Ridgeway" oprindu-i-se în gât. Se afla pentru prima oară în carierea sa în situația de a se adresa secretarei personale altfel decât folosind numele de botez al acesteia. Lucrau de câteva luni bune împreună. Ar fi fost normal să i se adreseze spunându-i „Mary" sau „Daphne" sau oricum se va fi numit ea, dar problema consta chiar în faptul că nu aflase nici după atâta timp numele de botez al acesteia. Pe lângă această proble-

mă care s-ar fi putut rezolva în cele din urmă, exista și un alt motiv care-l împiedica să aibă o atitudine mai puțin formală. Motivul îl constituia chiar atitudinea extrem de distantă și oficială a domnișoarei Ridgeway.

Uneori, în vreme ce o privea luându-și note, observându-i picioarele frumoase, încrucișate într-o poziție elegantă, se trezea făcând tot felul de presupuneri referitoare la viața ei particulară. Oare îngrijea o mamă bătrână și era interesată de literatura bună? Mergea la concerte la Albert Hall și își petrecea vacanțele la Florența? Sau, asemenea eroinelor din filme, își scotea ochelarii, își lăsa părul liber, pe spate și se deda la scene amoroase pline de pasiune în compania unui șir nesfârșit de amanți?

Era convins că nu va afla niciodată adevărul despre viața ei intimă.

— Cum ați călătorit? întrebă domnișoara Ridgeway.

— În afara întârzierii care m-a determinat să petrec o seară în Roma, totul a fost bine.

Privirile ei alunecară peste costumul închis la culoare și cravata neagră.

— Ați primit telegrama? Cea din partea tatălui dumneavoastră?

— Da. Mulțumesc.

— A sosit marți dimineață. M-am gândit că ar fi bine să vă informez cât mai curând, de aceea am trimis o copie către Bahrein. Originalul se află pe birou, alături de poșta dumneavoastră personală.

John pornise deja către biroul său și domnișoara Ridgeway îl urmă:

— Tot pe birou veți găsi și ziarul *Times* de ieri în care a apărut anunțul. M-am gândit că s-ar putea să doriți să păstrați acest număr.

Se gândea la toate.

— Mulțumesc, rosti John și, deschizând servieta, luă raportul și cele douăsprezece pagini cuprinzând notele pe care le scrisese în avion.

— Aceste note ca și raportul trebuie dactilografiate în cel mai scurt timp. Vicepreședintele dorește să citească materialul cât mai curând posibil. Când sosește Rogerson, vă rog să mă anunțați. *Wall Street Journal* a sosit?

— Da, domnule Dunbeath.

— Și *Financial Times*? N-am reușit să-l citesc.

Domnișoara Ridgeway se pregătea să părăsească biroul lui John.

— O clipă, vă rog.

John parcurse din priviri câteva dintre documentele aflate în servietă:

— Aș vrea dosarul referitor la această problemă și încercați să găsiți cât mai multe informații despre o companie petrolieră din Texas, numită Albright; am aflat că fac foraje în Libia. Aceste documente trebuie trimise prin fax șeicului Mustafa Soud, și... aceasta... ca și aceasta..., continuă el oferindu-i materialele pe care urma să le studieze.

— Asta-i tot? întrebă domnișoara Ridgeway în cele din urmă.

— Deocamdată. Și încă ceva, zâmbi el. O cană mare, cu cafea neagră ar fi binevenită.

Domnișoara Ridgeway zâmbi plină de înțelegere. Putea fi umană. John își dorea s-o vadă zâmbind mai des.

— Vă aduc imediat cafea, rosti ea și părăsi biroul închizând ușa în urma sa fără a face nici cel mai mic zgomot.

Rămas singur, John se așeză în spatele biroului său și pentru câteva minute căzu pe gânduri, întrebându-se cu ce ar fi trebuit să înceapă. Coșul său pentru corespondență era plin. Scrisorile erau prinse cu clame de dosarele la care se refereau și John știa că fuseseră așezate în ordinea importanței, cele mai importante aflându-se deasupra. Cele trei scrisori personale fuseseră așezate separat, în mijlocul biroului. Lângă ele se afla numărul din ziarul *Times* în care apăruse anunțul referitor la moartea unchiului său.

Întinse mâna și luă receptorul telefonului interior:

— Cu domnul Gardner aș dori, vă rog.

Fixă telefonul sub bărbie și deschise ziarul.

— Sunt John Dunbeath. A sosit?

— Da, a sosit, domnule Dunbeath, dar nu se află acum în birou. Să vă sune când revine?

— Da, vă rog.

DUNBEATH. Decedat fulgerător în vârstă de 68 de ani, pe 16 februarie, la Benchoile, în Sutherland. Lt. Col. John Rathbone Dunbeath, fost membru al Regimentului Cameron. Serviciul funerar se va desfășura la biserica parohială din Creagan, la ora 10.30, joi, 19 februarie.

Îl văzu aievea pe bătrânul înalt și subțire. Un adevărat militar în retragere, cu privire rece și nas asemenea unui cioc de răpitoare. Picioarele lui lungi și agile străbăteau neobosite dealurile din împrejurimi. Își amintea pasiunea lui pentru pescuit și pentru vânătoarea de potârnichi. Nu fuseseră niciodată în relații apropiate și, cu toate acestea, moartea lui lăsase un loc gol în sufletul său, așa cum se întâmplă când o rudă de sânge, apropiată familiei, dispare.

Lăsă ziarul deoparte și luă telegrama primită din partea tatălui său. O reciti. „Unchiul tău Jock a murit în urma unui atac de cord în Benchoile, luni, 16 februarie. STOP. Serviciul funerar, Creagan, 10.30, joi, 19 februarie. STOP. Ar fi minunat dacă ne-ai putea reprezenta pe mine și pe mama. STOP. Tata."

John expediase telegrame din Bahrein; una către părinții săi, în Colorado, în care explica de ce nu putea împlini dorința tatălui său; cea de a doua îi fusese destinată lui Roddy. John își exprima întreaga simpatie și îi explica lui Roddy motivul pentru care nu putea participa la serviciul funerar. Ulterior își făcuse timp și scrisese și o scrisoare din Bahrein, pe care o expediase de pe aeroportul Heathrow.

Celelalte două scrisori aflate pe biroul său așteptau să-și îndrepte atenția către ele. Una era dactilografiată, cealaltă, scrisă de mână. O luă pe prima și începu să o desfacă, apoi se opri, atenția fiindu-i atrasă de cea de-a doua. Caligrafia desuetă și cerneala de culoare neagră, majusculele trasate cu fermitate îi stârniseră

curiozitatea. Privi ștampila oficiului poștal: Creagan. Scrisoarea fusese datată pe 10 februarie.

Simți o durere ascuțită în stomac. „O fantomă a păsit pe mormântul tău" obișnuia tatăl lui să-i spună pe vremea când era copil și se temea de necunoscut. „Asta a fost. O fantomă ce ți-a călcat pe mormânt."

Desfăcu plicul și luă scrisoarea. Bănuielile sale se confirmară. Scrisoarea era din partea lui Jock Dunbeath.

Benchoile
Creagan
Sutherland
Miercuri, 9 februarie

Dragă John,

Tatăl tău mi-a scris că te afli în țară și lucrezi la Londra. Nu îți cunosc adresa de acasă, de aceea voi expedia această scrisoare pe adresa biroului tău.

Pare să se fi scurs o veșnicie de când ai petrecut câteva zile prin aceste locuri. Am răsfoit cartea vizitatorilor și ultima ta vizită a fost menționată în urmă cu zece ani. Știu că ești o persoană extrem de ocupată, dar dacă poți să găsești câteva zile libere ar fi minunat să te îndrepți către Benchoile și să ne bucurăm împreună de mica ta vacanță. Poți lua avionul până la Inverness sau un tren din Euston, caz în care eu sau Roddy te putem aștepta în Inverness. Există trenuri ce ajung până la Creagan, dar sunt puține și circulă cu mari întârzieri. Prin aceste locuri, iarna a fost blândă, dar după cum simt eu cred că gerul este pe aproape

și cred că așa este mai bine, pentru că în primăvară viscolele târzii nu sunt prielnice potârnichilor.

Dă-mi de veste ce hotărâre ai luat și când ar fi convenabil pentru tine să ne vizitezi. Așteptăm cu nerăbdare să te revedem.

Cu cele mai bune gânduri și afecțiune
Jock.

Ce moment ciudat pentru a primi o asemenea invitație! Ce sincronizare stranie! Fusese scrisă doar cu câteva zile mai înainte de dispariția lui Jock. Toate aceste fapte erau extrem de tulburătoare. John se sprijini de spătarul scaunului și citi scrisoarea, din nou, încercând să pătrundă dincolo de semnificația cuvintelor frumos caligrafiate, să înțeleagă ce se ascundea în spatele lor. Dar nu reușea să dezlege misterul.

"...în urmă cu zece ani."

Trecuseră zece ani. Se vedea aievea la vârsta de optsprezece ani. Lăsase în urmă colegiul și îl aștepta universitatea: Cambridge și tot ceea ce însemna a fi studentul unei asemenea universități. Atunci petrecuse o parte din vacanța de vară la Benchoile. În acel moment trăia cu intensitate un sentiment cumplit de vinovăție pentru toți acei ani în care nu mai păsise pragul casei din Benchoile. Dar se petrecuseră atâtea evenimente! Absolvise universitatea, plecase la New York; urmase Harvard și vacanțele petrecute în Colorado, fie la ferma tatălui său, fie la Aspen. Apoi, în viața lui, păsise Lisa și întreaga sa energie o dăruise acestei relații. Se străduise să o facă fericită, să-i ofere

momente de relaxare, distracții, un standard de viață cât mai ridicat, așa cum merita. Căsătoria cu Lisa însemnase sfârșitul vacanțelor în Colorado. Viața la fermă îi părea plictisitoare Lisei și schiul era un sport nepotrivit pentru o ființă fragilă și delicată cum era soția lui. Lisa adora soarele așa încât călătoreau în Indiile Apusene, în Antigua, Bahamas. Lui John îi lipseau munții. Pentru a-și consuma energia învățase să navigheze și să facă scufundări.

După divorț se avântase în muncă și pur și simplu nu mai găsea timp să plece din oraș. Președintele comitetului de conducere al companiei fusese cel care schimbase întreaga situație, prin numirea lui John într-un post de conducere la Londra. Îi explicase lui John că numirea în postul de la Londra nu constituia numai o provocare ci și o schimbare absolut necesară și binevenită în viața lui. Londra era un oraș mult mai liniștit decât New York-ul, viața mult mai relaxată.

„Astfel vei putea merge în nord pentru a-i vizita pe Jock și Roddy", îi spusese tatăl său când îi comunicase vestea plecării sale în Anglia. Dar dintr-un motiv sau altul, John nu reușise să-și facă timp pentru a-i vizita pe cei doi unchi ai săi. Simțea că era vinovat pentru cei zece ani în care uitase de cei doi bătrâni. Dar exista și un alt motiv pentru care, în ciuda frumuseții ținutului, nu se simțea atras de Benchoile. John crescuse în inima ținutului Munților Stâncoși. Pentru el dealurile și măgurile din Sutherland aveau un aer molcom, ușor monoton. Este drept că putea merge la

pescuit, dar dacă se gândea la partidele de pescuit de pe măreţul Uncompahgre ce străbătea pământurile tatălui său, nici acesta nu mai constituia o atracţie deosebită. La Benchoile exista şi o fermă, dar şi aceasta, în comparaţie cu ferma tatălui său, părea neînsemnată. În privinţa partidelor de vânătoare lucrurile stăteau şi mai rău. În ciuda legilor, a vocabularului atât de pitoresc şi a tradiţiilor legate de locul de pândă, vânătoarea îl lăsa rece pe John.

Chiar şi pe vremea când era copil, se revoltase împotriva acestui măcel organizat. Niciodată nu participase la o vânătoare fie că era vorba de cerbi sau de elani. Simplul fapt că se afla în Scoţia nu reuşea să-l determine să-şi schimbe convingerile şi să se alăture celorlalţi bărbaţi de la Benchoile. Şi, mai presus de toate, la vremea aceea nu credea că unchiul său Jock nutrea sentimente deosebite faţă de el.

„Este o persoană rezervată. Este un timid", obişnuia tatăl lui John să susţină atunci când venea vorba despre Jock.

Dar, în ciuda încercărilor sale, John nu reuşea să se apropie de fratele mai vârstnic al tatălui său. Îşi amintea dificultatea cu care se legau conversaţiile lor şi cum se împotmoleau asemenea roţilor unei căruţe bătrâne.

Oftând, puse jos scrisoarea şi ridică cel de al doilea plic. Îl deschise fără a mai cerceta ştampila poştei şi luă scrisoarea din plic, în vreme ce gândurile sale încă mai poposeau asupra rândurilor scrise de unchiul său.

Desfăcu scrisoarea și privirile îi alunecară peste antetul și data scrise în colțul de sus al paginii.

McKenzie, Loith & Dudgeon, Birou de avocatură
Aleea Trade, 18
Inverness
Joi, 17 februarie

Către
Domnul John Dunbeath
Warburg Investment Corporation
Regency House
Londra

Dragă Domnule Dunbeath,
John Rathbone Dunbeath a decedat.

Vă aducem la cunoștință că așa cum este prevăzut în testamentul unchiului dumneavoastră, John Rathbone Dunbeath, ați devenit moștenitorul domeniului Benchoile din Sutherland.

Îmi permit să vă sfătuiesc să vă faceți timp pentru a veni în nord și pentru a pune la punct formalitățile preluării moștenirii ca și stabilirea strategiei viitoare legată de conducerea domeniului.

Voi fi bucuros să vă cunosc oricând veți avea posibilitatea să ne vizitați.

Al dumneavoastră
Robert McKenzie

Domnișoara Ridgeway intră în birou aducând o ceașcă fină, Wedgwood de culoare albă, plină cu o cafea binevenită. John rămase nemișcat cu un cot sprijinit pe birou și cu fața ascunsă pe jumătate, în spatele mâinii sale.

— V-am adus cafeaua, îl înștiință domnișoara Ridgeway.

John ridică privirile către ea. Expresia ochilor săi de culoare închisă era de o tristețe nemărginită; domnișoara Ridgeway dorea să știe dacă se simțea bine, dacă totul era bine. După o lungă tăcere, John spuse că lucrurile nu stăteau prea bine, dar nu-i oferi nici o explicație, astfel încât eficienta secretară așează ceașca pe birou și părăsi biroul închizând ușa în urma sa, într-o tăcere perfectă.

9
JOI

Pe măsură ce se îndreptau spre est, peisajul se schimba tot mai mult. Lăsau în urmă lacurile molcome formate chiar de apele mării, intrate adânc în interiorul uscatului. Departe rămâneau și fermele și satele deasupra cărora plutea veșnic mirosul de alge. Drumul pustiu se încolăcea urcând dealurile, mărginit de prăpăstii ametitoare, intrând adânc în sălbăticia dezolantă a ținuturilor mlăștinoase, aparent nelocuite decât de turme de oi aproape sălbatice și bântuite din când în când de păsări de pradă.

Era o zi rece și posomorâtă. Vântul bătea dinspre est. Nori cenușii cutreierau cerul fugărindu-se asemenea brizanților. Din când în când, printr-o spărtură a norilor, câte o rază de lumină palidă și o fărâmă de cer albastru încercau să înveselească peisajul, dar sentimentul de singurătate și tristețe nu părea a fi alungat atât de ușor.

Terenul vălurit se întindea încotro îți aruncai privirile. Urmele de verde pal al ierburilor ce se îndărătniceau să supraviețuiască iernii aspre, alternau cu cele

de culoare închisă ale ierbii negre. Din loc în loc se căsca gura imensă a unei gropi de turbă sau brațele unei mlaștini întunecate se deschideau amenințătoare. Apoi, cu cât înaintau spre nord au început să apară tot mai des și primele semne de zăpadă. Ici-colo pete albe asemenea celor ale unui cal bălțat se iveau între gardurile vii sau la adăpostul zidurilor de piatră ce separau hotarele proprietăților. Cu cât pantele povârnite se adânceau, cu atât zăpada era mai adâncă. Ținutul mlăștinos, dominat de ierburi, rămânea în urmă și în jurul lor se așternea covorul alb de omăt ce în unele locuri atingea aproape cincisprezece centimetri înălțime. Drumul devenea tot mai dificil, cu zone alunecoase, datorate poleiului și din când în când bătrânul Volvo părea gata să înceapă un dans pe gheață.

În acele ținuturi trăiai sentimentul că te afli pe meleagurile arctice sau și mai departe, pe Lună. Oricum, călătorul încerca o experiență ciudată, aflându-se în locuri atât de îndepărtate și de puțin locuite. Dar, la un moment dat, brusc, așa cum se și deschisese, pustietatea se închidea, rămânea în urma lor. După ce trecură de cumpăna apelor drumul a început să coboare abia simțit. Râuri și cascade deveneau tot mai des tovarăși de drum ascunși din când în când de pâlcuri de brazi și zăpadă. Au început să apară și case de țară, mai întâi izolate, apoi ferme întinse și mai apoi sate. Deodată, drumul a început să alerge de-a lungul unui lac apărut pe neașteptat, pe apele căruia fusese construit barajul unei centrale electrice. Trecuți de baraj,

privirile le-au fost atrase de orășelul aflat pe malurile lacului. Intrară apoi în oraș. Strada principală alerga în paralel cu malul apei. Un hotel și câteva ambarcațiuni odihneau pe prundișul de lângă lac. Un indicator rutier le arăta drumul către Creagan.

Victoria devenea tot mai neliniștită.

— Suntem aproape. Vom ajunge în curând. Se aplecă și luă din torpedo harta pe care Oliver o luase înainte de a porni în călătorie. Cu ajutorul șovăielnic, stângaci primit din partea lui Thomas reuși să o desfacă și o întinse în fața sa. Unul din colțurile hărții ajunse până în dreptul volanului și Oliver izbucni, iritat:

— Fii atentă, îmi scoți ochii.

— Mai avem de străbătut șase mile pentru a ajunge la Creagan.

Folosind purcelușul ca pe o armă, Thomas lovi harta hotărât făcând-o să alunece pe podeaua mașinii.

— Strânge harta mai înainte de a se rupe în bucăți, rosti Oliver scurt.

Fusese o dimineață grea pentru el. Drumul se dovedise dificil. Se foi pe scaun și căscă plictisit.

Victoria salvă harta de atacurile lui Thomas și o împături așezând-o la locul ei. Drumul ce se deschidea în fața lor cobora dealurile, printre pante povârnite învăluite în tufe de ferigă și sălcii argintii. Un pârâu le ținea companie. Apa clipocea și strălucea jucăușă sărind peste pietre și formând mici cascade. În semn de bun-venit, soarele se ivi din spatele unui nor. Încă o curbă și iată, în fața lor se deschidea o privelițte mi-

nunată: apele mării, argintii, se înfățișau nemărginite privirilor celor trei călători. Victoria era vrăjită.

— Este uluitor. Lași în urma ta malul unei mări, traversezi un ținut de mlaștini, ierburi și zăpadă, și totul numai pentru a ajunge pe malul altei mări. Privește, Thomas, acolo se află marea.

Thomas privi în direcția cerută dar nu se arătă deloc impresionat de ceea ce vedea. Se plictisise de lunga călătorie cu mașina. Și se plictisise să stea cuminte pe genunchii Victoriei. Își vârî degetul în gură și se lăsă pe spate cu o mișcare atât de bruscă încât pieptul Victoriei scoase un sunet surd la impactul cu trupul copilului.

— Pentru Dumnezeu, stai liniștit, se răsti Oliver.

— A stat liniștit. Este un băiețel minunat, sări Victoria în apărarea copilului. Acum cred că este obosit și plictisit. Crezi că există o plajă în Creagan? Vreau să spun o plajă adevărată, cu mult nisip. Până acum nu am întâlnit nici una. Toate plajele pe care le-am cutreierat pe coasta vestică erau acoperite cu bolovani. Aș dori să existe o plajă adevărată unde să-l pot duce pe Thomas s se joace.

— Îl vom întreba pe Roddy.

Victoria rămase tăcută pentru câteva momente, apoi dădu frâu liber gândurilor sale.

— Sper că nu-l deranjăm sosind așa, pe neașteptate. Și totodată sper că nu va fi greu pentru el să ne găzduiască.

Pe toată durata călătoriei nu reușise să scape de aceste gânduri neliniștitoare.

— Ai repetat aceste cuvinte de nenumărate ori până acum, și chiar la intervale de timp regulate. Încetează să-ți mai faci griji.

— Nu pot să scap de gândul că ai forțat mâna lui Roddy. Probabil că a fost atât de surprins încât nu a avut timp să găsească o scuză.

— A fost absolut încântat. Abia aștepta ocazia de a avea oaspeți tineri.

— Pe tine te cunoaște dar pe mine și pe Tom nu ne-a întâlnit până acum.

— Privind lucrurile astfel, cel mai bun lucru pe care-l puteți face este să vă comportați cât mai frumos. După cum îl cunosc eu pe Roddy, nu-l interesează dacă aveți două capete și coadă. Când vom ajunge vă va spune bun-venit, după care cred și sper din toată inima, îmi va oferi un pahar uriaș de gin și apă tonică.

Când a intrat în Creagan au trăit o uriașă surpriză. Victoria se așteptase să intre într-o mică așezare de munte, străbătută de o stradă principală îngustă străjuită de case simple, din piatră, ridicate direct pe trotuare. Dar, în Creagan, strada principală era largă, mărginită de copaci și trotuarele erau largi și pietruite cu grijă. Casele ce se înălțau pe strada principală erau despărțite de trotuare ca și una de cealaltă de spații verzi. Erau construcții elegante, proporționate, cu forme atrăgătoare și ornamente apărute în timpul celei mai înfloritoare perioade din istoria arhitecturii scoțiene.

În mijlocul orașului, pe strada principală se deschidea o piață în centrul căreia, înconjurată de un covor verde de iarbă, se înălța o biserică cu pereții din granit și cu turnul îmbrăcat în ardezie.

— Minunat! Arată asemenea unui oraș franțuzesc.

Oliver observase un alt detaliu.

— Este pustiu.

Victoria privi cu mai multă atenție în jurul ei și îi dădu dreptate. Deasupra întregii așezări plutea o tăcere adâncă, liniștea pioasă și ușor apăsătoare a unei zile de Sabat, lipsită de bătăile clopotului. Nu se vedea nici țipenie de om, ci doar câteva mașini.

— Toate magazinele au obloanele trase, observă Victoria. Probabil închid mai devreme decât în alte locuri.

Deschise geamul aflat în partea sa și aerul rece o lovi brusc în față. Thomas încercă și el să scoată capul pe geam și Victoria se văzu nevoită să-l tragă înapoi; așezându-l cu un gest ferm, la loc, pe genunchii ei. Inspiră adânc aerul rece, sărat, cu aromă de alge. Deasupra lor, un pescăruș, zbura în cerc.

— Iată, acolo, un magazin deschis, îi arătă Oliver.

Era un chioșc de ziare, cu jucării în vitrină și cu un stand de vederi viu colorate. Victoria ridică geamul, ferindu-se de mușcătura aerului rece.

— Putem cumpăra câteva cărți poștale.

— De ce ai nevoie de ele?

— Să le expediem la cunoscuți și...prieteni, ezită Victoria.

Din acea dimineață, petrecută pe malul lacului,

Morag își simțea conștiința încărcată gândindu-se la doamna Archer. Nu reușea să-și scoată din minte părerea de rău pentru temerile și gândurile negre pe care și le făcea doamna Archer din pricina absenței nepotului său. Sosise momentul să-i împărtășească lui Oliver gândurile care o nelinișteau... Respiră adânc și deschise gura cu hotărârea celui care vrea să bată fierul cât e cald.

— Putem să trimitem o ilustrată bunicii lui Thomas.

Oliver păstră tăcerea.

Victoria nu luă în seamă atitudinea lui, deși era conștientă de faptul că această tăcere nu era un semn bun.

— Doar câteva rânduri. S-o asigurăm că Thomas este bine și sănătos.

Oliver nu rosti nici un cuvânt.

— Sunt convinsă că nimeni n-ar avea de suferit din această cauză.

Victoria își auzea propriul glas, din care răzbăteau note rugătoare și pentru aceasta se disprețuia.

— O carte poștală sau o scrisoare. Ceva...

— Ce bine te pricepi să cicălești.

— Aș dori să-i trimit o ilustrată.

— Nu-i vom trimite nici o afurisită de ilustrată.

Victoria nu crezuse niciodată că Oliver ar fi putut fi atât de mărginit.

— Dar de ce te porți în felul acesta? Eu mă gândeam că...

— Încetează să gândești. Dacă nu poți ajunge la o concluzie cât de cât inteligentă, ar fi mai bine să tragi oblonul și să iei o pauză în gândire.

— Dar...

— Singurul motiv pentru care am venit aici a fost acela de a scăpa de familia Archer. Dacă doream să-i văd trecându-mi pragul, să le ofer șansa să mă vâneze cu ajutorul avocaților și al detectivilor particulari aș fi stat la Londra.

— Dar dacă ar ști unde este...

— Vrei să taci din gură?

Cuvintele rostite nu aveau prea mare importanță, dacă avea în vedere tonul folosit pentru a le rosti. Se așternu o tăcere adâncă. După un timp, Victoria întoarse capul și îl privi pe Oliver cu atenție. Profilul său era de piatră; buza de jos îi ieșise în afară, semn de încăpățânare și ochii se îngustaseră, din pricina concentrării. Lăsară orașul în urmă și mașina prindea tot mai mare viteză. La o nouă cotitură a drumului zăriră un alt indicator rutier, a cărui săgeată se îndrepta către interiorul insulei; pe el erau trecute numele proprietății „Benchoile" și numele locului, „Muie". Oliver, surprins de apariția indicatorului, frână brusc și intră pe drumul lateral cu un viraj larg și un ascuțit scârțâit de frâne. Porniră către dealuri, urmând drumul îngust, cu o singură bandă de circulație.

Cu privirile ațintite pe geam, Victoria nu vedea nimic din peisajul ce se desfășura înaintea ei. Era convinsă că Oliver comitea o mare greșeală și probabil că acesta era motivul încăpățânării sale. Dar, Victoria știa și ea cum să procedeze cu încăpățânare.

— Mi-ai spus deja că doamna Archer nu are posi-

bilitatea să ți se opună în mod legal. Că nu are nici o putere să-l ia pe Thomas înapoi. Este fiul tău și este responsabilitatea ta să ai grijă de el.

Oliver nu comentă asupra vorbelor ei.

— Prin urmare, dacă ești atât de sigur de tine, nu văd nici un motiv pentru care trebuie să păstrezi tăcere asupra locului unde se află Thomas.

Pentru că Oliver continua să păstreze tăcerea, Victoria își încercă, în continuare, norocul.

— Dacă tu nu vrei să-i comunici doamnei Archer că Thomas este sănătos, atunci îi voi scrie eu. Nimic nu mă poate împiedica să fac acest lucru.

— Dacă vei îndrăzni s-o faci, dacă doar vei atinge receptorul unui telefon pentru a vorbi cu acea femeie, îți promit că te bat de te învinețesc, rosti Oliver cu tonul cel mai calm din lume.

În ciuda calmului din glasul său, hotărârea de a-și ține promisiunea era ușor de citit printre cuvinte. Victoria îl privi uluită. Apoi încercă să se liniștească spunându-și că de fapt, Oliver se folosea de cuvinte ca de cea mai bună armă, pentru că la cuvinte era foarte priceput. Dar era zadarnic. Nu reușea să se liniștească. Furia lui rece ca gheața era pustiitoare. Victoria se trezi pradă unor frisoane imposibil de stăpânit, de parcă Oliver chiar ar fi lovit-o. Trăsăturile înghețate ale chipului său dispăreau în spatele lacrimilor ce se adunau în ochii Victoriei. Își îndreptă privirile iute către priveliștea pe care i-o oferea peisajul minunat, astfel încât Oliver să nu observe durerea ei.

Cu această amărăciune provocată de cearta abia încheiată intrară în Benchoile.

Înmormântarea lui Jock Dunbeath a fost onorată de comunitatea din care făcuse parte așa cum se cuvine, având în vedere poziția lui socială. Biserica a fost plină de o mulțime sumbră, în veșminte întunecate. Participanții aparțineau tuturor straturilor sociale și unii dintre ei străbătuseră un drum lung pentru a aduce un omagiu unui vechi și iubit prieten.

După înmormântare, doar un grup restrâns s-a îndreptat către Benchoile.

Odată ajunși acasă s-au strâns în jurul focului aprins în bibliotecă și au luat o gustare preparată de Ellen: prăjituri din aluat fraged și whisky din belșug.

Unul dintre oaspeți era Robert McKenzie; acesta îndeplinea rolul de avocat al familiei dar, în același timp, fusese prieten de-o viață al celui răposat. El fusese martor la căsătoria dintre Lucy și Jock și acesta din urmă era nașul celui mai mic dintre fiii lui Robert. McKenzie sosise de dimineață, de la Inverness, la volanul mașinii sale și când intrase în biserică, îmbrăcat în haina sa lungă de culoare neagră, fusese ușor de confundat cu cioclii prezenți și ei. La ieșirea din biserică Robert se aflase printre cei care purtaseră sicriul pe umeri.

Odată sfârșite îndatoririle sale, cu un pahar de whisky în mână, Robert McKenzie redevenise omul de afaceri, avocatul energic din totdeauna, motiv pen-

tru care, curând după ce au ajuns la Benchoile, îl trase pe Roddy deoparte, spunându-i:

— Roddy, dacă se poate, aș dori să stăm de vorbă numai noi doi.

Roddy îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar fața prelungă a avocatului nu lăsa să se citească nici cel mai mic gând. Roddy oftă. Se așteptase la această conversație, dar nu atât de curând.

— Oricând, bătrâne. Vrei să vin la Inverness? La începutul săptămânii viitoare e bine?

— Cred că ar fi bine să stăm de vorbă ceva mai târziu; adică imediat ce vor pleca ceilalți oaspeți. Nu te voi reține prea mult.

— Sigur. Cum dorești. Rămâi la prânz. Vom servi doar supă și brânză, dar ești oricând binevenit.

— Mulțumesc, dar nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc la Inverness. La ora trei am fixată o întâlnire de afaceri. Dar aș putea să aștept până pleacă ceilalți oaspeți, dacă nu te deranjează.

— Desigur, nici o problemă...

Privirile lui Roddy părăsiră chipul de nepătruns al avocatului. Remarcând paharul gol al unuia dintre oaspeți, se grăbi către acesta:

— Atunci dă-mi voie să-ți torn câțiva stropi de whisky... întăritor pentru drum, ... înțelegi ce vreau să spun.

Adunarea din biblioteca de la Benchoile nu era tristă, ca un priveghi obișnuit. Cei prezenți aveau numai amintiri plăcute, astfel încât, nu după mult timp, pe

chipurile lor au apărut zâmbete. Când în sfârșit oaspeții au început să plece la volanul unor mașini Range Rover, sau în dubițe vechi, hodorogite așa cum au fermierii, Roddy a ieșit în pragul ușii de la intrare și le-a mulțumit pentru că fuseseră alături de el. Apoi a rămas privind în urma lor, trăind sentimentele pe care le încerca la sfârșitul unei zile de vânătoare, când armele erau puse la locul lor și participanții își luau la revedere.

Probabil lui Jock i-ar fi făcut plăcere să știe ce gândea fratele său. Ultima dintre mașini trecuse deja de rododendroni și de gardul care împrejmuia curtea, pierzându-se din vedere la un cot al drumului. În reședință se mai aflau doar Roddy și Robert McKenzie.

Roddy intră în casă, închizând ușa în urma sa. Robert îl aștepta, în fața șemineului, cu spatele spre foc.

— Totul s-a petrecut așa cum se cuvine, Roddy.

— Slavă Domnului că nu a plouat. Nimic nu este mai rău decât o înmormântare pe ploaie.

Până în acel moment, Roddy nu băuse decât două pahare cu whisky. Robert încă mai avea ceva de băut în pahar, astfel încât Roddy turnă un pahar numai pentru sine.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă?

— Benchoile, răspunse Robert sec.

— Da. M-am gândit că așa trebuie să fie.

— Nu știu dacă Jock ți-a mărturisit ce intenționa să facă în privința proprietății.

— Nu. Nu am discutat. Niciodată nu ne-a trecut prin minte că ar fi trebuit să ne grăbim în această pri-

vință. Dar, după cum au evoluat lucrurile, se pare că nu am procedat corect.

— Nu ți-a vorbit niciodată despre tânărul John?

— Te gândești la fiul lui Charlie? Nu. Nu am vorbit despre el. De ce?

— Pentru că pe el l-a desemnat moștenitorul său.

Roddy tocmai se pregătea să-și toarne apă peste whisky-ul din pahar. Câțiva stropi se adunaseră pe tavă. Roddy ridică privirile și le îndreptă către Robert. Puse cana cu apă pe tavă, cu mare grijă. Apoi rosti simplu.

— Doamne Dumnezeule.

— N-ai știut nimic?

— Absolut nimic.

— Știu că Jock a intenționat să stea de vorbă cu tine în această privință. De fapt, era foarte hotărât. Poate că nu s-a ivit ocazia unei asemenea conversații.

— Nu ne vedeam prea des. Este adevărat că locuiam în aceeași casă, mă rog, mai mult sau mai puțin, dar nu ne vedeam prea des. Nici nu purtam lungi conversații.

În glasul lui Roddy apăruse un tremur ușor. Se vedea că întreaga poveste îl răvășise.

— Te deranjează? întrebă Robert cu blândețe.

— Să mă deranjeze? Bineînțeles că nu. Benchoile nu mi-a aparținut niciodată.

Ochii mari și albaștri priveau cu uimire spre Robert la auzul unei asemenea întrebări.

— Jock a procedat așa cum a crezut de cuviință. Nu

știu nimic despre cum trebuie condusă munca la fermă. Nu mă pricep la grădinărit cum nu am nici cea mai mică idee despre mersul unei gospodării. Niciodată nu am fost interesat de căprioare și potârnichi. Eu sunt un simplu locatar. Aici este cuibul meu și totul la asta se rezumă.

— Prin urmare, nu te-ai gândit să preiei răspunderea proprietății?

Robert pusese această întrebare cu o notă de ușurare în glas. Nu se gândise că Roddy s-ar fi putut opune hotărârii fratelui său, dar îi trecuse prin minte gândul că acesta ar fi trăit o dezamăgire profundă la auzul veștii pe care i-o dăduse. Dar, părea să se fi înșelat.

— Prietene, dacă vrei să știi adevărul, niciodată nu m-am gândit la această situație. Nu mi-a trecut prin gând că Jock ar fi putut muri. Părea atât de tare, de neînfrânt, străbătând dealurile, ajutând la strângerea oilor, alături de David Guthrie și muncind în grădină.

— Dar avusese deja un atac de cord, interveni Robert.

— Unul ușor. Nu avea motive de îngrijorare, după cum a spus medicul. Părea sănătos, în putere. Nu se plângea niciodată. Dar, de fapt, Jock nu făcea parte din oamenii care se văicăresc.

Din nou, glasul lui Roddy se pierdu. Chiar și pentru Roddy Dunbeath putea fi dificil uneori să-și adune gândurile.

— Bine, Roddy, ai dreptate, dar după moartea lui Jock ai fi putut să te gândești la ce se va întâmpla cu Benchoile.

— Bătrâne, adevărul este că nu am avut prea mult timp pentru asemenea gânduri. Știi câte sunt de făcut în asemenea împrejurări. Mă trezeam în miezul nopții ud de transpirații reci, încercând să-mi amintesc tot ceea ce trebuia făcut. Îmi era teamă să nu uit ceva.

— Dar...

— Și bineînțeles jumătate din timp nu uitam nimic, zâmbi Roddy.

Era de necrezut. Robert abandonă subiectul, trecând la problemele care îl interesau pe el.

— Să revenim la John, spuse el. I-am trimis o scrisoare, dar încă nu am primit răspuns.

— A fost plecat în Bahrein. Am primit o telegramă din partea lui. Acesta este motivul pentru care a lipsit de la înmormântare.

— L-am invitat să stăm de vorbă. Trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu Benchoile.

— Da, presupun că trebuie făcut acest lucru. Dar, în ce mă privește nu cred că John va alege să locuiască aici.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Nu-mi pot imagina că ar avea cel mai mic interes față de viața de la Benchoile.

— Se pare că Jock nu împărtășea aceeași opinie.

— De fapt, de cele mai multe ori era foarte greu să știi ce gândea Jock. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar fi nutrit sentimente deosebite față de fiul lui Charlie. Erau atât de politicoși unul față de celălalt. Când doi oameni se poartă astfel nu este un semn bun. Și să nu uităm că John Dunbeath are o carieră so-

lidă. Este un tânăr inteligent, echilibrat, plin de succes, care câștigă o mulțime de bani, nu pentru că nu ar avea. Mama sa are o avere considerabilă. Pe lângă toate acestea nu trebuie să uităm că este american.

— Jumătate american, se grăbi Robert să amintească, permițându-și un zâmbet. Roddy, n-aș fi crezut că tocmai tu ai putea să ai rețineri din acest motiv.

— Dar nu am rețineri. Nu am nimic împotriva lui John Dunbeath. Crede-mă! Era un băiat excepțional și deosebit de inteligent. Dar nu-l văd în rolul de moșier la Benchoile. Ce-ar putea face aici? Are numai douăzeci și opt de ani.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât ideea de a-l vedea pe John stăpân la Benchoile i se părea tot mai năstrușnică.

— Cred că nu este în stare să deosebească o oaie dacă o privește de la coadă sau de la cap.

— Nu trebuie să fii prea inteligent pentru a învăța aceste lucruri.

— Dar de ce tocmai John?

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, privindu-se cu un aer ursuz.

Oftând, Roddy reluă conversația:

— De fapt, cred că știu de ce l-a ales pe John. Nici eu, nici Jock nu avem copii, așa încât nu a avut de ales.

— Ce crezi că se va întâmpla de acum în colo?

— Presupun că John va vinde moșia. Este păcat... mare păcat, dar, nici nu știu ce altceva ar putea face.

— Să închirieze; să folosească reședința drept casă de vacanță.

— Ai mai văzut vreodată casă de vacanță cu patrusprezece camere?

— Ar putea păstra moșia și ar putea vinde casa.

— N-ar putea vinde casa fără a vinde și dreptul de a vâna pe moșie. Nu trebuie să uităm că Davey Guthrie are nevoie de pământ pentru hrana oilor.

— În cazul în care va vinde moșia de la Benchoile ce vei face?

— Întrebare de șaizeci și patru de mii de dolari. Ce-aș putea să fac? Toată viața mi-am petrecut-o aici, cu întreruperi mai mici sau mai mari, și poate tocmai de aceea ar trebui să plec. Mă voi muta. Undeva departe.

Robert și-l imagina pe Roddy locuind la Ibiza, purtând o pălărie panama.

— Poate la Creagan, adăugă Roddy în cele din urmă și Robert izbucni în râs.

— Ei bine, sunt mulțumit că am stat de vorbă, ai aflat cum stau lucrurile, spuse Robert și bău ultimul strop de whisky din pahar. Sper că vom reuși să punem lucrurile la punct, în bună înțelegere. Presupun că John va veni cât de curând. Crezi că nu te deranjează?

— Nici o problemă, prietene. Oricând este binevenit. Spune-i să-mi telefoneze.

Porniră amândoi către ușă.

— Vom ține legătura.

— Neapărat. Îți mulțumesc Robert pentru că ai fost aici, azi și... pentru tot.

— Îmi va lipsi Jock.

— Tuturor ne va lipsi.

Robert se urcă în mașină și porni către Inverness și întâlnirea sa de afaceri de la ora trei. Un bărbat ocupat, cu numeroase probleme la care trebuia să se gândească. Roddy urmări Rover-ul din priviri până când acesta dispăru și abia atunci își dădu seama că rămăsese cu adevărat singur. Totul se sfârșise. Lucrurile ieșiseră cum nu se putea mai bine pentru situații ca cea căreia tocmai îi făcuse față. Nu se ivise nici o încurcătură, nici o complicație. Înmormântarea se desfășurase într-o atmosferă solemnă, chiar militărească, exact așa cum s-ar fi întâmplat dacă Jock însuși ar fi organizat-o și nu fratele său, atât de uituc și incapabil să facă față unor asemenea situații. Roddy oftă adânc. Simțea că i se luase o povară de pe suflet, dar în același timp era copleșit de tristețe. Privi cerul, ascultă ciorovăiala gâștelor sălbatice ce zburau deasupra, în înaltul cerului, ascunse dincolo de nori. Un vânt ușor adia dinspre rovina aflată lângă mare și apele albăstrui-cenușii se zburliră la atingerea lui.

Jock nu mai era și Benchoile îi aparținea lui John. Poate că acea zi nu constituia numai sfârșitul ci și începutul sfârșitului în cazul în care John se hotăra să vândă proprietatea. Îi trebuia ceva timp pentru a se obișnui cu aceste gânduri, dar în codul de legi după care Roddy își clădise viața scria că asemenea situații majore urmau să fie rezolvate încet, pas cu pas și mai ales pe rând, în ordinea importanței, dacă acest lucru

era posibil. O atare filosofie nu favoriza producerea agitației și nici nu precipita lucrurile. Viața curgea lin, fără zarvă.

Își privi ceasul. Era ora douăsprezece și jumătate. Gândurile sale se îndreptară spre ce mai rămăsese din acea zi. Apoi își aminti de călătorii aflați pe drum, la oaspeții ce se îndreptau spre Benchoile. Oliver Dobbs urma să sosească împreună cu acea tânără și cu fiul lor. Roddy zâmbi, gândindu-se că Oliver era genul de bărbat în preajma căruia totdeauna există o prezență feminină.

Urmau să sosească din clipă în clipă și acest gând îi înviora spiritul. Prima parte a zilei fusese tristă, dureroasă, dar, Roddy își spuse că atunci când Dumnezeu închide o fereastră, deschide apoi o ușă. Ce legătură putea exista între această veche credință și sosirea lui Oliver Dobbs, încă nu putea spune cu exactitate. De un lucru era sigur, nu va avea timp să se gândească la pierderea suferită și tinerii săi oaspeți aveau să-i aline durerea.

Gândul acesta aduse după sine un altul. Întreaga dimineață fusese supus unor chinuri fizice pe care le îndurase cu stoicism, chinuri datorate kilt-ului său. Nu-l mai purtase în ultimii doi ani, dar fusese de datoria lui să-l poarte la înmormântarea stăpânului moșiei Benchoile. Prin urmare, în acea dimineață îl scosese din dulap. Mirosea puternic a camfor și când încercase să-l îmbrace descoperise că se îngrășase atât de mult în acei ultimi doi ani, încât kilt-ul abia îl

cuprindea. După o luptă care durase câteva minute bune luase hotărârea să-i ceară ajutor lui Ellen. O găsise în bucătărie, îmbrăcată cu hainele ei de culoare neagră precum cerneala. Își pusese deja pălăria aceea întunecată, posomorâtă – de fapt toate pălăriile ei aveau un aer trist – pe care o fixase de păr cu un ac uriaș. Ellen plânsese dispariția lui Jock într-un mod decent, nevăzută de nimeni, în spatele ușii dormitorului său, aflat la cel mai înalt etaj al casei. În momentul în care Roddy intrase în bucătărie, Ellen, cu ochii uscați și buzele strânse, ștergea încă o dată paharele înalte pe care le așeza pe o tavă, urmând apoi să o pună pe masa din bibliotecă acoperită cu o față albă de damasc. Când îl văzu pe Roddy intrând în bucătărie, înfășurat în kilt ca într-un prosop de baie, rosti scurt.

— Ți-am spus că așa se va întâmpla.

Lăsă șervetul de bucătărie pe masă și sări hotărâtă în ajutorul lui Roddy; cu firavele ei puteri se opintea să strângă cureaua kilt-ului asemenea unui rândaș pipernicit care se luptă să pună șaua pe un cal uriaș, bine hrănit. În sfârșit, cu ajutorul efortului depus de Ellen, acul cataramei a intrat în ultima gaură a curelei de piele.

— Am reușit, se mândri Ellen, gâfâind ușor.

Chipul său căpătase o culoare roșiatică și câteva șuvițe se desprinseră din coc și atârnau de sub borul pălăriei.

Roddy, care în tot acest timp își ținuse respirația, încercă să inspire, dar kilt-ul îi chinuia trupul asemenea unui corset ale cărui șireturi au fost strânse per-

fect. Expiră și inspiră din nou, dar în mod miraculos, cureaua nu se desfăcu.

— Ai dreptate, Ellen, ai reușit.

Ellen își aranjă părul și, privindu-l cu reproș spuse:

— Dacă vrei să ții seamă de sfatul meu! Trebuie să începi un regim care să te ajute să dai jos câteva kilograme. Dacă nu vrei să iei în seamă acest sfat în scurt timp va trebui să iei kilt-ul și să-l duci la Inverness pentru a-l modifica. În nici un caz nu trebuie să umbli așa strâns ca într-un corset, pentru că s-ar putea să faci apoplexie. Dar cred că e treaba ta dacă vrei să fii următorul care ia calea cimitirului.

Furios din pricina acestui discurs, Roddy părăsise în grabă bucătăria.

Printr-o minune cureaua kilt-ului a rezistat toată dimineața, dar sosise momentul să scape din chingile care îl torturaseră până în acel moment. Prin urmare porni către apartamentul său. Odată ajuns acolo își scoase costumul de ceremonie și îmbrăcă hainele sale comode, de zi cu zi.

Tocmai își punea haina din tweed, când auzi motorul unei mașini ce se apropia. Privind pe geamul dormitorului observă vechiul Volvo ce se apropia de casă; străbătu aleea mărginită de rododendroni și se opri în fața treptelor de la intrarea principală. Roddy aruncă o ultimă privire în oglindă cercetându-și cu un ochi critic înfățișarea, își trecu degetele prin păr și părăsi odaia. Bătrânul Barney porni și el pe urmele stăpânului său. Își petrecuse întreaga dimineață singur,

închis în casă și nu voia pentru nimic în lume să riște să rămână singur și în cea de a doua parte a zilei. Roddy însoțit de Barney ieși din casă chiar în momentul în care Oliver cobora de la volanul mașinii. Zărindu-l pe Roddy, trânti portiera și porni grăbit în întâmpinarea lui. Roddy pășea grăbit pe pietrișul aleii cu mâna întinsă în semn de bunvenit.

— Oliver!

Acesta zâmbi, încântat să vadă că Roddy rămăsese neschimbat. Nu-i plăcea să vadă semnele trecerii timpului punându-și amprenta pe cei din jurul său. La dineul la care se întâlniseră, Roddy fusese îmbrăcat cu o haină de catifea reiată și arborase o cravată multicoloră. În acea zi îl întâmpina îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din catifea reiată și cu un pulover larg, în modele norvegiene. În rest, Oliver nu vedea nici o diferență între Roddy cel din urmă cu doi ani și gazda ce-i ieșea în întâmpinare cu mâna întinsă! Același păr de culoare arămie, aceeași barbă și mai ales același zâmbet.

Oliver și Roddy se întâlniră în mijlocul aleii cu pietriș. La vederea tânărului chipeș, înalt, Roddy simți cum prinde viață.

— Mă bucur să te revăd, Roddy.

Își strânseră mâinile; Roddy îl cuprinsese cu ambele mâini, încântat să-l vadă din nou.

— Dragul meu, ce mai faci? Ce bine că ai venit aici. Este minunat să te am ca oaspete. Ai avut probleme? Ai găsit drumul ușor?

— Nici un fel de probleme. Am cumpărat o hartă în Fort William și am urmat indicațiile ei.

Oliver privi în jurul său; admiră casa, pajiștea în pantă ce se întindea în fața casei, apele de culoare gri ale lacului, dealurile ce se înălțau în depărtare.

— Minunat! Un loc admirabil!

— Da, este frumos. Nu este vreme potrivită pentru a vizita aceste locuri. Ar trebui să fac ceva în această privință, în cinstea venirii voastre.

— Nu ne deranjează vremea. Indiferent cât de frig este, Victoria pare încântată dacă există o plajă pe care să poată sta, admirând peisajul.

Oliver își aminti de însoțitorii săi și tocmai se pregătea să se îndrepte către mașină, când Roddy îl opri.

— O clipă, prietene!

Roddy își masa ușor ceafa, cu un aer încurcat.

— Trebuie să stăm de vorbă... mai întâi... numai noi doi... Problema este ...

Cuvintele ieșeau cu greu la lumină. Nu găsea vorbele potrivite pentru a spune ce avea pe suflet, așa încât se gândi că cel mai bun lucru era să nu mai caute căi ocolite și să-i dea vestea lui Oliver de-a dreptul.

— Fratele meu a murit la începutul săptămânii. Jock Dunbeath. Înmormântarea a avut loc în această dimineață. În Creagan.

Oliver îi aruncă priviri îngrozite. Rămase tăcut câteva momente până își reveni din uimire, apoi reuși să rostească:

— Doamne, Dumnezeule.

Din glasul său răzbăteau durere, compasiune și mai ales un adânc sentiment de stânjeneală.

— Prietene, nu trebuie să te simți neplăcut din pricina aceasta. Am dorit să știi de la început pentru a evita o eventuală situație stânjenitoare pentru voi toți.

— Am trecut prin Creagan. Am văzut magazinele închise, dar nu am înțeles motivul pentru care întregul orășel era atât de tăcut.

— Ei bine, știi cum stau lucrurile în astfel de situații. Oamenii doresc să-și exprime respectul față de cel plecat, mai ales dacă este vorba de un om așa cum a fost Jock.

— Îmi pare nespus de rău. Când s-a întâmplat?

— Luni. În jurul prânzului. Chiar pe la vremea asta. Plecase la plimbare cu câinii săi și a suferit un atac de cord. L-am găsit lângă unul dintre zidurile ce despart proprietățile.

— Și nu ai avut cum să iei legătura cu mine pentru că nu ți-am dat nici o relație în această privință. Ce situație cumplită!

— Nu, nu știam unde te afli, dar chiar dacă aș fi știut nu aș fi luat legătura cu tine. Abia așteptam să te reîntâlnesc și aș fi trăit o teribilă dezamăgire dacă nu veneai la Benchoile.

— Dar este imposibil să rămânem.

— Bineînțeles că veți rămâne. Fratele meu a murit, înmormântarea a luat sfârșit și viața merge mai departe. Singura problemă constă în faptul că trebuie să facem o mică schimbare. Inițial, hotărâsem să vă găzduiesc în casa cea mare, dar după dispariția lui Jock m-am gândit că ar fi deprimant să locuiți acolo; astfel

încânt, dacă nu vă deranjează, vă propun să locuiți împreună cu mine. Ellen, menajera lui Jock și Jess Guthrie care locuiește la fermă au pregătit dormitoarele și au aprins focurile.

— Ești sigur că nu vrei să plecăm?

— Dragul meu, aș fi tare nefericit dacă aș rămâne singur. Nu mă bucur de companie prea des.

Roddy privi către mașină. Plictisită să tot aștepte în mașină, fata coborâse și împreună cu băiețelul porniseră la plimbare de-a lungul pajiștei, îndreptându-se către malul apei. Asemenea lui Oliver purta pantaloni groși și un pulover din lână. Își înfășurase capul într-o eșarfă roșu cu alb din bumbac ce se asorta perfect cu pantalonii băiatului. Privindu-i de departe, ofereau o imagine încântătoare în acel moment, și dădeau culoare peisajului în care predominau tonuri de gri.

— Hai să mergem să faceți cunoștință.

Oliver și Roddy porniră, alături, agale către mașină.

— Și încă ceva! Am înțeles din cele spuse de tine că tu și tânăra aceea nu sunteți căsătoriți.

— Ai înțeles corect. Te deranjează această situație? întrebă Oliver amuzat.

Simpla bănuială că Roddy Dunbeath ar fi putut avea concepții demodate îl indigna pe acesta, așa încât se grăbi să-i răspundă lui Oliver.

— Dumnezeule, nici gând. Nici să nu-ți treacă prin minte asemenea idei. Este treaba ta și eu nu am nici un drept să mă amestec. Dar, există o mică problemă. Pentru cei din Benchoile ar fi mai bine dacă ați trece

drept căsătoriți. Știu că ceea ce te rog poate să-ți pară nefiresc, dar oamenii din aceste locuri au concepții demodate și nu vreau să le rănesc sentimentele. Cred că îți este greu să mă înțelegi.

— Sigur, nici o problemă.

— Ellen, menajera, ar suferi un atac de cord dacă ar afla adevărul și m-ar învinui pe mine de cele întâmplate și numai Dumnezeu știe ce s-ar alege de Benchoile într-o situație ca asta. Ellen pare să se afle aici din totdeauna. A sosit când era foarte tânără. A fost adusă pentru a avea grijă de fratele meu mai tânăr și a rămas asemenea unei stânci pe care nimeni și nimic nu o poate clinti. Nu te aștepta să întâlnești o persoană caldă, zâmbitoare. Ellen are o fire aspră și teribil de neplăcută. Și după cum vei putea remarca singur, este extrem de important să nu-i rănești sentimentele.

— Am înțeles perfect.

— Deci, domnul și doamna Dobbs.

— Domnul și doamna Dobbs, consimți Oliver.

Între timp Victoria care îl ținea strâns de mână pe Thomas, ajunsese pe malul apei și privea stufărișul ce mărginea lacul. Trăia cu convingere sentimentul că tocmai sosise într-un loc unde nu ar fi trebuit să vină niciodată, un loc în care nu avea ce căuta.

Este mult mai bine să călătorești plin de speranță, decât să ajungi la destinație. Sosirea îi adusese doar un sentiment de dezamăgire și însingurare. Acesta era locul numit Benchoile. Dar Victoria își imaginase

cu totul altceva. Ea văzuse aceste locuri prin ochii unui copil de zece ani, un băiețel numit Roddy Dunbeath. „Vremea șoimului" povestea despre vară, despre albastrul senin al cerului, despre auriul ce învăluia dealurile la venirea serii și purpuriul zilelor de vară. Atmosfera idilică din epopeea citită de ea nu avea nimic în comun cu peisajul ce se înfățișa ochilor săi. Locurile nu-i trezeau nici o amintire legată de carte. Unde se afla micuța barcă cu vâsle? Unde era cascada spre care Roddy se îndrepta împreună cu prietenii săi ori de câte ori organizau un picnic? Unde se aflau copiii cărora le plăcea să alerge desculți?

Răspunsul era simplu. Dispăruseră. Rămăseseră doar între paginile unei cărți.

Ceea ce se înfățișa înaintea sa era doar o moșie. Moșia Benchoile. Un cer nesfârșit, un domeniu larg, cât cuprindea cu privirile și o liniște adâncă, tulburată doar de murmurul vântului printre coroanele pinilor sau de clipocitul apei ce se lovea ușor de maluri. Nemărginirea și tăcerea dealurilor erau dezolante. Acestea închideau între ele o vale îngustă și se ridicau mândre de cealaltă parte a lacului. Victoria cerceta din priviri pantele asemănătoare unor mărețe bastioane din piatră și grohotiș, ale căror culmi erau acoperite cu iarbă neagră și se pierdeau învăluite în norii fumurii ce se fugăreau atât de aproape de pământ. Măreția lor, atitudinea lor vigilentă, ofereau un sentiment nimicitor. Se simțea mică, insignifiantă asemenea unei furnici. Era incapabilă să ia o hotărâre, o atitudine,

mai ales în privința relației cu Oliver, relație ce părea să se năruie cu repeziciune.

Încercă să se convingă că ceea ce se întâmplase între ei fusese doar o simplă ceartă, dar în adâncul sufletului era conștientă de faptul că această ceartă însemna mult mai mult. Între ei se căscase o prăpastie pe cât de neașteptată pe atât de dureroasă. Și Victoria își spunea că totul se petrecuse din pricina ei. Ar fi trebuit să țină sub tăcere dorința sa de a-i scrie doamnei Archer. Dar, în acel moment, acest gând îi păruse extrem de important, constituia un subiect asupra căruia trebuia să ia o hotărâre urgentă. Dar rezultatul fusese dezastruos și, după izbucnirea extrem de violentă a lui Oliver, nu-și mai vorbiseră. Poate că tot Victoria era de vină și pentru tăcerea ce se așternuse între ei. Ar fi trebuit să-și apere opinia în continuare, ar fi trebuit să-l amenințe, să lovească și ea. Ar fi trebuit să-i dovedească lui Oliver că avea voință. În schimb, ea rămăsese tăcută asemenea unui iepuraș speriat și lacrimile îi întunecaseră vederea.

Se simțea copleșită. O copleșea cearta pe care o avusese cu Oliver, o copleșea măreția domeniului de la Benchoile și mai ales o oboseală ce-i provoca dureri fizice. Simțea o suferință fizică teribilă gândindu-se că își pierduse propria identitate. Cine sunt eu? Ce caut eu în aceste locuri străine mie? Cum am ajuns aici?

— Victoria?

Nu-i auzise apropiindu-se, astfel încât glasul lui Oliver o făcu să tresară speriată.

— Victoria, iată, acesta este Roddy Dunbeath.

Întorcându-se, în fața ei apăru un bărbat uriaș și ponosit asemenea unui ursuleț de pluș mult iubit. Hainele lui arătau de parcă fuseseră aruncate pe trupul uriaș; părul grizonat și rărit fâlfâia în bătaia vântului și trăsăturile chipului se pierdeau în grăsime. Bărbatul îi zâmbea și ochii lui albaștri erau plini de căldură și prietenie. Sub mângâierea privirilor lui, descurajarea și temerile Victoriei se mai domoliră:

— Bună, rosti el și își strânseră mâinile. Și tu, micuțule?

— El este Tom.

Victoria se aplecă și luă copilul în brațe. Obrajii lui Tom erau de un roșu aprins și în jurul gurii era murdar de pământ căci încercase gustul pietrelor.

— Salut, Tom. Câți ani ai?

— Doi ani, interveni Oliver. Și cred că vei fi încântat să afli că abia dacă rostește unul sau două cuvinte.

Roddy rămase tăcut câteva momente, cumpănind asupra celor aflate de la Oliver, apoi spuse:

— Pare un copil sănătos, așa încât nu cred că aveți motive de îngrijorare din pricina tăcerii lui.

Apoi, privind către Victoria:

— Îmi pare rău, dar ziua de azi nu este una dintre cele mai potrivite pentru a face cunoștință cu Benchoile. S-au adunat prea mulți nori asupra noastră.

Thomas observă labradorul bătrân și negru aflat alături de Roddy și prinse a se foi încercând să scape din brațele Victoriei pentru a se apropia de câine. Vic-

toria îl așeză pe pământ și copilul și câinele se puteau privi unul pe celălalt. După câteva clipe, Thomas atinse botul moale, împodobit cu păr alb.

— Cum îl cheamă? întrebă Victoria.

— Barney. Este foarte bătrân. Aproape la fel de bătrân ca și mine.

— Mă gândeam că trebuie să ai un câine în preajmă.

— Victoria este una din admiratoarele tale, Roddy, interveni Oliver.

Era vesel, binedispus și Victoria își spuse că era posibil ca cearta din acea dimineață să fi fost uitată.

— Minunat! Nimic nu mă poate face mai fericit decât gândul că o admiratoare îmi poate fi oaspete aici, la Benchoile.

— Mă întrebam unde se află cascada, întrebă Victoria zâmbind.

— Nici măcar într-o zi senină nu o poți vedea din acest loc. Se ascunde în spatele unor stânci; există un mic golf în acel loc. Dacă vremea va fi bună și voi găsi cheia de la hangarul în care sunt adăpostite bărcile, vom merge să o vezi.

O pală de vânt înghețat se abătu aspra lor, mușcător.

— Ei, cred că este bine să mergem dacă nu vrem să facem pneumonie. Haideți să luăm valizele din mașină și să vă instalați în camerele voastre.

Și, din nou, lucrurile se desfășurară cu totul altfel decât își imaginase Victoria. Roddy îi invită, nu în casa cea mare ci, purtându-i pe sub arcada din piatră, îi îndrumă către curtea grajdurilor și apoi către ceea ce constituia locuința sa. Dormitoarele se aflau la parter.

— Aceasta este camera în care veți locui tu și Oliver. Și alături există o cameră de toaletă unde m-am gândit că poate dormi copilul; iată, aici este baia. Mă tem că spațiul este extrem de restrâns, dar sper să vă bucurați de tot confortul.

— Este minunat.

Victoria îl așeză pe Tom pe marginea patului și privi în jurul său. Una din ferestre se deschidea spre lac și pe pervazul acesteia se afla o cană plină cu ghiocei. Se întrebă cine fusese cel care îi pusese acolo.

— Este o casă ciudată, îi explică Roddy. Salonul și bucătăria se află la etaj; dar pe mine nu mă deranjează. După ce termini despachetatul poți urca să bem un pahar împreună și să luăm o gustare. Îi place supa lui Thomas?

— Nu este mofturos în privința mâncării.

Roddy exclamă cu încântare:

— Minunat! Un copil adorabil!

Rămasă singură, Victoria se așeză pe pat și îl puse pe Thomas pe genunchii săi, apoi începu să-l dezbrace de hainele groase. În tot acest timp, privirile ei alergau de jur împrejurul odăii. Era tot ce-și putea dori mai mult: zugrăvită într-o culoare simplă, albă, cu mobilă lipsită de pretenții, dar fără a-i lipsi nimic din ceea ce ar fi fost de trebuință. Într-unul din colțurile încăperii se afla un șemineu plin cu bucăți de turbă și alături, într-un colț, se afla un coș cu rezerve de turbă, astfel încât, pe timpul nopții focul ar fi putut fi întreținut dacă locatarii ar fi dorit acest lucru. Își spuse că

ar fi putut să doarmă în apropierea șemineului și gândul acesta i se păru romantic. Poate că, în cele din urmă, totul avea să fie bine, încerca ea să se liniștească pe sine.

Oliver intră în cameră, aducând ultimele valize. Le puse jos și închise ușa în urma sa:

— Oliver...

Dar mai înainte ca Victoria să-și termine gândul, Oliver o întrerupse:

— Un eveniment nefericit a avut loc de curând. Fratele lui Roddy a murit la începutul săptămânii. Înmormântarea a avut loc azi dimineață în Creagan, de aceea părea orașul pustiu.

Victoria îl privea uimită peste creștetul copilului.

— Dar de ce nu ne-a dat de știre?

— N-avea cum. Nu știa unde ne aflăm. Și oricum, el jură că dorea să ne vadă aici, la Benchoile.

— Astea sunt simple vorbe.

— Nu, nu cred. Într-un fel, cred că venirea noastră aici este cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla în împrejurările de față. Prezența noastră îi abate gândurile de la pierderea suferită. Oricum ar fi, nu există cale de întoarcere acum.

— Dar...

— Și încă ceva: suntem domnul și doamna Dobbs, la fel ca în registrul hotelului. Se pare că unii dintre cei ce au legătură cu reședința au concepții învechite și nu ar face bine nimănui să se afle adevărul.

Oliver porni să cerceteze încăperea, deschizând și închizând sertare, dulapuri, asemenea unui motan uriaș care se simte minunat în noua sa casă.

— Aici va dormi Thomas? Este perfect!

— Oliver, poate ar fi bine să rămânem doar o singură noapte.

— Ce vrei să spui? Nu te simți bine aici? Nu-ți place?

— Este minunat, dar...

Oliver îi opri cuvintele cu un sărut ușor și Victoria renunță la proteste. Amintirea celor întâmplate de dimineață plutea încă între ei. Victoria se întreba dacă sărutul însemna o scuză sau dacă trebuia ca ea să fie prima care să-și ceară scuze. Dar mai înainte ca ea să ia o hotărâre în această privință, Oliver o sărută din nou, îl mângâie pe Thomas și ieși în grabă. Victoria ascultă pașii lui urcând treptele ce duceau spre salonul lui Roddy și câteva clipe mai târziu vocile lor se îngemănau în conversația abia începută. Oftând, îl ridică pe Thomas în brațe și se îndreptară împreună spre baie.

Era miezul nopții și întunericul era de nepătruns. Roddy Dunbeath, mustind de brandy, luă o lanternă și însoțit de Barney porni să facă un rond, cercetând dacă ferestrele și ușile de la casa cea mare erau închise perfect și dacă Ellen, aflată în dormitorul său, era în siguranță peste noapte.

Ascultându-i explicația, Oliver se întreba despre ce fel de primejdii putea fi vorba în ceea ce o privea pe Ellen. Prezentările fuseseră făcute în timpul serii și Ellen îi păruse nu numai mai bătrână decât însuși Dumnezeu, dar la fel de atotputernică. Victoria se retrăsese

de mult, iar Thomas dormea și el. Oliver își aprinse trabucul oferit de Roddy și ieși din casă.

Liniștea care îl întâmpină era de nepătruns. Vântul încetase și nu se auzea nici un sunet. Pașii lui pe pietrișul aleii constituiau singurul zgomot, dar odată ajuns pe iarbă, se lăsă tăcerea, din nou. Prin talpa pantofilor simțea umezeala rece a ierbii. Porni de-a lungul malului. Aerul era înghețat. Îmbrăcămintea subțire – sacoul de catifea și cămașa de mătase – nu-l apărau de aerul rece care cobora asupra trupului său asemenea unui duș.

Șocul produs de aerul înghețat îl înviora, îl stimula.

Ochii săi se obișnuiseră cu întunericul. Curând, masa întunecată pe care o formau dealurile înconjurătoare prinse contur. Apele lacului licăreau în negura nopții. Din coroanele pomilor aflați în spatele casei, o bufniță țipă scurt. Oliver ajunse la micul debarcader. Pașii săi, călcând pe scândurile acestuia, scoteau un sunet înfundat. Se opri la capătul debarcaderului și aruncă în apă chiștocul țigării. În atingere cu apa sfârâi scurt și apoi dispăru.

Glasurile se auzeau. Erau acolo în preajma lui. Bătrâna: „Nu așa ar fi procedat tatăl tău." Femeia îi bântuia gândurile de mai multe luni, dar acum știa limpede că era Ellen Tarbat. Și cu toate acestea nu era Ellen din Sutherland. Numele ei era Kate și venea din Yorkshire. „Nu așa obișnuia tatăl tău să procedeze. În nici un caz, așa". Înverșunată, înăcrită, istovită, dar de neînvins. „A fost un om care totdeauna a știut să-și

plătească drumul. Și un bărbat mândru. Când l-am îngropat am făcut-o cum se cuvine, cu șuncă. Doamna Hackworth e atât de calică încât și-a îngropat bărbatul cu prăjiturele de casă."

Era Kate, dar era și Ellen. Așa se întâmpla totdeauna. Trecutul și prezentul, fantezia și realitatea își dădeau mâna, se împleteau asemenea unei țesături complicate, astfel încât nici el nu mai știa unde se sfârșea una și începea cealaltă. Și imaginea, gândul prindea să crească în adâncul său precum o tumoare. Creștea până când punea stăpânire pe el și îl poseda. Îl posedau și oamenii, ființele existente în mintea sa care se luptau să iasă la lumină, să se așeze în paginile manuscrisului.

Săptămâni și luni își târa existența printr-un gol imens, incapabil să acționeze; se rezuma la satisfacerea funcțiilor trupești: dormea, mânca, se îndrepta cu pași mărunți, nesiguri, ascunzându-se într-un colț al barului, cumpăra țigări.

Această stare ce anticipa nașterea personajelor sale îi copleșea sufletul de emoție. În ciuda frigului își simțea palmele ude de transpirație. Se întoarse și privi silueta întunecată a reședinței. La mansardă ardea o lumină. Și-o imagina pe bătrâna Ellen, făcându-și de lucru prin odaie. Își punea proteza dentară într-un pahar cu apă, apoi își spunea rugăciunile după care se așeza în pat. O vedea aievea, întinsă în pat, fixând cu privirea tavanul, cu nasu-i ascuțit ieșind în afară. Aștepta somnul binecuvântat.

Zări și alte lumini. Salonul lui Roddy era luminat și printre draperiile de la dormitorul în care se afla Victoria se strecurau raze de lumină.

Porni agale înapoi, către casă.

Victoria dormea, dar se trezi când Oliver intră și aprinse lampa aflată pe noptieră. Oliver se așeză lângă ea. Tânăra femeie se întoarse, căscă și îi rosti numele. Purta o cămașă de noapte din batist alb, brodată cu dantelă și șuvițele blonde se revărsau pe pernă asemenea unor fâșii de mătase gălbuie.

Oliver își desfăcu cravata și descheie cămașa.

— Unde ai fost?

— Afară.

— Cât este ceasul?

— Este târziu.

Își aruncă pantofii. Se aplecă și îi luă capul în mâinile sale. Încet, prinse a o săruta.

Oliver adormi într-un târziu. Victoria zăcea trează, cu ochii larg deschiși, în brațele lui. Draperiile fuseseră date în lături și aerul rece al nopții pătrundea în odaie. În cămin, turba continua să mocnească și pâlpâitul focului lumina din când în când tavanul jos, de culoare albă. Disputa din acea dimineață fusese dată uitării; iubirea o alungase. Victoria se simțea din nou în siguranță. Zăcea în pat, învăluită în convingerea că nimic nu poate tulbura liniștea și pacea existentă. Nimic rău nu se putea întâmpla.

10
VINERI

Se trezi brusc, neliniștită, dezorientată întrebându-se unde se afla de fapt. Zări fereastra largă și dincolo de ea cerul limpede, fără urmă de nori, perfect. Dealurile se conturau cu finețe și precizie sub primele raze ale soarelui. Benchoile. Benchoile în toată splendoarea sa. Se anunța o zi minunată. Își spuse că ar fi putut să-l ia pe Thomas la o plimbare pe malul apei.

Thomas, bunica lui Thomas, doamna Archer îi reveni în minte. Trebuia să-i scrie doamnei Archer.

Pe neașteptate, în timpul somnului, mintea sa luase hotărârea, spunându-și că Victoria era incapabilă s-o facă singură. Scrisoarea trebuia scrisă în acea dimineață și expediată cu prima ocazie. Adresa urma să o găsească la oficiul poștal din Creagan în cartea de telefon. Woodbridge se afla în Hampshire. Era o așezare mică așa că nu se putea să existe mai multe familii cu numele Archer în zonă.

Conținutul scrisorii prindea formă în mintea ei.

„Vă scriu pentru a vă spune că Thomas este bine și mulțumit."

Și tatăl său? Alături, Oliver continua să doarmă, întors cu spatele spre ea, cu brațul așezat peste plapumă, cu degetele relaxate. Victoria se ridică și sprijinindu-se într-un cot îi privi chipul liniștit. Părea extrem de vulnerabil, lipsit de apărare. O iubea. Dragostea și teama nu pot împărți același pat. Nu se temea de Oliver.

Dar, în ciuda acestor gânduri, își spuse că era mai bine ca Oliver să nu afle nimic despre scrisoare. „Oliver nu a dorit ca eu să vă scriu, așa încât, poate ar fi mai bine dacă nu veți da urmare acestei scrisori și nu veți încerca să luați legătura cu noi."

Nu înțelegea de ce, această nevinovată, mică înșelătorie nu-i trecuse prin minte mai din vreme. Doamna Archer va înțelege. Tot ceea ce își dorea era să afle că nepotul său era în siguranță. Victoria era hotărâtă să-i promită, în finalul scrisorii, că îi va trimite vești, din nou. Era ca și când ar fi stabilit o relație prin corespondență.

Din camera de alături, prin ușa închisă, îl auzi pe Thomas, foindu-se în pătuț și gângurind de unul singur. Scotea sunete stranii, ce tulburau liniștea perfectă a dimineții. Thomas cânta. Și-l imagina sugându-și degetul și lovind ușor pereții cu Purcelușul său. Curând cântecul încetă; urmară fosneli și mici zgomote înfundate. Ușa se deschise și Thomas apăru în prag.

Victoria se prefăcu adormită, cu ochii strâns închiși. Thomas urcă în pat și se așeză deasupra ei încercând să-i deschidă ochii cu degetele lui dolofane. Îi zări chipul atât de aproape de ea, ochii albaștri și nasul ce-l atingea pe al ei.

Nu-i scrisese bunicii lui, dar în acea dimineață urma să-i scrie și acest gând o eliberă pe Victoria de sentimentul de vinovăție; sufletul său era copleșit de tandrețe și iubire pentru Thomas. Îl îmbrățișă, strângându-l la pieptul său și copilul își așeză obrazul peste cel al Victoriei și o lovea încet cu piciorul, în joacă. După un timp, înțelegând că Thomas nu avea de gând să stea liniștit, Victoria se ridică din pat. Oliver continua să doarmă, fără ca somnul să-i fie tulburat de prezența copilului. Victoria îl luă pe Thomas în brațe și trecură în camera acestuia unde îl îmbrăcă. Apoi se îmbrăcă și ea. Îl lăsară pe Oliver să-și continue somnul și ei doi urcară mână în mână, la bucătărie.

Activitatea casnică la Benchoile părea să se desfășoare în baza unor legi nescrise, dar extrem de bine puse la punct, atât în casa cea mare cât și în locuința lui Roddy. Cu o zi în urmă, luaseră prânzul împreună cu Roddy: supă și brânză. Un prânz simplu, desfășurat într-o atmosferă plăcută, la masa din salonul lui Roddy, în fața uriașei ferestre. Victoria îl asemuise unui picnic. În schimb, cinaseră în imensa sufragerie din casa cea mare. În mod tacit, toți trei s-au îmbrăcat de seară pentru această cină. Oliver îmbrăcase sacoul de catifea, în vreme ce Roddy purta un costum la două rânduri, din stofă scoțiană. În jurul mijlocului era încins cu un brâu de culoare neagră, în care era evident că se simțea ca într-un corset. Focul ardea în cămin și pe masă fuseseră aduse sfeșnice de argint în care ardeau lumânările. De pe pereții înalți ai sufrage-

riei, din portretele uriașe, întunecate, privirile a numeroși membri ai familiei Dunbeath îi urmăreau pe cei aflați în jurul mesei. Victoria se întreba care dintre ei era Jock, dar simțea că nu se cuvenea să întrebe. Și scaunul liber, aflat în capul mesei îi trezea un sentiment ciudat, de neliniște.

Se simțea asemeni celui care intră într-o casă străină, fără acordul stăpânului și dintr-o clipă în alta acesta poate apărea în ușă.

Privind în jurul său observă că era singura care gândea astfel. Roddy și Oliver nu sufereau din pricina acestui sentiment de vinovăție. Vorbeau neîncetat despre lumea lor, a scriitorilor, despre editori, producători, subiecte necunoscute Victoriei. Conversația curgea în mod firesc, susținută și de vinul servit cu dărnicie. Chiar și bătrâna menajeră, Ellen, părea să nu vadă nimic rău în această atmosferă degajată de bună dispoziție în care se servea cina, în seara zilei în care fusese înmormântat stăpânul moșiei. Bătrâna se agita umblând dintr-o parte în alta, cărând tăvi grele și strângând farfuriile goale pe care le așeza în dreptul ferestruicii ce se deschidea spre bucătărie. Victoria încercase să dea de înțeles că ar fi dorit să o ajute, dar Roddy îi explicase:

— Jess Guthrie se află în bucătărie pentru a o ajuta și Ellen s-ar simți extrem de jignită dacă doar te-ai ridica de pe scaun.

Această scurtă explicație îi fusese dată într-un moment în care Ellen nu se afla pe aproape, astfel încât nu îi putea auzi. Prin urmare, Victoria rămase așezată

pe scaunul ei și se lăsase servită în ciuda instinctului care o îndemna să dea o mână de ajutor.

La un moment dat, în timpul ultimului fel de mâncare, Ellen dispăruse pentru mai bine de zece minute. Când revenise purtând tava cu cafele, îi anunțase, fără nici un preambul, că micuțul dormea ca un înger. Victoria înțelesese că absența sa se datorase faptului că Ellen pornise să străbată galeriile și curtea pietruită numai pentru a se asigura că Thomas nu avea nevoie de nimic și dormea liniștit. Victoria simți un val de duioșie față de bătrâna menajeră.

— Chiar voiam să mă duc să văd ce face, spuse Victoria.

Ellen strânse buzele și pe chipul ei se așternu o expresie de neplăcere, ca și când Victoria ar fi rostit ceea ce nu se cuvenea.

— Și de ce ar fi trebuit să te deranjezi de la masă când eu sunt aici pentru a avea grijă de copil?

Victoria se simțea de parcă ar fi fost pusă la colț.

Și iat-o în dimineața următoare luptându-se cu inconvenientele oferite de o bucătărie ce nu-i aparținea. Deschizând și închizând dulapuri și sertare a reușit să găsească doar pandișpan, pâine și o cană mare plină cu lapte. Thomas nu i-a fost de nici un ajutor în cercetările ei, dimpotrivă, se împiedică de el tot timpul. A descoperit farfurii și căni, cuțite și furculițe și chiar unt și un borcan plin cu cafea. Așeză farfuriile și tacâmurile pe masa acoperită cu mușama și îl ajută pe

Tom să urce pe scaun. Înfășură un șervet în jurul gâtului său și îl ajută să desfacă oul pe care i-l fiersese. Thomas hotărât porni să devoreze micul dejun.

Victoria își pregăti o cafea și apoi se așeză pe un scaun în fața copilului.

— Vrei să mergem împreună pe plajă după ce termini de mâncat?

Thomas se opri din mestecat, o privi, și gălbenușul de ou porni să-i curgă pe bărbie. Victoria îl șterse cu blândețe. Brusc, ușa de la intrare se deschise și răsunară pași grei pe culoar și apoi pe scări. În momentul următor, Ellen intră în bucătărie.

— Bună dimineața, o întâmpină Victoria.

— Da, e bună și iată-te gata îmbrăcată. Te scoli devreme, doamnă Dobbs.

— Thomas m-a trezit.

— Am venit să te întreb dacă nu vrei să-i dau eu micul dejun, dar văd că a și mâncat deja.

Atitudinea ei te făcea să te simți neliniștit, pentru că, din glasul ei nu știai niciodată dacă faci ce se cuvine sau, dimpotrivă, ești pe o cale greșită. Dacă o priveai, chipul ei nu-ți era de mare ajutor căci totdeauna purta o expresie de dezaprobare. Ochii de culoare ștearsă erau rotunzi ca două mărgele și aveau o privire rece. Gura cu buzele strânse exprima o atitudine severă. Părul rar și alb îl purta strâns la spate, într-un coc sever. Sub el pielea capului strălucea în nuanțe de alb-roz. Trupul ei se uscase din pricina vârstei, așa încât hainele ce păreau fără vârstă, atârnau pe ea, pă-

rând mult mai mari. În schimb, mâinile erau mari și înroșite de muncă, cu încheieturile umflate și cu degetele gheboșate asemenea rădăcinilor de copac. Stătea acolo, în mijlocul bucătăriei, cu mâinile sprijinite pe pântec. Privind-o, îți spuneai că în întreaga ei viață nu încetase să muncească o singură clipă. Victoria se întreba ce vârstă ar fi putut avea.

— Dorești o cană cu cafea? întrebă ea.

— Nu m-am atins niciodată de ea. Nu se potrivește cu mine.

— O cană cu ceai?

— Nu, nu. Am băut ceaiul.

— De ce nu stai jos? Îți odihnești picioarele.

Pentru o clipă, Victoria se temu ca nu cumva această invitație să fie privită ca o atitudine mult prea prietenoasă și Ellen o să refuze cu înverșunare. Dar, probabil vrăjită de privirile lui Thomas care nu se dezlipeau de pe chipul bătrânei, Ellen trase un scaun și se așeză în dreptul mesei.

— Hai, mănâncă oul, îl îndemnă ea pe Thomas. E un copil minunat, minunat.

— Îți sunt dragi copiii?

— Oh, da. Erau mulți copii la Benchoile, în zilele de odinioară.

Venirea ei acolo avea un scop. Era evident. Voia să-l vadă pe Thomas și să stea de vorbă. Victoria rămase tăcută și așa cum se așteptase, bătrâna nu pierdu nici un moment și reluă conversația abia începută:

— Am venit aici pentru a avea grijă de Charlie

când acesta era doar un bebeluș. Charlie era cel mai mic dintre copii. Am avut grijă și de ceilalți, dar el a fost numai și numai al meu. Charlie este în America acum. S-a însurat cu o doamnă din America.

Ca și când ar fi fost imposibil să-și țină mâinile neocupate, începu să întindă untul pe o felie de pâine pentru Thomas și apoi o tăie făcând mici soldăței.

— Mă simt neplăcut... pentru că am venit într-un moment nepotrivit,... vreau să spun că...

Victoria rămase tăcută. Își dorea să nu fi rostit niciodată aceste cuvinte, dar Ellen nu părea tulburată de întorsătura pe care o lua conversația.

— Vrei să spui că e neplăcut pentru că moșierul a murit și abia ieri a fost înmormântat?

— Da, așa este.

— A fost o înmormântare frumoasă. Și toți acei oameni importanți care au fost prezenți...

— Sunt convinsă.

— Să nu uităm că era un om singuratic. Nu avea nici copii. Doamna Jock a suferit totdeauna pentru că nu au putut avea copii. „vezi tu, Ellen, tu te afli aici și sus este o cameră pentru copii, o cameră goală care așteaptă bebeluși, dar după cum se vede nu va exista nimeni care să stea în acea cameră", așa obișnuia să-mi spună. Și avea mare dreptate.

Luă un soldățel și-l puse în gura lui Thomas.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Victoria.

— A murit. Acum cinci ani și mai bine. S-a dus. Era o doamnă frumoasă.

Apoi se adresă lui Thomas:

— Bravo, ce mic dejun minunat ai luat.

— Copilul pe care l-ai îngrijit... Charlie... nu a avut copii?

— Ba da. Charlie are un băiat. Ce băiat frumos! Obișnuiau să vină vara să petreacă vacanța aici, toți trei. Ce vremuri frumoase! Minunate! Picnicuri sus pe deal, sau pe plajă, în Creagan. „Am prea multă treabă în casă pentru a veni la picnicuri" îi spuneam lui John, care nu contenea să-mi spună: „Ellen, trebuie să vii cu noi, nici un picnic n-are farmec dacă nu ești alături de noi".

— Îl cheamă John.

— Da, a fost numit după colonel.

— Cred că i-ai dus dorul după ce a plecat în America.

— Of, locul ăsta rămânea pustiu după plecarea lor. Un mormânt.

Privind, Victoria simțea cum o legătură nevăzută se țesea între ea și Ellen. Începea să o placă. Prezența lui Ellen nu o mai intimida.

— Înainte de a veni aici, citisem câte ceva despre Benchoile; am citit toate cărțile pe care le-a scris Roddy.

— Acele zile au fost cele mai frumoase, atunci când băieții erau mici. Înainte de război.

— Cred că era un băiat simpatic, amuzant, mai ales că avea o mulțime de animăluțe în jurul său.

Ellen scoase un sunet puternic, dezaprobator și ridică mâinile parcă pentru a se apăra de amintirile teribile pe care le stârneau aceste cuvinte.

— Uneori credeam că o să mor din cauza lui. Un mic împieliţat. Arăta ca un înger, dar, ascultă-mă bine, niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi. Of, şi când îmi amintesc hainele pe care trebuia să le spăl pentru el! Şi buzunarele erau pline cu vietăţi...râme, gândaci.

Victoria izbucni în râs.

— Mi-ai amintit că şi eu trebuie să spăl. Există un loc unde aş putea spăla? Am călătorit timp de patru zile şi nu am reuşit să spăl, aşa că în curând nu vom mai avea haine curate.

— Le poţi pune în maşina de spălat.

— Dacă le aduc în casa cea mare după micul dejun te-aş ruga să-mi arăţi unde se află maşina de spălat şi cum s-o folosesc.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Mă ocup eu de rufe. Doar nu vrei să-ţi petreci vacanţa spălând rufe şi... dacă vrei să faci o plimbare cu drăguţul tău soţ, eu pot avea grijă de copil.

Era limpede că-şi dorea nespus de mult să-l aibă pe Thomas pentru ea, timp de câteva ore. Victoria îşi aminti de scrisoarea pe care dorea să o scrie şi să o expedieze.

— Trebuie să fac mici cumpărături. Se pare că pasta de dinţi se termină şi Oliver nu mai are ţigări. Dacă voi pleca la Creagan crezi că poţi avea grijă de Thomas? Nu-i place să fie plimbat prin magazine.

— Şi de ce i-ar plăcea să facă cumpărături? Pentru un tânăr ca el este foarte plictisitor.

Se aplecă înainte, dând uşor din cap de parcă aveau o înţelegere ştiută numai de ei doi.

— Tu stai cu Ellen, așa-i puiule? Îi dai o mână de ajutor lui Ellen să spele rufele?

Thomas se zgâia la fața mică și ridată ce se apropiase de fețișoara lui. Ar fi fost extrem de neplăcut și Ellen ar fi suferit dacă Thomas ar fi început să țipe. Dar Thomas și Ellen păreau să se cunoască de când lumea. Între ei exista o uriașă diferență de vârstă, dar ei aparțineau unei lumi aparte, cunoscută numai de ei doi. Thomas își termină micul dejun. Coborî de pe scaun și după ce-l ridică pe Purceluș de pe podea, de lângă frigider, se îndreptă spre Ellen pentru a-l prezenta pe prietenul său.

Ellen luă jucăria în mână și o făcu să salte pe masă ca și când ar fi dansat. Thomas zâmbi și își așeză mânuța pe genunchiul bătrânei. Mâna chircită de bătrânețe și asprită de muncă poposi blând peste cea a copilului, cuprinzându-i degetele dolofane.

Era uimitor cât de simplu, direct și natural se petrec lucrurile după ce ai luat o hotărâre. Problemele se limpezesc, dificultățile dispar. Ellen îl luă pe Thomas cu ea la spălătorie și astfel Victoria rămase singură, reușind astfel să scape de două obligații presante. Oliver și Roddy încă dormeau, somnul lor fiind o urmare a numeroaselor pahare cu brandy pe care le băuseră cu o seară în urmă. Căutând hârtie de scris, Victoria intră în salonul lui Roddy. Draperiile nu fuseseră trase încă și în încăpere aerul era stătut, mirosind a fum de țigară. Trase draperiile, deschise ferestrele și goli scrumierele în șemineu.

În mapa de corespondență aflată pe biroul lui Roddy, alături de o seamă de nimicuri, se aflau două tipuri de hârtie de scris: cu antet și fără antet. Ezită o clipă, întrebându-se de care trebuia să folosească. Dacă scria scrisoarea pe o coală obișnuită, simplă, fără a menționa adresa pe plic, doamna Archer n-ar fi putut să dea de urma lor. Această situație i-ar fi putut da de gândit doamnei Archer. Victoria și Oliver ar fi apărut ca doi oameni care au ceva de ascuns.

În schimb, înfloriturile antetului aveau un aer opulent, oferind mai multă încredere celui ce ar fi citit scrisoarea.

BENCHOILE, CREAGAN, SUTHERLAND. Și-o imagina pe doamna Archer impresionată de simplitatea acestor cuvinte. Prin urmare, luă o coală de hârtie cu antet și un plic. Într-un pocal de argint plin cu pixuri și creioane, descoperi un stilou. Se simțea de parcă cineva ar fi aranjat totul pentru ea, ușurându-i munca.

Dragă Doamnă Archer,

Vă scriu pentru a vă anunța că Thomas se simte bine și este foarte fericit. Chiar din ziua când am părăsit Londra, s-a dovedit un copil bun, nu a plâns și nu s-a trezit în timpul nopții. De asemenea, mănâncă foarte bine.

Făcu o pauză, întrebându-se dacă era nimerit să-i scrie doamnei Archer că Thomas nu încercase nici un moment să afle unde se găsea bunica sa. În cele din urmă, Victoria își spuse că ar fi dat dovadă de lipsă de tact dacă ar fi adus în discuție acest subiect.

După cum ați observat, ne aflăm în Scoția. Vremea este bună, soarele strălucește și ne-am gândit să facem o plimbare pe plajă împreună cu Thomas.

Se opri din nou. Medită câteva minute apoi se pregăti să scrie ultima parte a scrisorii și cea mai dificilă.

Oliver nu știe că vă scriu această scrisoare. Am discutat acest subiect, dar el a fost împotrivă, așa încât cred că ar fi bine dacă nu ați încerca să luați legătura cu noi după ce veți primi această scrisoare. Promit să vă scriu din nou și să vă țin la curent cu ceea ce se întâmplă cu Thomas.

Cu cele mai bune gânduri,
a dumneavoastră,...

... Victoria... Victoria și mai-cum? Nu era Victoria Dobbs, dar nici Victoria Bradshaw nu părea să mai fie. În cele din urmă semnă folosind doar numele său de botez. Vârî scrisoarea în plic și plicul îl ascunse cu grijă în buzunarul jachetei. Coborî și intră în dormitor pășind cu grijă pentru a nu-l trezi pe Oliver din somn. Își luă poșeta și portofelul. Privi cu atenție spre Oliver; acesta nici nu se mișcase. Ieși binișor din dormitor și părăsi casa. Urcă la volanul bătrânului Volvo și se îndreptă spre Creagan.

Înfășurat într-un uriaș șorț de bucătărie cu dungi albe și albastre, Roddy Dunbeath încerca să ignore mahmureala ce nu-i da pace. Se afla în bucătăria locuinței sale și înarmat cu un uriaș cuțit de bucătărie care împreună cu șorțul îi dădeau aerul unui măcelar, pre-

gătea legumele pentru supa de prânz. La ora douăsprezece era hotărât să-și toarne o porție substanțială de whisky, cam cât ar fi însemnat o doză de cal; era abia douăsprezece fără un sfert, așa încât trebuia să-și umple timpul – pentru a rezista tentației – și nu vedea alt mod decât depunând o intensă activitate gospodărească. Îi plăcea nespus gătitul. De fapt, era un bucătar excelent și cu atât mai mult îi plăcea să gătească, cu cât nu era singurul beneficiar al preparatelor sale. Oaspeții săi, fie printr-o înțelegere tacită, fie pur și simplu dintr-o simplă întâmplare se acomodaseră din primul moment cu stilul de viață de la Benchoile. La vremea la care Roddy se ridicase din pat, fata, Victoria și copilul dispăruseră. Roddy îi era recunoscător. Avea oroare de vizitatori care să se învârtă în jurul său cu un aer plictisit și mai ales avea nevoie de liniște pentru a-și duce la bun sfârșit îndatoririle casnice.

Făcuse și o mică vizită de politețe în casa cea mare, pentru a întreba unde se aflau Victoria și Thomas. Ellen îl înștiințase că Victoria plecase la Creagan. Băiețelul era cu Ellen și o ajuta să întindă rufele abia spălate, jucându-se în același timp cu cârligele pentru rufe.

Când se trezi și apăru în bucătărie, Oliver nu a dat nici un semn de nemulțumire față de activitățile independente ale membrilor familiei sale. De fapt, gândea Roddy, părea chiar mulțumit că se putea afla departe de ei pentru câteva ore. Roddy și Oliver au luat împreună un mic dejun copios și împreună au pus la punct un plan minuțios privind o călătorie la Wick în

acea după-amiază. Un prieten al lui Roddy, sătul de viața din sud și plictisit să facă naveta, hotărâse să pună pe picioare o mică tipografie în Wick, tipografie specializată în ediții de mic tiraj, legate manual. Roddy, interesat de tot ceea ce ținea de arta meșteșugărească și manuală, își dorea de mai mult timp să-și viziteze prietenul și să viziteze tipografia. Oliver se arătase și el încântat de ideea unei vizite la tipografie.

— Dar ce va spune Victoria? a dorit Roddy să știe.

— Cred că va dori să-și facă un program împreună cu Thomas.

Prin urmare, Roddy telefonă la Wick și vizita s-a aranjat imediat. După o mică plimbare, Oliver s-a arătat dornic să lucreze, astfel încât Roddy l-a trimis în biblioteca din casa cea mare, unde cu un strop de noroc Oliver ar fi putut petrece dimineața fără ca cineva să-i tulbure liniștea.

Rămas singur, Roddy a aprins un foc uriaș, a scris câteva scrisori și a început pregătirea prânzului. În aer plutea un miros de țelină proaspătă, soarele pătrundea cu blândețe prin fereastra bucătăriei și acordurile compuse de Vivaldi susurau din tranzistorul aflat pe masă. Deodată telefonul porni să țârâie.

Înjurând, Roddy continuă să taie țelina de parcă telefonul ar fi putut întreține singur conversația. Și pentru că suna neîncetat, Roddy lăsă jos cuțitul, își șterse mâinile pe un șervet de bucătărie și se îndreptă către salon.

— Roddy Dunbeath.

— Roddy, sunt eu, John.

Roddy se așeză. Se simțea norocos pentru că se afla un scaun în spatele său. Uimirea sa nu avea limite.

— Știam că te afli în Bahrein.

— M-am întors în această dimineață. Roddy, îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate și regret că nu am putut participa la înmormântare.

— Dragă băiete, am înțeles perfect. Ai fost amabil că te-ai gândit să trimiți o telegramă. De unde telefonezi? Din Londra? Te aud de parcă te-ai afla în camera alăturată.

— Nu, nu sunt la Londra. Am ajuns la Inverness.

Din pricina coniacului băut cu o seară în urmă procesele mentale se desfășurau în ritm prea lent, își spuse Roddy.

— Cum ai ajuns acolo? Când ai sosit?

— Am luat expresul de noapte și am sosit de dimineață. Mi-am petrecut dimineața cu Robert Mckenzie. Mi-a spus că nu vor fi probleme dacă își telefonez și... și dacă vin la Benchoile.

— Sigur, nici un fel de probleme. Este minunat. Rămâi câteva zile. Poate îți vei petrece și sfârșitul de săptămână aici. Când crezi că vei ajunge la Benchoile?

— În cursul după-amiezei. Voi închiria o mașină. Nu te deranjează dacă voi veni în această după-amiază?

— Minunat...splendid...

Roddy se opri brusc. Își lovi fruntea cu palma, un gest teatral, inutil de altfel, căci nu se afla nimeni în preajmă.

— La naiba! Mi-am amintit că nu voi fi aici în cursul după-amiezei. Am programat o vizită la Wick. Am un musafir venit pentru câteva zile și vom merge împreună la Wick pentru a vizita o tipografie. Dar nu-ți face probleme. Voi veni spre seară și Ellen va fi aici tot timpul cât noi vom lipsi.

— Ce mai face Ellen?

— Este de neînfrânt. Ne eclipsează pe toți. Îi voi spune că vei veni aici. Te va aștepta.

— Sper că nu-i dau bătaie de cap.

Roddy își aminti că John era un tânăr foarte bine educat.

— Nu dai nimănui bătaie de cap. De fapt, Benchoile îți aparține. Nu trebuie să ceri permisiunea pentru a sta aici.

Nu intenționase să rostească aceste cuvinte, dar, la urma urmelor, acesta era adevărul și nu avea sens să se ascundă după deget.

După o pauză imperceptibilă, John rosti gânditor:

— Da... Da... Acesta este doar unul dintre subiectele pe care aș vrea să le discutăm.

— După cină vom purta o lungă conversație, se grăbi Roddy să promită. Deci ne vedem pe seară. Aștept cu nerăbdare să te revăd. A trecut atâta timp...

— Da, așa este. Cred că ai dreptate.

Victoria s-a reîntors la zece minute după ce Roddy terminase supa, făcuse curat în bucătărie și își turnase un pahar de coniac. Se așezase lângă fereastră și pri-

vea un cârd de rațe sălbatice ce poposiseră pe malul apei pentru a se hrăni. Auzi motorul unei mașini, apoi ușa de la intrare se deschise:

— Victoria?

— Da, eu sunt.

— Sunt aici sus. Sunt singur. Vino să stăm de vorbă.

Ascultătoare, Victoria porni în sus, pe scări. Când a intrat în salon, Roddy se afla în cel mai îndepărtat colț al încăperii, cu Barney alături.

— Unde sunt ceilalți?

— Oliver este în casa cea mare, închis în bibliotecă. Lucrează. Thomas este tot cu Ellen, așa cum l-ai lăsat.

— Poate ar trebui să mă duc și să-l iau.

— Nu fii copil. Thomas se simte perfect. Hai să bei un pahar.

— Nu, nu pot să beau.

Victoria se așeză și își scoase fularul. Pentru prima oară, Roddy remarcă frumusețea tinerei. Când o cunoscuse, i se păruse ștearsă și timidă, chiar neinteresantă. În timpul cinei abia dacă rostise un cuvânt și Roddy încercase și nu reușise să înțeleagă de ce făcuse Oliver o asemenea alegere. Dar în acea dimineață, în fața lui se afla o persoană cu totul diferită. Ochi strălucitori, obraji rumeni, gură zâmbitoare. Roddy se întreba de ce nu se căsătorea Oliver cu această fată încântătoare. Probabil era ceva în neregulă cu mediul din care provenea. Oare ce vârstă avea? Unde o întâlnise? De cât timp erau împreună? Părea extrem de tânără pentru a fi mama unui băiețel de doi ani, dar în

zilele noastre tinerii par să se implice într-o relație serioasă chiar după ce au terminat școala, lucru care pentru tânărul Roddy ar fi fost inacceptabil, având în vedere sentimentul de frustrare pe care i l-ar fi trezit un asemenea angajament. Și dantura ei era perfectă, remarcă Roddy, ca un ultim amănunt.

— Ochii îți strălucesc și ai un aer mulțumit. Cred că ai trăit o experiență deosebită în Creagan.

— Doar bucuria de a trăi o dimineață atât de frumoasă. Poți admira peisajul până departe și aerul și cerul sunt atât de strălucitoare, de luminoase. N-am intenționat să lipsesc timp îndelungat. Am plecat doar pentru a cumpăra pastă de dinți, țigări și alte mărunțișuri. Ellen mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji pentru Thomas și Creagan mi s-a părut un loc încântător. Am admirat orașul, am fost și la biserică și în casa numită „Reședința vicarului", transformată în magazin de artizanat.

Entuziasmul ei era contagios.

— Ai cumpărat ceva?

— Nu, dar cred că voi face un drum pentru a cumpăra câte ceva. Au pulovere frumoase, Shetland. Am făcut o plimbare și pe plajă. Abia aștept să-l iau și pe Thomas cu mine la o astfel de plimbare. Ai fi putut crede că era frig, dar soarele era călduț, plăcut.

— Mă bucur că ai petrecut o dimineață minunată.

— Da.

Când li se întâlniră privirile, o parte din strălucirea ochilor ei dispăru.

— Aseară nu prea am avut ocazia să spun... Oliver... Oliver mi-a spus despre fratele tău și... îmi pare rău... mă simt îngrozitor că ne aflăm acum aici.

— Nu trebuie să te simți astfel. Prezența voastră îmi face bine.

— Suntem doar o grijă în plus pentru tine. M-am simțit vinovată întreaga dimineață pentru că nu te-am ajutat și pentru că l-am lăsat pe Thomas în grija lui Ellen.

— Îți face bine să petreci o oră sau două departe de Thomas, din când în când.

— Adevărul este că m-am simțit minunat.

Fiecare îi zâmbi celuilalt plini de o înțelegere reciprocă.

— Ai spus că Oliver lucrează sau am înțeles eu greșit?

— Cel puțin așa mi-a dat el de înțeles.

Victoria făcu o grimasă ușoară.

— N-am știut că dorea să lucreze.

— Probabil că vrea să aștearnă câteva idei pe hârtie pentru a nu le da uitării.

Roddy își aminti vizita proiectată pentru după-amiază și își spuse că era cazul să o anunțe pe Victoria.

— Te vom lua cu noi, dacă dorești, dar Oliver s-a gândit că vei dori să petreci după-amiaza cu Tom.

— Prefer să rămân la Benchoile.

— În acest caz, ai putea să faci ceva pentru mine. În această după-amiază va sosi un tânăr. Va sta aici câteva zile. Dacă nu ne vom întoarce la timp, te-aș ruga să te ocupi de el, să servești ceaiul, să-l faci să se simtă bine.

— Sigur, bineînțeles. Dar unde va dormi?

— Va dormi în casa cea mare. Am vorbit deja cu Ellen, care strălucește de încântare; a lustruit totul în cameră, a și pus cearceafurile de mătase pe pat.

— Credeam că noi suntem deja o povară pentru ea.

— Dar trebuie să știi că acest tânăr este cel mai iubit copil al lui Ellen. Este nepotul meu, John Dunbeath.

Victoria îl privea pe Roddy copleșită de uimire.

— John Dunbeath? Fiul lui Charlie? Ellen mi-a vorbit despre el chiar în această dimineață, la micul dejun. Credeam că se află în America.

— Nu, este în Anglia. A telefonat chiar din Inverness.

— Cred că Ellen este în al nouălea cer.

— Ai dreptate. Și este fericită nu numai pentru că John va sta câteva zile aici, dar și pentru că el este noul moșier de la Benchoile.

Victoria avea un nou motiv de uimire.

— Credeam că tu ești noul stăpân.

— Ferească Domnul!

— Dar ai fi putut deveni un moșier minunat.

— Ești amabilă, dar crede-mă că nu aș fi bun de nimic. Sunt prea bătrân și prea legat de tabieturile mele. Este nevoie de o mână tânără care să pună ordine la Benchoile. Când i-am dat această veste lui Ellen, în ochii ei ca două mărgele s-au aprins luminițe și n-aș putea să spun dacă erau lacrimi sau strălucire de triumf.

— Nu trebuie să gândești astfel despre ea. Mie îmi place Ellen.

— Și mie, dar cred că într-o zi voi ajunge într-o casă de nebuni din pricina ei.

Oftând, Roddy goli paharul.

— Ești sigură că nu vrei ceva de băut?

— Absolut sigură.

— În acest caz, vrei să fii drăguță și să-l anunți pe Oliver și pe drăgălașul tău băiețel că în zece minute vom servi prânzul?

Se ridică din fotoliul aflat lângă fereastră și puse câteva lemne în jarul ce părea să se stingă. Ca de obicei, scânteile săreau în toate direcțiile și Roddy se grăbea să le stingă călcându-le.

Victoria se ridică și ea pentru a duce la îndeplinire rugămintea lui Roddy. Când a ajuns la capătul scărilor s-a oprit și a întrebat:

— Unde îl pot găsi pe Oliver?

— În bibliotecă.

Porni pe scări tropăind asemenea unui copil. Rămas singur, Roddy oftă. Pentru câteva momente stătu pe gânduri, apoi se lăsă pradă ispitei și își turnă încă un pahar. Îl luă cu sine, spre bucătărie, unde aruncă încă o privire supei și inhală adânc aroma legumelor.

Victoria deschise ușa și îl văzu pe Oliver. Acesta nu scria. Stătea în fața biroului, cu picioarele întinse și cu mâinile atârnând moale pe brațele scaunului.

— Oliver?

Întoarse capul și pentru câteva secunde păru să nu o recunoască. Clipi și se reîntoarse în lumea reală.

Zâmbi ca și când abia s-ar fi trezit dintr-un vis apoi își masă ceafa.

— Bună.

— E ora prânzului.

Victoria închise ușa în urma sa. Oliver întinse brațul către ea și fata porni către el. O trase aproape, îngropându-și fața în puloverul ei gros, asemenea unui copil ce se alinta, căutând căldura mamei. Amintirile nopții ce abia trecuse reveneau ca o dulce mângâiere. Își sprijini bărbia pe creștetul bărbatului și aruncă o privire biroului și colilor de hârtie acoperite cu desene, scheme, mâzgăleli și notițe cu scrisul mic și compact al lui Oliver.

— Este ora prânzului, îi reaminti Victoria.

— Nu se poate. Mă aflu aici doar de câteva minute.

— Roddy spunea că ai intrat în bibliotecă imediat după micul dejun.

— Unde ai fost?

— În Creagan.

— Ce-ai căutat acolo?

— Am făcut cumpărături.

O împinse ușurel și ridicând capul o privi în ochi. Victoria își păstră aerul calm și îl privi și ea direct.

— Cumpărături. Am luat și țigări pentru tine.

— Minunată fată.

— În după-amiaza aceasta va sosi un nou oaspete.

— Despre cine este vorba?

— John Dunbeath. Nepotul lui Roddy. Noul moșier de la Benchoile, rosti ea cu un pronunțat accent muntenesc.

— Doamne Sfinte! Parcă ne-am afla într-un roman de Walter Scott.

— Vrei să mănânci? întrebă Victoria zâmbind.

— Da. Dar mai întâi aș dori să beau ceva. Împinse colile deoparte și se ridică, se întinse și căscă.

— Roddy abia așteaptă pe cineva dornic să i se alăture la un pahar.

— Vii și tu?

— Mai întâi trebuie să-l găsesc pe Thomas. Ellen s-a ocupat de el întreaga dimineață.

— Bravo ei! Strașnică femeie.

John Dunbeath, la volanul Ford-ului închiriat, părăsi orășelul Eventon și porni spre est. În dreapta drumului se întindea Cromarty Firth, sub cerul de iarnă, curat, fără nici un nor; albastru ca apele Mediteranei și nesfârșit ca apele Potopului; întrerupt doar de dealurile de pe Black Isle, ascuțite asemenea unei lame de cuțit. Terenurile mănoase ale fermierilor se întindeau până la marginea apei. Oile pășteau pe pantele înalte și tractoare purpurii pe care depărtarea le micșora transformându-le în jucării, arau pământul fertil.

Strălucirea ametitoare a zilei era o binecuvântare. John părăsise Londra pe o vreme cenușie și umedă și urcase în trenul ce-l purtase spre Inverness, obosit și deprimat. Oboseala se datora celor patruzeci și opt de ore de muncă, aproape neîncetată și diferenței de fus orar dintre Bahrein și Londra. Starea de deprimare era cauzată de șocul pricinuit de vestea morții lui

Jock. Și moștenirea lăsată de acesta îi provocase o adâncă tulburare.

Toate acestea l-au făcut să simtă nevoia unei alinări, așa încât după ce a consumat două porții uriașe de whisky s-a încuiat în cușeta sa și s-a prăbușit într-un somn adânc. Atât de adânc, încât însoțitorului de tren i-a luat ceva timp pentru a-l trezi, după ce trenul oprise de cinci minute în gara din Inverness.

Și iată-l în drum spre Benchoile. În ciuda veștilor neplăcute al căror purtător era, nu putea scăpa de sentimentul plăcut pe care îl ai atunci când pleci în vacanță.

Acest sentiment era, în parte, datorat unei asocieri de idei. Cu cât se îndepărta de Londra și pe măsură ce se apropia de Benchoile, amintirile deveneau tot mai clare, prindeau viață. Drumul nu-i era necunoscut. Faptul că nu mai condusese mașina prin acele locuri de zece ani era lipsit de importanță. Părea că ieri străbătuse acel drum. Singura diferență consta în faptul că tatăl său se afla alături de el, în mașină; de obicei călătoreau împreună și tatăl lui era nerăbdător și fericit, dornic să-i arate lui John tot ce trebuia văzut în acele locuri.

Drumul se bifurcă. Lăsă Cromarty Firth în spate și urmă drumul ce urca spre Struie, drum ce mai apoi cobora spre Dornoch Firth, a cărui splendoare putea fi zărită chiar pe culmi. Vedea până departe pantele împădurite ce se întindeau până la țărm și dincolo de ele culmile înzăpezite ale dealurilor din Sutherland. În zare, spre est se întindeau apele mării, nemișcate și al-

băstrui ca într-o zi de vară. Coborî geamul mașinii și inhală adânc aromele, umede și încărcate de amintiri: mușchi și turbă și aroma tare a ierburilor de mare aduse la țărm. Drumul continua să coboare, cotind și încolăcindu-se în curbe blânde, în jurul colinelor.

Patruzeci de minute mai târziu intra în Creagan. Încetini viteza mașinii pentru a-și acorda un răgaz înainte de a intra în Benchoile. Lăsă în urmă drumul principal. Peisajul îi era cunoscut, familiar, dar într-un alt fel decât până în acel moment.

Revenea pe pământurile de la Benchoile. Iată și poteca pe care o urmase într-o zi cenușie, împreună cu tatăl său și cu Davey Guthrie. Poteca urca o culme a dealului aflat în zare și apoi cobora rovina spre Lock Feosaig. Pescuiseră în acele locuri și seara, târziu, Jock venise cu mașina pe drumul lung și întortocheat și îi luase acasă.

Jos, în vale, sub privirile lui, pârâul curgea șopotind. Iată și lacul unde, o dată stătuse timp de două ore și se luptase cu un somon. Zări și primele adăposturi de unde se urmăreau potârnichile în timpul vânătorilor și nu departe se înălța casa în care locuia Davey Guthrie. În grădină fluturau, asemenea steagurilor, rufele întinse la uscat și câinii de stână, priponiți în funii lungi, lătrau furioși la trecerea mașinii.

După ce depăși ultima curbă a drumului, în fața sa se deschidea o priveliște minunată: Lock Muie și la coada lacului, moțăind singuratică în soarele după-amiezei târzii se afla bătrâna casă cenușie.

Această imagine era cea mai dureroasă dintre toate, dar își întări inima și porni hotărât înainte. „O voi vinde", îi spusese lui Robert McKenzie în dimineața aceleiași zile. Luase această hotărâre imediat ce avocatul îi adusese la cunoștință vestea moștenirii acelei proprietăți. Era convins că nu exista o altă soluție.

Fie că ținuse drumul sub observație, fie din instinct, John nu găsea altă explicație, Ellen Tarbat apăru instantaneu în ușa casei celei mari. Nici nu avusese timp să deschidă portbagajul și să scoată valiza că Ellen și ajunsese lângă el. Mersul ei era ușor nesigur și părea mai scundă ca altădată. Șuvițe de păr alb îi alunecaseră din coc și mâinile roșii, noduroase se deschiseră larg în semn de bun venit.

— Ia te uită! Ia te uită cine a ajuns la noi! Ce bucurie să te văd după atâta amar de ani.

John puse jos valiza și o îmbrățișă. A fost nevoit să se încovoaie pentru a primi sărutul ei și fragilitatea trupului era înduioșătoare pentru tânărul bărbat. Își spuse că ar fi trebuit să o îndemne să intre în casă mai repede, mai înainte ca o pală rece de vânt să o ia cu sine. În ciuda aerului fragil, Ellen ridică valiza și porni, luptându-se cu ea, în sus pe scări. John se văzu nevoit să se lupte aprig cu ea pentru a-i lua valiza din mână.

— Ce-ți trece prin minte? O voi duce eu în cameră.

— Ei bine, hai să intrăm mai înainte de a ne lua frigul.

Intrară împreună în holul uriaș. Ellen închise ușa în urma lor, cu mare atenție. John se simți învăluit de arome și mirosuri binecunoscute: fum de turbă și

pipă, miros de piele și aroma de la ceara folosită pentru lustruitul lemnului. Chiar și cu ochii legați, beat, sau aflat în pragul morții ar fi recunoscut mirosul acestei case fără șovăire și ar fi știut că se afla, din nou, la Benchoile.

— Ai călătorit bine? Ce surpriză mi-a făcut Roddy azi dimineață când mi-a spus că te îndrepți încoace! Eu credeam că te afli departe, cu arabii aceia.

— Unde este Roddy?

— El și domnul Dobbs au plecat la Wick, dar se vor întoarce pe seară.

— Se simte bine?

— Pare să suporte foarte bine. Moartea unchiului tău a fost o nenorocire, un mare șoc pentru noi toți...

Ellen porni în sus, pe scări, încet, la fiecare pas prinzându-se cu hotărâre de balustradă.

— Da, da, a fost un șoc, repetă ea.

— Poate că venirea mea aici îi va face bine.

— Așa e, ai dreptate. O plimbare cu câinii, s-a simțit bine și gata. Brusc și dureros pentru fratele lui. Pentru cei rămași în urmă este greu cu adevărat!

Ajunsă pe primul palier se opri să-și tragă răsuflarea. Oftă, răsuflă adânc și apoi, urmată de John, porni din nou, în sus.

— Și acum iată-te la Benchoile. Eu și Jess ne-am tot întrebat ce se va întâmpla acum, după ce colonelul a murit pe negândite, dar ne-am zis că nu se cuvine să întrebăm. Așa că nu ți-e greu să-ți imaginezi bucuria mea când Roddy mi-a spus că vei veni. „Ei bine, el este

cea mai potrivită alegere pentru Benchoile", așa i-am spus. „Băiatul lui Charlie. Nimeni n-a fost ca Charlie".

John nu dorea să continue conversația în direcția în care o pornise Ellen, așa încât schimbă subiectul.

— Dar, tu, Ellen, ce mai faci? Cum o mai duci?

— În nici un caz nu întineresc, dar reușesc să-mi fac de lucru.

Cunoscând prea bine dimensiunile casei, John se întreba cum reușea să mai facă și altceva, decât să se ocupe de casă. În sfârșit, ajunseră la etaj și John încercă să ghicească în ce cameră urma să fie găzduit. Îl chinuia bănuiala că Ellen ar fi putut încerca să-l cazeze în camera unchiului său, Jock; era genul de hotărâre pe care Ellen ar fi fost capabilă s-o ia, dar, spre bucuria lui, a fost condus într-unul din dormitoarele rămase libere, chiar cel în care dormise tatăl său. Deschise ușa și un val de lumină și aer rece se rostogoli asupra lor.

— Vai, vai, vai! Se plânse Ellen și porni în grabă să închidă ferestrele.

John își aruncă privirile în jur. Văzu paturile înalte, largi, acoperite de cuverturi albe apretate și toaleta cu oglinda înrămată și fotoliul îmbrăcat în catifea. Nici măcar aerul rece nu înlătura mirosul de ceară și acid fenic. Era evident faptul că Ellen avusese de lucru.

— Nimic nu s-a schimbat, vei vedea.

După ce închise fereastra, Ellen prinse să-și facă de lucru netezind cearceafurile apretate, deschizând și închizând dulapul de haine, cercetând dacă erau suficiente umerașe, lăsând mirosul de camfor să se risipească în odaie.

John așeză valiza pe suportul aflat la picioarele unuia dintre paturi și se îndreptă către fereastră. Soarele se apropia de asfințit, revărsând o lumină de culoare trandafirie pe culmile dealurilor. Iarba cosită de pe pajiște se întindea până departe, ajungând la perdeaua de arbuști. Dincolo de sălciile argintii, zări două siluete ce se îndreptau către casă. O fată și un băiețel. În urma lor, abia târându-și pașii, venea bătrânul Labrador.

— Baia se află la capătul culoarului. Am pus prosoape curate și...

— Ellen, cine sunt cei doi?

Ellen se apropie de fereastră și bătrânii ei ochi scrutară depărtarea.

— Doamna Dobbs și micuțul ei Thomas. Familia Dobbs se află în vizită la Roddy.

Cei doi tocmai ieșeau din perdeaua de arbuști, păsind pe pajiște. Copilul călca mărunt în urma mamei sale. Deodată, zări apa și schimbă direcția de mers, îndreptându-se către lac. Tânăra femeie ezită un moment, apoi îl urmă cu resemnare.

— M-am gândit că tu și tânăra doamnă ați putea servi ceaiul în bibliotecă, iar Thomas îmi va ține companie mie.

Ellen rămase tăcută un moment, apoi continuă:

— În cuptor se află o tavă plină cu brioșe și în castronele am turnat deja miere polifloră.

Văzând că John nu răspundea și continua să privească pe fereastră, Ellen se simți ușor ofensată. Deschisese borcanul cu miere polifloră special pentru el.

— Am pus șervete curate la baie, dacă vrei să te speli pe mâini, îi reaminti ea cu asprime în glas.

— Da, sigur.

Părea cu gândul dus departe. Ellen ieși, lăsându-l singur. O auzi pășind greoi și coborând treptele încet. Tânăra femeie și copilul păreau să poarte o discuție în contradictoriu. În cele din urmă, mama se aplecă și îl luă în brațe, apoi porni către casă.

John se depărtă de fereastră și după un moment de gândire ieși din cameră, coborî scările și părăsi casa. Îl zăriră imediat. Uimită de apariția lui atât de neașteptată, fata tresări și se opri. John traversă aleea cu pietriș și porni de-a lungul pajiștii. N-ar fi putut spune cu precizie când o recunoscuse, dar era convins că știuse din primul moment, când o văzuse ieșind dintre arbuști, că era ea, fata de la petrecere.

Purta pantaloni din jeans și un pulover de culoare verde radiant, cu petice din piele pe umeri. Chipurile celor doi, femeie și copil, atât de apropiate, îl priveau venind spre ei. Două perechi de ochi mari, albaștri, atât de asemănători. Pe nasul fetei înfloriseră câțiva pistrui pe care nu-i văzuse acolo, la prima lor întâlnire.

Doamna Dobbs. Fără îndoială, acesta era copilul care tulburase liniștea nopții în seara în care o condusese acasă. Doamna Dobbs.

— Bună, Victoria, rosti el.

— Bună.

Iată-i pe toți patru așezați în jurul mesei. Scaunul din capul mesei era și el ocupat.

Victoria purta o jachetă lungă din lână albastră cu mânecile și gulerul tivite cu fir auriu. Special pentru acea seară își strânsese părul, dar John găsise pieptănătura mult prea elaborată și nepotrivită pentru tânăra femeie. Câteva șuvițe atârnau libere și în loc să-i ofere un aer de femeie sofisticată nu făceau altceva de cât să scoată în evidență tinerețea și vulnerabilitatea Victoriei. Gâtul lung și subțire expus vederii amintea de cel al unui copil fragil și lipsit de apărare. Ochii aveau priviri întunecate și gura era de o paloare neobișnuită. Expresia distantă, atitudinea rezervată rămâneau încă prezente. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, această atitudine îi făcea plăcere lui John. Își dădea seama, nu fără a trăi un sentiment de adâncă mulțumire că, dacă el nu era în stare să distrugă bariera ridicată de Victoria în relațiile cu cei din jur, nici Oliver Dobbs nu se bucura de succes în această privință.

— Nu sunt căsătoriți.

Aceste cuvinte i le strecurase Roddy înaintea cinei, în vreme ce beau un pahar împreună, mai înainte ca oaspeții să sosească în sufragerie.

— Să nu mă întrebi de ce. Tânăra este absolut fermecătoare, adăugă Roddy.

Fermecătoare și distantă. Probabil în pat, făcând dragoste, această atitudine dispărea. Privirile părăsiră chipul Victoriei și se ațintiră asupra lui Oliver. Spre surprinderea sa, se simți încordat asemenea unui cal nervos. Brusc, se smulse din propriile gânduri și în-

cercă să se concentreze asupra conversației pe care Roddy și Oliver o purtau în acel moment.

— ... este mare lucru să investești în agricultură, nu numai bani dar și timp și resurse sufletești. Scopul este să obții un fir de iarbă bună, grasă acolo unde nu creștea nimic înainte; să oferi locuri de muncă oamenilor din zonă; să oprești migrația neîncetată de la sat la oraș.

Acesta era Roddy Dunbeath care dezvăluia o latură total necunoscută a caracterului său. În timp ce lua o portocală aflată pe platoul din mijlocul mesei, Victoria se întreba câți alți oaspeți ascultaseră discursuri asemănătoare pe tema aceluiași subiect ce părea extrem de aproape de sufletul lui Roddy. Acesta vorbea cu autoritatea celui ce trăise în Scoția toată viața, care cunoștea problemele locale și era gata să meargă până în pânzele albe dacă trebuia să lupte împotriva unei soluții nepotrivite sau lipsită de finalitate practică. Oamenii se aflau în centrul atenției. Totul pleca de la ei și se întorcea tot la ei. Fără oameni nu exista nici un fel de comunitate, fără comunități nu exista viitor, prin urmare nici viață.

— Ce părere ai despre păduri? întrebă John Dunbeath.

— Depinde cum abordezi problema. James Dochart, care deține ferma Glen Tolsta, a plantat o parte din deal cu arbori de pădure; cam patru sute de acri.

Victoria începu să decojească portocala. John se afla la Benchoile de mai bine de cinci ore, prin urmare Victoria avusese destul timp pentru a-și reveni din

șocul provocat de sosirea lui. Cu toate acestea se simțea încă uluită. Tânărul american pe care îl întâlnise la Londra, nepotul lui Roddy și singurul fiu al lui Charlie, copilul mult iubit al lui Ellen, erau una și aceeași persoană. Acest gând părea imposibil de acceptat.

Iată-l stând în capul mesei, în lumina caldă a lumânărilor, cu privirile ațintite asupra lui Roddy și cu un aer întunecat. Purta un costum de culoare închisă și o cămașă de un alb impecabil. Mâna aflată pe masă se juca absent cu paharul de porto. Inelul din aur masiv, cu sigiliu, strălucea din când în când în lumina lumânărilor.

— ... dar a făcut acest lucru astfel încât cei patru sute de acri să susțină în continuare vitele și patru sute de capete de oi și trebuie să știți că numărul de oi a crescut simțitor. Dar acțiunea de împădurire, așa cum o privește statul, nu răspunde problemelor fermierilor. Ia ca exemplu o plantație întinsă de pin ornamental și ai un profit de numai trei procente și un cioban rămas fără loc de muncă.

Doamna Dobbs. Victoria se întreba dacă Roddy chiar spusese că nu era căsătorită cu Oliver Dobbs sau pur și simplu John simțise instinctiv că acesta era adevărul. Indiferent care era situația, era convins că Thomas era copilul ei. Își spusese că acesta e un lucru bun. Ea și Oliver nu aveau astfel nevoie să se justifice sau să dea explicații. Victoriei îi convenea de minune această situație. Își dorea din toată inima să aparțină cuiva, își dorea ca cineva să aibă nevoie de ea și iată că acum îi

aparținea lui Oliver și Tom avea nevoie de ea. Victoria prinse a desface portocala în felii. Sucul se prelingea pe degetele ei și pe farfuria delicată din porțelan de Meissen.

— Cum rămâne cu turismul? În insule și în zona nordică, întrebă John.

— Turismul constituie o atracție, o activitate plăcută și tentantă, dar și un pericol. Nu există nimic mai jalnic, mai demn de compătimit decât o comunitate a cărei existență depinde de turiști. Poți transforma case vechi, țărănești, în cabane de vacanță, poți construi vile din lemn, poți chiar să-ți deschizi casa pentru a primi turiști, dar dacă ai parte de o singură vară umedă și rece, familistul își strânge bagajul și pleacă. Dacă turistul este pescar sau este interesat de viața păsărilor, atunci mai ai o mică șansă ca ploaia să nu-l alunge. Dar o femeie, prizonieră alături de copiii săi într-o casă de vacanță, pentru două săptămâni ploioase și reci va insista ca anul următor să-și petreacă vacanța la Torremolinos. În orice comunitate bărbații trebuie să aibă slujbe permanente și tocmai slujbele lor dispar treptat.

Oliver oftă. Băuse două pahare cu porto și somnul îi dădea târcoale. Asculta conversația nu pentru că subiectul l-ar fi interesat, ci pentru că John Dunbeath i se părea un personaj fascinant. După părerea lui reprezenta întruchiparea succesului. Un tânăr tăcut, bine educat, cu un ușor accent american, îmbrăcat elegant cu cămăși elegante, Brooks Brothers. Oliver îl privea

pe furiș. Oare ce ar fi putut să îi stârnească emoția? Care era adevărata lui fire? Cea ascunsă în spatele atitudinii politicoase și rezervate? Acesta era un gând cu adevărat incitant pentru Oliver.

Aflase că se întâlniseră la Londra. Chiar Victoria îi vorbise despre faptul că îl cunoscuse la Londra, la o petrecere, în timp ce Oliver se bucura de o baie caldă și aromată și Victoria își peria părul. Conversația lor se desfășurase prin ușa lăsată deschisă între baie și dormitor.

Cu cel mai firesc ton, Victoria spusese:

— Ce întâmplare ciudată.

Oliver cunoștea tonul acela calm, care încerca să rămână neutru. Era un semnal care atrăgea atenția că trebuia să te mulțumești cu ceea ce ți se spune. Curiozitatea lui Oliver se trezea la viață ori de câte ori surprindea în glasul Victoriei acele inflexiuni.

— Este cel care m-a condus acasă în seara în care am fost la petrecere. Îți amintești? Când plângea Tom.

— John Nu-mai-știu-cum, de la compania... care-i era numele? Ei bine, nu mi-aș fi imaginat. Extraordinar. Cum a reacționat când v-ați întâlnit? Fascinant. Cugetă câteva momente, jucându-se cu buretele de baie.

— S-a purtat firesc. Am servit ceaiul împreună.

— Am înțeles că plecase în Bahrein.

— A plecat și s-a întors.

— Ce plimbăreț este. Cu ce se ocupă în timpul când nu migrează?

— Cred că lucrează în domeniul bancar.

— Atunci de ce nu se află la Londra pentru a încasa cecuri?

— Oliver! El nu încasează cecuri. Are alte treburi. Oricum, are câteva zile libere pentru a pune la punct problemele legate de domeniul unchiului său.

— Și nu ți-a mărturisit cum se simte în postura de nou stăpân la Benchoile?

— Nu l-am întrebat.

Glasul ei era rece. Simțea că întrebările lui o iritau și tocmai de aceea continuă să o tachineze.

— Presupun că se gândește cum ar arăta îmbrăcat cu un kilt. Americanilor le place enorm să se costumeze.

— Cred că greșești generalizând această idee.

De acum se simțea supărarea în glasul ei. Oliver era convins că Victoria îi lua apărarea noului oaspete. Ieși din cadă, se înfășură într-un prosop și intră în dormitor. Din oglindă, privirile albastre și reci ale Victoriei se opriră asupra lui.

— Câtă energie consumi pentru a-l apăra.

— Vreau să înțelegi că nu seamănă cu genul de americani la care te gândești tu.

— Și atunci ce fel de american este el?

— Nu știu.

Așeză pieptănul și luă rimelul.

— Nu știu nimic despre el.

— Înțeleg. Am stat de vorbă cu Ellen în timp ce îl îmbăia pe Tom. Dacă te dai bine pe lângă ea ai șansa să obții o seamă de informații neprețuite. Se pare că

Tatăl lui John Dunbeath s-a căsătorit cu moștenitoarea unei averi considerabile. Și-acum s-a pricopsit și cu domeniul de la Benchoile. Bani la bani și... Nu există nici o îndoială că s-a născut într-o zi norocoasă și de atunci îi merge bine fără încetare.

Înfășurat în prosopul de baie, Oliver continua să se plimbe prin dormitor, lăsând urme de apă.

— Ce cauți? întrebă Victoria.

— Țigările.

Banii la bani trag. Roddy îi dădu un trabuc lui Oliver. Acesta din urmă se lăsă pe spate, rezemându-se de scaunul cu spătar înalt. Fuma și printre pleoapele abia mijite îl urmărea din priviri pe John Dunbeath. Examina ochii de culoare închisă, trăsăturile aspre și bronzate și părul tuns scurt, negru ca pana corbului. După părerea lui Oliver, John arăta asemenea unui arab tânăr și extrem de bogat care abia părăsise straiele tradiționale în favoarea unui costum de croială apuseană. Comparația îi stârnea o plăcere răutăcioasă. Zâmbi. Chiar în acel moment John ridică privirile și remarcă zâmbetul lui Oliver. Fără ca pe chipul său să se citească cel mai mic resentiment, dintr-un motiv rămas necunoscut, nu zâmbi ca răspuns, către Oliver.

— Dar, la petrol te-ai gândit?

— Petrolul, petrolul.

În glasul lui Roddy se simțeau aceleași inflexiuni ca la Henry Irving când repeta. „Clopotele! Clopotele!"

— Crezi că îi aparține Scoției?

— Naționaliștii susțin această idee.

— Cum rămâne atunci cu milioanele investite de companiile britanice și americane mai înainte de a se descoperi petrolul? Dacă n-ar fi existat aceste companii, petrolul ar fi rămas și acum în adâncurile Mării Nordului și nimeni nu ar fi știut de existența lui.

— Se poate spune același lucru și despre petrolul din Orientul Mijlociu.

Vocile lor se pierdură, transformându-se într-un murmur. Cuvintele nu se mai deslușeau. Apoi vocile deveniră clare, limpezi. Iată și fata. Era acolo. Înnegurată și pusă pe ceartă.

— *Unde ai spus că vrei să pleci?*

— *La Londra. Să-mi caut o slujbă.*

— *Dar de ce nu-ți poți găsi una și în Penistone? Sau în Huddersfield?*

— *Mamă, te rog! Nu-mi trebuie asemenea slujbe. Vreau să devin model.*

— *Model! Să te fâțâi pe o estradă fără chiloți!*

— *Asta-mi doresc.*

— *Și unde vei locui?*

— *Îmi voi găsi o cameră. Am prieteni.*

— *Mută-te cu acel Ben Lowry și nu mai avem ce discuta. Îți spun deschis, acum, că nu mai vreau să știu de tine...*

— ... curând nu va mai exista nici un meșteșugar. Mă gândesc la adevărații meșteșugari, nu la cei care vin din nu știu ce colț de lume și se apucă să vopsească mătase într-o baracă, mătase pe care nici un om cu

mintea întreagă nu ar cumpăra-o. Sau țes tweed care arată de parcă ar fi cârpă de vase. Eu mă gândesc la adevărații meșteșugari, cei care confecționează kilturi și obiecte din argint și care sunt ademeniți de câștiguri mari în orașe. Gândește-te la cel pe care l-am vizitat azi. Are o afacere care merge bine. A început cu doar doi angajați și acum are zece. Jumătate dintre ei nu au împlinit încă douăzeci de ani.

— Ce știi despre piețele lui de desfacere?

— Problema este rezolvată. Avea deja numeroase contacte în acest domeniu încă înainte de a veni în nord.

Roddy își îndreptă atenția către Oliver.

— Cum se numea editorul pentru care a lucrat mai înainte de a se stabili în nord? Pe vremea când lucra la Londra. Ne-a spus numele lui dar nu l-am reținut.

— Poftim?

Oliver încerca să se întoarcă în lumea reală.

— Scuzați-mă. Nu eram atent la conversație. Editura? Cred că era vorba de Hackett și Hansom.

— Da, da. Ai dreptate. Vezi...

Roddy se opri la mijlocul frazei. Brusc, devenise conștient de faptul că monopolizase conversația în seara aceea. Se întoarse către Victoria cerându-și scuze. Chiar în acel moment Victoria se lupta să ascundă un căscat enorm ce pusese stăpânire pe ea, spre groaza sa. Toți izbucniră în hohote.

— Nu m-am plictisit. Sunt pur și simplu obosită.

— Nici nu e de mirare. Comportarea noastră a fost absolut inadmisibilă. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să lăsăm aceste subiecte pe mai târziu.

— Nici o problemă.

Dar răul se produsese. Cu un simplu căscat întreaga conversație se dusese de râpă. Lumânările erau pe sfârșite și focul din cămin abia mai pâlpâia. Roddy își privi ceasul. Era zece și jumătate.

— Dumnezeule, este chiar atât de târziu?

Cu un veritabil accent scoțian rosti:

— Cum zboară timpul, doamnă Wishart, când te distrezi!

Victoria zâmbi.

— Aerul rece și proaspăt este de vină.Din această cauză m-a toropit somnul, nicidecum ora târzie.

— Nu suntem obișnuiți, o susținu Oliver, întinzându-și oasele.

— Ce aveți de gând să faceți mâine? întrebă Roddy. Mai bine zis ce vom face noi toți mâine? Victoria, tu trebuie să alegi. Ce-ai dori să faci? Va fi o zi frumoasă, dacă este să dăm crezare buletinului meteo. Ce ziceți de cascadă? Un picnic la cascadă. Are altcineva o idee mai bună?

Nimeni nu găsi ceva mai interesant. Bucuros că propunerea sa fusese luată în seamă, Roddy lăsă frâu liber fanteziei.

— Vom lua barca, dacă voi găsi cheile de la hangar. Thomas va fi încântat și Ellen ne va pregăti o desagă cu de-ale gurii. Când vom ajunge de partea cealaltă a lacului vom aprinde un foc.

Toată lumea s-a arătat mulțumită de planurile lui Roddy. Oliver stinse trabucul, bău ultimul strop de porto din pahar și se ridică.

— Cred că ar trebui să o conduc pe Victoria la culcare.

Rostind aceste cuvinte aruncă o privire către John, al cărui chip rămase absolut nemișcat.

Victoria împinse scaunul și John se grăbi să o ajute.

— Noapte bună, Roddy, rosti Victoria și se apropie de Roddy pentru a-l săruta.

— Noapte bună, John.

Pe John nu-l sărută. Oliver se îndreptă către ușă pentru a o deschide. Pe când Victoria ieșea din încăpere, Oliver se întoarse și cu un zâmbet cuceritor îi salută pe Roddy și pe John.

— Pe mâine dimineață.

— Pe mâine, rosti John.

Ușa se închise. Roddy puse câteva bucăți de turbă peste jăraticul din cămin și focul prinse viață. Apoi el și John își traseră scaunele mai aproape de foc și își reluară conversația.

11
SÂMBĂTĂ

Meteorologii oferiseră o prognoză parțial corectă. Soarele strălucea, dar nori trecători îi umbreau strălucirea din când în când, purtați de un vânt ce bătea dinspre apus. Limpezimea aerului oferea un aspect ireal dealurilor din jur, apelor lacului ca și cerului, de parcă întregul peisaj ar fi fost creat de penelul unui mare maestru.

Casa și grădina se aflau la adăpostul buclei pe care o făceau dealurile și doar slabe adieri de vânt stârneau tremurul copacilor din jur, în vreme ce își încărcau echipamentul în bătrâna barcă pescărească. Abia după câteva zeci de metri parcurse pe apele lacului au devenit conștienți de forța vântului. Apele de culoare brună ca berea erau împodobite cu valuri cu creste înspumate ce se spărgeau de copastie. Ocupanții bărcii purtau haine impermeabile adunate de prin debaralele de la Benchoile. Victoria purta o haină din pânză gudronată de culoare măslinie cu buzunare uriașe ce se închideau cu capse și Thomas fusese înfășurat într-o jachetă veche, ce servea drept haină de vânătoare, pe

care încă se mai vedeau câteva mici pete de sânge rămase de la vreo pasăre sau vreun iepure, uciși cu mult timp în urmă. Acest vestmânt îl împiedica să se miște în voie, fapt ce stârnise recunoștința Victoriei, având în vedere că singurul gând al lui Thomas părea a fi acela de a se arunca peste bord, în apele întunecate ale lacului.

John Dunbeath luase în stăpânire vâslele fără nici o hotărâre prealabilă, ca și când ar fi fost de la sine înțeles că aceasta era datoria sa. Vâslele erau lungi și grele. Scârțâitul lor, mugetul vântului și clipocitul valurilor ce se izbeau de parcă erau singurele zgomote. John purta o haină veche din pânză gudronată ce aparținuse unchiului său Jock și o pereche de cizme verzui din cauciuc. Avea capul descoperit și pe față stropi de apă. Vâslea cu mișcări sigure, puternice asemenea unui cunoscător, fiecare legănare a trupului său ajutând barca masivă să alunece înainte pe apele lacului. O dată sau de două ori s-a oprit pentru a arunca o privire în urma sa. Cercetă direcția vântului și curentul apei pentru a încerca să aprecieze cât de mult se abătuseră de la traseul lor și profită de scurtele pauze pentru a se odihni. Părea extrem de relaxat și se simțea în largul său. De fapt, nu era pentru prima oară când străbătea apele lacului vâslind în bătrâna barcă.

În mijlocul ambarcațiunii, pe banca centrală stăteau Roddy și Oliver. Roddy se așezase cu spatele spre Victoria și își ținea cu mare grijă câinele, pe bătrânul Barney, între genunchi. Oliver încălecase banca și se

sprijinea cu coatele de copastie. Cei doi bărbați priveau malul ce părea să se apropie cu fiecare mișcare a vâslelor. Roddy ducea binoclul la ochi din când în când, cercetând dealurile de pe mal. Din locul în care se afla, Victoria nu putea zări decât fruntea și bărbia lui Oliver. Acesta își ridicase gulerul jachetei. În afara acesteia, purta o pereche de pantaloni vechi din jeans și o pereche de pantofi sport. Vântul îi răvășise părul descoperindu-i fața. Obrajii căpătaseră o culoare purpurie, accentuând finețea trăsăturilor sale.

Pe fundul bărcii, apa adunată în băltoace clipocea alene. Din când în când, Roddy lăsa binoclul jos și cu ajutorul unei cutii vechi de conserve aduna apa de pe fundul bărcii și o arunca peste bord. Oricum, în ciuda efortului său, aceasta continua să se adune, dar nu punea în pericol proviziile și restul bagajelor. Coșurile cu mâncare, cutia cu vreascuri uscate pentru foc, maldărul de pături și pânză impermeabilă fuseseră toate așezate cu grijă, ferite de locurile în care se aduna apa. Proviziile de mâncare erau suficiente pentru a hrăni o armată și recipientele cu preparate ca și sticlele erau așezate fiecare în lăcașul său, în diferite coșuri, astfel încât să nu existe nici cea mai mică posibilitate de a o sparge în timpul transportului.

După ce aruncă apa din cutia de conserve, Roddy luă binoclul și reluă cercetarea dealurilor.

— Cauți ceva anume? întrebă Oliver.

— Căprioare. Este uimitor cât de greu poți să le descoperi pe coama unui deal. Săptămâna trecută, când a

nins din belșug veneau până aproape de casă. Azi este imposibil să zăresc măcar una.

— Unde crezi că se ascund?

— Probabil de cealaltă parte a dealului.

— Trăiesc multe exemplare prin preajmă?

— Uneori ajung până la cinci sute de capete. Căpriori și căprioare. Când vremea este extrem de rece coboară și mănâncă din nutrețul pe care îl punem pentru vite. Vara își aduc puii la poalele dealului, după ce se lasă întunericul. Pasc și se adapă din apele lacului. Poți să le iei urma până la marginea lacului. Dacă le urmărești cu mașina le poți surprinde în lumina farurilor. Priveliștea pe care ți-o oferă este încântătoare.

— Le vânați?

— Nu. Vecinul nostru de peste deal are drept asupra lor. Jock i-a cedat acest drept. Cu toate acestea, congelatorul de la Benchoile este plin cu pulpe de vânat din căprioară. Înainte de a părăsi aceste locuri ar trebui să-i dați lui Ellen ocazia să vă prepare o masă din pulpă de căprioară. Chiar dacă este uscată și tare, Ellen poate face minuni în ceea ce privește pregătirea ei. Este absolut delicioasă.

Lăsă binoclul jos de la ochi și îl oferi lui Oliver.

— Ia-l și încearcă să descoperi un exemplar pe dealurile din față.

Așa cum se întâmplă de obicei, cu cât se apropiau mai mult de țărm, cu atât frumusețea acelor locuri prindea contur. Nu mai era nicidecum un peisaj obișnuit, învăluit într-un abur ușor, ci un colț de rai, cu

pietre înalte îmbrăcate în verde smarald, cu o plajă acoperită cu pietricele de un alb imaculat. Ferigi dese, asemenea unei păduri împodobeau poalele dealului. Sus, privind spre culme, ferigile se retrăgeau făcând loc ierbii negre. Ici colo se înălța câte un pin scoțian singuratic. Linia orizontului era mărginită de un zid din piatră albă, zid ce delimita moșia de la Benchoile de proprietatea vecină. Din loc în loc, zidul se întrerupea și locul pietrei fusese luat de iarba neagră.

Dar unde era cascada? Ținându-l strâns pe Thomas în brațele sale, Victoria se aplecă înainte cu intenția de a-l întreba pe Roddy despre cascadă, dar chiar în acel moment, barca trecu pe lângă un promontoriu stâncos și privirilor li se dezvălui golful micuț.

Victoria remarcă mai întâi plaja din pietriș alb, apoi pârâul ce se rostogolea și încolăcea coborând coama dealului până când, ajungând cam la zece metri înălțime deasupra plajei, se prăbușea peste marginea de granit a dealului, în micul iaz aflat la poalele acestuia. Albă precum coada unei iepe, dansând în lumina soarelui, tivită cu tufe de mușchi și ferigă, cascada întrecea așteptările Victoriei.

Roddy se întoarse către ea și zâmbi, văzând uimirea și încântarea ce se citeau pe chipul tinerei femei.

— Iată-ne ajunși! Doar pentru a vedea această minunăție am bătut atâta drum.

Thomas, trăind sentimente asemănătoare cu ale Victoriei, se smulse din brațele acesteia. Mai înainte ca Victoria să-l prindă, copilul își pierdu echilibrul și se prăbuși peste picioarele tatălui său.

— Uite! Uite!

Acesta era unul din puținele cuvinte pe care le rostise. Lovindu-și tatăl cu pumnii micuți continua să repete:

— Uite!

Dar Oliver, ținând încă în dreptul ochilor binoclul lui Roddy, fie nu-l observase pe Thomas, fie nu considera necesar să-i acorde atenție acestuia. Dar Thomas continua să se agite, încercând să atragă atenția tatălui său și repetând într-una „Uite!". În lupta sa pentru a se face remarcat, copilul alunecă și se lovi la cap de banca centrală, după care aterizâ în apa rece de pe fundul bărcii.

Cum era și firesc, se porni pe plâns și mai înainte ca Victoria să-l poată ridica, primul său urlet tulbură liniștea. Când Victoria ajunse la el și îl ridică în brațe, observă privirile lui John Dunbeath ațintite asupra lui Oliver. Pe chipul său se citea, fără urmă de îndoială, dorința de a-l pocni pe acesta drept în față.

Chila bărcii atinse pietrișul. John ridică vâslele și sări peste bord; apoi cu un ultim efort trase prova pe uscat, pe plajă. Unul câte unul, ocupanții ambarcațiunii puseră piciorul pe uscat. Thomas a fost săltat în brațe de Roddy și purtat în siguranță pe mal. Oliver prinse barbeta din față și o legă strâns de un stei de piatră albă, parcă anume aflat la malul apei. Victoria trecu unul câte unul toate bagajele din barcă în mâinile lui John și apoi sări și ea pe mal. Pietrișul scârțâi sub picioarele ei și murmurul cascadei îi alintă auzul.

Apoi se trecu la ceea ce părea a fi un ritual al picnicurilor de la Benchoile. Roddy și Barney porniră de-a lungul plajei și ceilalți îi urmară, asemenea unei procesiuni împovărate și răzlețe. Mărginită de o parte de cascadă și de cealaltă de zidul văruit ce deținea moșia, se afla o porțiune de pământ acoperit cu iarbă deasă, unde se opriră. Tot acolo exista și un loc tradițional în care se aprindea focul, marcat de pietre ce odată fuseseră albe, dar care, cu trecerea anilor, deveniseră negre din pricina fumului, martor tăcut a nenumărate alte picnicuri din vremuri trecute. Lacul era adăpostit, ferit de norii ce continuau să se fugărească în înaltul cerului. Soarele amiezii clipea, dispărând în spatele norilor, dar când reușea să strălucească, împrăștia o lumină caldă și apele întunecate ale lacului căpătau nuanțe albastre de la cerul senin, dansând în razele soarelui.

Micul grup își așeză hainele de ploaie într-un loc adăpostit și Thomas, eliberat de jacheta ce-l ținuse prizonier porni să exploreze insula. John Dunbeath luă un ciomag și prinse să mături cenușa din vatra improvizată. Din coșul cu băuturi, Roddy scoase două sticle cu vin și le așeză la marginea iazului pentru a le răci. Oliver își aprinse o țigară. După ce se asigură că vinul era în siguranță, Roddy își îndreptă atenția asupra a două păsări gureșe și agitate ce-și făceau de lucru zburând în jurul cascadei.

— Ce fel de păsări sunt? întrebă Victoria.

— Mierle-de-pârâu. Mierle gulerate. Este cam devreme pentru ele să-și facă cuibul.

Roddy porni pe panta dealului, dornic să cerceteze acest fenomen. Oliver cu binoclul încă atârnat în jurul gâtului porni în urma lui Roddy. John terminase de așezat vreascuri, iarbă uscată și mănunchiuri de iarbă carbonizată în vatră. Victoria tocmai se pregătea să-și ofere serviciile pe lângă foc, când îl zări pe Thomas îndreptându-se către lacul străbătut de valuri jucăușe. Porni în goană, traversând plaja cu o viteză uimitoare și reuși astfel să-l prindă în brațe la timp.

— Thomas! Nu ai voie să intri în apă!

Îl ținea strâns în brațele sale, zâmbind.

Îl gâdilă și copilul chicoti; apoi se arcui și arătând către apă, spuse:

— Ud!

— Dar ești deja ud. Hai cu mine și vom găsi altceva de făcut.

Porni înapoi, pe plajă, purtându-l în brațe. Ajungând în apropierea cascadei unde se formase o mică baltă ce acoperea pietrișul alb, se opri. Îl așeză pe Thomas pe plajă și, aplecându-se, prinse a culege pietricele și apoi începu să le arunce în baltă. Thomas era încântat de clipocitul pe care-l scotea apa în contact cu pietricelele. După o vreme se așeză pe vine și începu chiar el să arunce pietricele. Victoria îl lăsă singur și porni către vatra în jurul căreia se organizau picnicurile, luă o cană mare de plastic dintr-unul din coșuri și porni înapoi către Thomas.

— Privește! îi spuse ea copilului și începu să umple cana cu pietricele.

După ce aceasta se umplu, răsturnă conținutul său formând o mică grămăjoară.

— Privește! Acesta este un castel. Hai, încearcă și tu! îl îndemnă pe copil, oferindu-i cana.

Cu mare atenție, luând pietricelele pe rând, una câte una, Thomas umplu cana. Întreaga sa atenție era absorbită de această activitate. Degetele mici și neîndemânatice erau roșii din pricina frigului, dar copilul persevera.

Privindu-l, copleșită de un sentiment de tandrețe pe care îl cunoștea prea bine de câteva zile, Victoria începu să-și pună diverse întrebări despre instinctele materne. Oare poate cineva trăi asemenea sentimente chiar dacă nu are un copil al său? Probabil, dacă Thomas n-ar fi fost un copil atât de cald și atrăgător, n-ar fi ajuns să trăiască sentimentul acesta de afecțiune, dorința de a-l proteja. Dar minunea se întâmplase. La fel ca într-un vechi film sentimental, copilul își croise drum către inima ei, își găsise un cuibușor și era hotărât să rămână acolo.

Întreaga situație i se părea ciudată. Când Oliver îi adusese la cunoștință faptul că-l răpise pe Thomas de la bunicii lui, Victoria trăise un șoc, dar, în același timp, o adâncă emoție îi tulburase sufletul. Era un fapt extraordinar. Dintre toți oamenii, Oliver Dobbs era cel mai puțin probabil să săvârșească un asemenea gest, dovedind astfel sentimente părintești. Cu toate acestea, Oliver făcuse acest pas.

La început, Oliver se arătase amuzat și în același

timp dovedise că se implicase în această relație cu fiul său: îi cumpărase o jucărie, îl purtase pe umerii săi, chiar se jucase cu el, seara, mai înainte ca Victoria să-l ducă la culcare. Dar asemenea unui copil care se plictisește ușor și are nevoie de o altă jucărie și interesul lui Oliver părea să se topească, acordându-i tot mai puțină atenție micuțului.

Incidentul din barcă era elocvent. În ciuda dorinței sale de a nu gândi lucruri rele despre Oliver, Victoria începuse să creadă că răpirea lui Thomas nu fusese o urmare a sentimentelor părintești de care se lăsase furat Oliver, ci constituia o răzbunare față de socrii săi. Faptul că le refuzase prezența lui Thomas în casa lor nu izvora din sentimente de iubire ci din dorința de a-i răni pe ceilalți.

Gândul acesta devenea insuportabil. Nu numai pentru că arunca o umbră asupra motivelor ce-l îndemnaseră pe Oliver să-l răpească pe Thomas și implicit asupra caracterului său, ci și pentru că în asemenea condiții, viitorul lui Thomas și implicit al ei devenea nesigur.

Lovind-o ușor cu pumnul, Thomas încercă să-i atragă atenția asupra lui.

— Uite!

Victoria privi grămăjoarele din pietricelele pe care i le arăta copilul și apoi privi chipul acestuia strălucind de încântare. Îl luă în brațe și-l strânse cu putere la pieptul ei.

— Știi cât de mult te iubesc? îl întrebă ea.

Copilul izbucni în râs ca și când ar fi auzit o glumă minunată.

Hohotele lui avură darul să scadă tensiunea ce părea să pună stăpânire pe gândurile Victoriei. Totul avea să fie bine. Ea îl iubea pe Thomas și îl iubea și pe Oliver și Oliver o iubea pe Victoria și evident – în stilul propriu – îl iubea și pe Thomas. Bucurându-se de atâta iubire nimic rău nu se putea întâmpla familiei pe care o formau cei trei.

Auzi pietrișul scârțâind în spatele său. Întoarse capul și îl văzu pe John Dunbeath. În spatele acestuia se zăreau strălucind flăcările focului aprins de el. Ceilalți doi bărbați nu se zăreau. Căutându-i din priviri, le zări siluetele în depărtare; continuau să urce dealul.

— Cred că nu vom lua prânzul în următorul ceas. Au pornit în căutarea căprioarelor.

Se apropie de Victoria și rămase o vreme alături de ea privind apele lacului, casa aflată de cealaltă parte, pierdută în aburul străveziu, ascunsă pe jumătate în spatele copacilor. Din acel loc părea o casă de basm, casa pe care oricine și-ar fi dorit-o. Fumul se ridica dintr-unul din coșuri; la o fereastră flutura o perdea albă.

— Nu contează. Vreau să spun că putem servi prânzul chiar mai târziu. Dacă Thomas va deveni neliniștit, îi putem potoli foamea cu o mică gustare până se întorc ceilalți.

John se așeză pe pietrișul de pe plajă și se sprijini pe coate.

— Nu-ți este foame, nu-i așa? îl întrebă el pe Thomas.

Fără să-i răspundă la întrebare, Thomas coborî de pe picioarele Victoriei și își reluă jocul cu pietricelele.

— Nu vrei să li te alături în căutarea căprioarelor? întrebă Victoria.

— Astăzi, nu. Oricum le-am mai văzut și cu alte ocazii și urcușul nu este chiar atât de ușor. N-aș fi crezut că Oliver dispune de atâta energie și este atât de interesat de viața animalelor sălbatice.

Nu răzbătea nici o undă de maliției din glasul său, dar chiar și așa Victoria se simți obligată să sară în apărarea lui Oliver.

— Orice îi stârnește interesul. Orice nouă experiență, chiar o nouă priveliște, oameni noi.

— Știu. Seara trecută, după ce v-ați retras, Roddy mi-a vorbit despre Oliver și mi-a spus că este un tânăr scriitor. Interesant este faptul că atunci când mi-a fost prezentat am gândit: „Oliver Dobbs. Îmi spune ceva acest nume", dar nu am făcut nici o legătură cu ceea ce auzisem despre el. Dar după ce am stat de vorbă cu Roddy mi-am amintit. Am citit câte ceva din ceea ce a scris și am văzut una dintre piesele prezentate la televiziune. Este un tip deștept.

Inima Victoriei tresări de bucurie.

— Da, este. O nouă piesă scrisă de el a avut premiera la Bristol zilele acestea. Se numește „Bent Penny". Premiera a avut loc luni și agentul său literar spune că succesul piesei este asigurat. Probabil se va juca și în West End, imediat ce vor găsi un teatru care să o prezinte.

— Minunat.

Victoria continuă să ridice în slăvi calitățile lui Oliver, de parcă această preamărire ar fi putut să aline durerea provocată de expresia citită pe chipul lui John în barcă, în momentul în care Thomas căzuse și se lovise la cap.

— N-a avut succes de la început. Este foarte greu să răzbați în lumea scriitorilor, dar el totdeauna a vrut să devină scriitor și cred că niciodată nu și-a pierdut încrederea în sine. Părinții săi l-au dezmoștenit pentru că nu a vrut să intre în armată sau să devină avocat, așa încât la începutul carierei nu a avut din ce să trăiască.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

— Cred că imediat după absolvirea școlii.

— De cât timp îl cunoști?

Victoria se aplecă și luă un pumn de pietricele. Fiind atât de aproape de apă, acestea erau reci, umede și strălucitoare.

— De trei ani.

— Era deja un scriitor de succes când l-ai cunoscut?

— Nu. Pe vremea aceea accepta slujbe pe care nimeni altul nu s-ar fi grăbit să le primească și asta numai pentru a face rost de bani cu care să-și plătească chiria și să-și cumpere de-ale gurii. A cărat cărămizi cu roaba, a spălat vase. La un moment dat a stârnit interesul unui editor și o piesă a sa a fost prezentată la televiziune. De atunci totul s-a schimbat, succesul l-a urmărit permanent. El și Roddy s-au întâlnit la televiziune. Presupun că Roddy ți-a povestit. Astfel am ajuns aici, la Benchoile. Pe vremea când eram ele-

vă am citit „Vremea șoimului" și de atunci, la intervale de timp am recitit-o. Când Oliver mi-a mărturisit că îl cunoaște pe Roddy și vom veni să stăm aici am crezut că trăiesc un vis.

— Și locurile acestea s-au ridicat la nivelul așteptărilor tale?

— Da, dar abia după ce m-am obișnuit cu ideea că nu poate fi vară permanent.

John izbucni în râs.

— Da, ai dreptate. Nu poate fi vară permanent.

Victoria îl privi atent. Când râdea părea mult mai tânăr.

Cu câteva momente în urmă soarele fusese ascuns în nori, dar în clipa aceea cerul se luminase. Căldura soarelui era binevenită și Victoria se întinse pe plajă cu fața îndreptată către cer.

— Singurul nor care a umbrit venirea noastră a fost vestea celor întâmplate cu unchiul tău. Eu am spus că ar fi trebuit să nu rămânem, dar Roddy nici nu a vrut să audă de plecarea noastră.

— Cred că este lucrul cel mai bun care ar fi putut să i se întâmple. Avea nevoie de cineva în preajma lui.

— Ellen mi-a povestit că pe vremea când erai copil veneai în mod frecvent aici.

— Da, veneam împreună cu tatăl meu.

— Iubeai aceste locuri?

— Da, sigur că da, dar nu era ca acasă, în Colorado. Acolo este căminul meu.

— Cum îți petreceai timpul când veneai aici?

Porneai la vânătoare de căprioare și potârnichi și te comportai asemenea bărbaților adevărați?

— Îmi plăcea să pescuiesc. Vânătoarea nu mă atrage și nu m-a atras niciodată. Tocmai această atitudine a mea complica lucrurile și-mi făcea viața grea.

— De ce?

Era greu de imaginat că viața lui John Dunbeath ar fi putut fi vreodată grea.

— Cred că eu eram cel ce nu-și găsea locul în lumea de aici. Eram ciudat. Toată lumea mergea la vânătoare. Chiar și tatăl meu. Unchiul Jock nu înțelegea atitudinea mea. Uneori aveam impresia că nici nu mă place, adăugă el zâmbind.

— Sunt convinsă că ținea la tine, altfel nu ți-ar fi lăsat domeniul de la Benchoile.

— Mi l-a lăsat mie pentru că nu exista nimeni altcineva căruia să-l lase moștenire, răspunse el sec.

— Ai bănuit vreodată că ar fi putut să-ți lase ție moștenire această moșie?

— Și acum îmi este greu să cred ceea ce s-a întâmplat. Poate părea o nebunie, dar acesta este adevărul. Când m-am întors din Bahrein am găsit scrisoarea din partea avocatului.

John se ridică în șezut și luă câteva pietricele. Începu să le arunce în direcția unei stânci acoperită cu mușchi, lovind stânca la fiecare azvârlitură de piatră.

— Am mai găsit o scrisoare și din partea lui Jock. A scris-o cu câteva zile înainte de a muri. Este extrem de ciudat să primesc o scrisoare de la o persoană ce a trecut deja în lumea umbrelor.

— Te-ai gândit să te muți în aceste locuri?

— Nu pot, chiar dacă aș dori să fac acest lucru.

— Din pricina slujbei tale?

— Da, dar nu numai din acest motiv. Mai sunt și altele. Deocamdată lucrez în Londra pentru că am fost trimis aici, dar oricând pot fi rechemat la New York. Am obligații pe care nu le pot neglija și mai este și familia mea.

— Familia?

Era surprinsă. Dar stând și gândind mai bine atitudinea ei, era lipsită de sens. Îl întâlnise pe John în Londra, la o petrecere, singur, neînsoțit, dar asta nu însemna că nu lăsase în New York o soție și un copil. Oamenii de afaceri din întreaga lume sunt nevoiți să ducă o astfel de existență. Nu era nimic deosebit în această stare de lucruri. Încercă să și-o imagineze pe soția sa: drăguță și sofisticată, așa cum sunt toate tinerele americane, bucurându-se de o bucătărie uriașă și de o mașină de familist în care să își ducă urmașii la școală.

— Când spun familia mea mă refer la mama și la tata.

— Aha!

Victoria zâmbi, convinsă fiind că avea un aer ușor prostuț.

— Am crezut că te referi la soția ta.

John a ales cu mare atenție o pietricică și o aruncă în direcția stâncii. Aceasta lovi stânca și ricoșă în apă, cu un pleoscăit ușor. Apoi se întoarse către Victoria, o privi cu atenție și spuse:

— Nu sunt căsătorit. Nu mai sunt căsătorit.

— Îmi pare rău.

Părea să nu mai fi rămas nimic de spus.

— N-ai de ce, o liniști el cu un zâmbet.

— N-am știut, se scuză Victoria.

— Și de ce ar fi trebuit să știi?

— Fără nici un motiv anume. Dar mi s-a vorbit despre tine, mi s-au povestit o seamă de lucruri, dar nimeni nu a vorbit despre această situație. Mă refer la Roddy și Ellen. Nici unul dintre ei nu a pomenit faptul că ai fost căsătorit.

— Căsnicia mea a durat foarte puțin. Doar câțiva ani și nici nu au cunoscut-o pe fosta mea soție.

John se lăsă din nou pe spate și se propti în coate. Privirile sale se îndreptară iar spre vechea casă și către dealurile la poalele cărora se adăpostea casa.

— Am dorit s-o aduc la Benchoile, reluă el conversația. Înainte de a ne căsători îi povesteam despre Benchoile și părea dornică să cunoască aceste locuri. Nu fusese niciodată în Scoția și avea tot felul de idei care mai de care mai fanteziste despre aceste locuri, cum ar fi: tânguitul ascuțit al cimpoiului și cețuri ce te învăluie cu aerul lor misterios sau drăgălașul prinț Charlie îmbrăcat în tartan. După ce ne-am căsătorit ... nu știu ce s-a întâmplat. Părea că niciodată nu se ivea momentul potrivit pentru o asemenea călătorie.

— Din pricina ... divorțului ai venit la Londra?

— A fost și acesta un motiv. Știi cum se spune, un nou început și ... lucruri asemănătoare.

— Aveți copii?

— Nu. Și mă bucur, având în vedere cum s-a încheiat căsnicia noastră.

Simțea că îl nedreptățise pe John. Când îl întâlnise pentru prima oară, îl catalogase drept încrezut, plin de sine și rece ca un sloi. Dar stând de vorbă cu el, acolo pe malul lacului, înțelegea că sub platoșa perfectă se ascundea un om obișnuit, asemenea celorlalți: vulnerabil, ușor de rănit, poate chiar extrem de singur. Își aminti că în seara în care îl cunoscuse ar fi trebuit să vină la petrecere însoțit de o prietenă, dar dintr-un motiv necunoscut aceasta îl lăsase singur. Apoi își aminti că o invitase la cină și îl refuzase. Această amintire îi trezi un sentiment de vinovăție, ca și când și ea s-ar fi alăturat celor ce-l dezamăgiseră.

— Părinții mei au divorțat și ei. Când eu aveam optsprezece ani. La acea vârstă oricine s-ar fi așteptat să trec mai ușor peste această situație. Dar o asemenea schimbare înseamnă mult în viața unui om. Nimic nu mai este așa cum te-ai obișnuit să fie. Sentimentul de siguranță a dispărut pentru totdeauna.

Spunând aceste cuvinte, Victoria tăcu pentru câteva momente apoi, zâmbind continuă:

— Pot să-ți spun că la Benchoile acest sentiment nu este pierdut. Fiecare piatră, fiecare zid mustește de acest sentiment. Cred că acest fenomen se datorează oamenilor care au locuit în această casă și felului în care oamenii trăiesc acum, ca și când totul ar fi rămas neschimbat în ultima sută de ani.

— Ai dreptate. Cel puțin de când mă știu eu nu s-a schimbat absolut deloc. Până și mirosul ei este același.

— Ce se va întâmpla de acum înainte?

John nu se grăbi să răspundă la această întrebare. Apoi spuse încet:

— O voi vinde.

Victoria încremeni, cu ochii ațintiți asupra lui. Privirile lui întunecate le întâlniră pe ale tinerei femei și le susținură fără să clipească. Treptat, Victoria înțelegea sensul cuvintelor și începea să înțeleagă că John luase deja această hotărâre.

— Dar, nu se poate. John, nu poți să faci asta.

— Și ce altceva aș putea face?

— S-o păstrezi.

— Eu nu sunt fermier. Nu-mi place nici vânătoarea sau pescuitul în mod deosebit. Nici măcar nu sunt un scoțian pur sânge. Sunt un bancher american. Ce-aș putea face cu un domeniu ca Benchoile?

— Nu te poți ocupa de ...

— De pe Wall Street?

— Angajează un administrator.

— Pe cine?

Victoria rămase tăcută, ca și când ar fi căutat un răspuns la întrebările lui. Apoi spuse:

— Pe Roddy.

— Eu sunt bancher și Roddy este scriitor, deci un diletant. Și niciodată n-a fost altceva. Pe de altă parte, Jock era stâlpul familiei. Un bărbat excepțional. El nu străbătea călare moșia de la Benchoile urmat de un

câine și o tolbă cu instrucțiuni doar de dragul plimbării. El muncea cu adevărat. Urca dealurile cu Davey Guthrie și îl ajuta să aducă oile la vale. Ajuta în perioada când oile fătau și mieii trebuiau alăptați. Mergea la piață, la Lairg. Tot Jock era cel care supraveghea zonele împădurite ale moșiei și avea grijă de grădină, tundea pajiștea.

— Nu există nici un grădinar?

— Un pensionar vine de trei ori pe săptămână din Creagan, dar grădina de legume ce aprovizionează gospodăria de la Benchoile ca și lemnele de foc pentru casă îi ocupă tot timpul.

Victoria îl asculta, dar nu părea convinsă de adevărul spuselor lui.

— Roddy pare să cunoască atât de multe lucruri în toate domeniile. Aseară ...

— Cunoaște o seamă de lucruri pentru că a trăit aici toată viața, dar ceea ce poate el face cu adevărat constituie un alt aspect al problemei. Mă tem că fără prezența lui Jock și fără suportul său moral, Roddy se află în pericol de a se cufunda încet dar sigur în marea problemelor cu care se confruntă moșia.

— Ar trebui să-i oferi o șansă.

Pe chipul lui John se putea citi un sentiment de regret sincer, dar clătină din cap în semn că nu avea de ales.

— Benchoile este o proprietate mare. Este vorba despre douăsprezece mii de acri de teren, grădini ce trebuie întreținute, o mie de capete de oi, dacă nu chiar mai multe care trebuie îngrijite. La acestea se

adaugă vitele și recoltele și utilaje costisitoare. Toate, puse cap la cap, înseamnă o mulțime de bani.

— Să înțeleg că nu vrei să pierzi bani?

John zâmbi larg.

— Nici unui bancher nu-i place să piardă bani. Dar nu despre asta e vorba aici. Cred că îmi pot permite mici pierderi, dar nici o proprietate nu merită păstrată dacă nu constituie o întreprindere viabilă și capabilă cel puțin să se susțină pe sine însăși.

— Ce se va întâmpla cu Ellen?

— Ellen constituie o problemă cu adevărat, ca și familia Guthrie.

— Ei știu că ai de gând să vinzi domeniul?

— Nu i-am anunțat încă.

— Dar Roddy?

— I-am spus aseară.

— Și? Cum a primit vestea?

— Nu s-a arătat surprins. Mi-a mărturisit că nu se aștepta să iau altă hotărâre. Apoi și-a turnat cea mai mare porție de coniac pe care am văzut-o vreodată și a schimbat subiectul.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Roddy?

— Nu știu.

Pentru prima dată de la începutul conversației, în glasul lui John se făcea simțit un sentiment de tristețe. Victoria întoarse capul și din nou, privirile lor se întâlniră. Ochii lui John erau triști, cu priviri întunecate. Victoria trăia un sentiment de tristețe și compasiune față de situația în care de afla acesta.

— Bea prea mult. Roddy, vreau să spun.

— Știu, încuviință John.

— Îmi este tare drag.

— Și mie. De fapt îi iubesc pe toți, tocmai de aceea îmi este atât de greu să iau această hotărâre.

— Poate se va ivi o șansă, încercă Victoria să îl încurajeze?

— Cine ești tu de fapt? Domnul Micawber? Nu, am hotărât. Voi vinde proprietatea, pentru că trebuie să fac acest lucru. Robert McKenzie, avocatul din Inverness, va da anunțul pentru vinderea proprietății. Spre mijlocul săptămânii viitoare anunțurile vor apărea în toate publicațiile importante din țară. „Proprietate avantajoasă în nordul Scoției. Posibilități vânătoare și pescuit". Prin urmare nu mai pot da înapoi.

— Aș dori să te pot convinge să mai aștepți.

— Nu este posibil, așa că e mai bine să renunțăm la acest subiect.

Thomas se plictisise de jocul cu pietrele. I se făcuse foame și pornise către Victoria. Cana de plastic fusese abandonată pe plajă și el încerca să se urce pe genunchii Victoriei. John aruncă o privire ceasului.

— Este aproape ora unu. Cred că ar trebui să luăm o gustare.

Se ridicară de pe plajă. Victoria își scutură scoicile de pe pantaloni.

— Și ceilalți? întrebă ea.

Întoarse capul spre deal și îi zări pe Roddy și pe Oliver coborând într-un pas mai vioi decât la plecare.

— Cred că sunt și ei înfometați și totodată însetați, spuse John. Hai să mergem!

Se aplecă și îl sălta pe Tom în brațe și porniră împreună spre vatra în care ardea focul.

— Să vedem ce bunătăți ne-a pregătit Ellen, adăugă el.

În seara aceea, la cină, lumea literară a Londrei a fost dată uitării, ca și problemele legate de viitorul Scoției. Probabil picnicul reușit, petrecut la cascadă, a reînviat amintiri legate de alte asemenea evenimente, așa încât comesenii s-au delectat cu întâmplări din trecut.

Roddy, sătul de aerul rece și îmbujorat de vin și încântat de mâncarea bună, susținut permanent de nepotul lui, era în elementul său purtat pe valurile amintirilor și întâmplărilor de odinioară.

În jurul mesei pe care ardeau lumânările, personaje de mult plecate dintre cei vii, reveneau la viață: rude excentrice, văduve cu atitudine dominatoare, avocați bătrâni și companioni la fel de bătrâni. N-a fost dată uitării seara de Crăciun în care a luat foc pomul și nici vânătoarea de potârnichi în timpul căreia unul dintre verii cel mai puțin agreat de restul familiei a împușcat cu plumbi de alice pe oaspetele de onoare și a fost trimis acasă, în dizgrație. Și-au reamintit și iarna aceea de mult uitată în care furtunile s-au ținut lanț, astfel încât timp de o lună locatarii reședinței de la Benchoile au fiert apa provenită din zăpadă și au pregătit

poridge cu această apă. Pentru a nu se plictisi, oaspeții jucau șarade la nesfârșit.

Epopeea bărcii răsturnate a fost și ea adusă în atenția oaspeților. Șeriful Bentley care a pornit din neatenție cu frâna trasă a ajuns pe fundul lacului; și-au reamintit de bătrâna doamnă extrem de strâmtorată din punct de vedere financiar, care a sosit la Benchoile pentru a petrece un weekend și a rămas timp de mai bine de doi ani instalată în cea mai bună cameră de oaspeți.

Le-a luat timp îndelungat să-și reamintească toate aceste întâmplări și subiectul părea inepuizabil. Chiar când Victoria se pregătea să le propună să se retragă (era trecut de miezul nopții), Roddy se ridică și îi invită să îl urmeze de-a lungul holului, în salonul ce nu mai fusese folosit de timp îndelungat și în care mobilele erau acoperite cu huse albe pentru a fi protejate împotriva prafului. Tot acolo se afla pianul uriaș, acoperit și el cu un cearceaf alb. Roddy ridică husa de pe pian, deschise capacul și se așeză în fața clapelor, începând să cânte.

În cameră era un frig pătrunzător. Draperiile fuseseră date jos cu mult timp în urmă, ferestrele fuseseră acoperite de obloane și acordurile vechii melodii se izbeau de pereții goi ai încăperii. Sus, în înaltul tavanului împodobit cu decorațiuni laborioase, un imens candelabru de cristal risipea reflexe de gheață și se oglindea în alămurile și podoabele șemineului de marmură. Roddy cânta melodii de dinainte de război,

compuse de Noël Coward și de Cole Porter, pline de romantism.

Șampania nu mă amețește
Alcoolul nu mă toropește
Spune-mi deci, chiar este adevărat ...

Se adunară toți în jurul său. Oliver, cu simțul său dramatic stârnit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele în acea seară, se propti de pian cu o țigară aprinsă și îl privea pe Roddy vrăjit, de parcă ar fi vrut să nu piardă nici măcar un vers din cântecele acestuia.

John se afla de cealaltă parte a camerei, cu mâinile în buzunare, sprijinit de șemineu. Victoria găsise în mijlocul încăperii un fotoliu drapat în creton dungat, decolorat de trecerea anilor, și se așezase pe unul din brațele sale. Din locul în care se afla, chipul lui Roddy nu era vizibil, acesta stând cu spatele spre ea. Dar, deasupra pianului, de o parte și de cealaltă a uriașei oglinzi se aflau două portrete. Fără ca cineva să-i fi spus cui aparțineau, Victoria era convinsă că acestea îi înfățișau pe Jock și pe soția sa, Lucy.

În acordul nostalgic al melodiilor interpretate de Roddy, Victoria își plimbă privirile de la un portret la celălalt; Jock fusese pictat purtând kilt-ul tradițional regimentului din care făcuse parte; Lucy purta o fustă din tartan și un pulover pe gât de culoarea ferigii ofilite. Avea ochi căprui și o urmă de zâmbet în colțul gurii. Victoria se întreba dacă ea fusese cea care mobilase acea încăpere, dacă ea alesese covorul în culori

pale, cu buchete de trandafiri sau dacă pur și simplu moștenise totul așa cum era de la soacra sa și pentru că îi plăcuse aranjamentul lăsase totul neschimbat. Brusc, își puse întrebarea dacă Jock și Lucy știau că Benchoile avea să fie vândut. Se întreba dacă această situație îi întrista, dacă erau furioși sau înțelegeau situația în care se afla John. Privind-o din nou, cu atenție pe Lucy, Victoria își spuse că aceasta ar fi înțeles motivele pentru care John luase hotărârea să vândă domeniul. Dar Jock... chipul lui Jock deasupra gulerului înalt și al epoleților aurii, era absolut impenetrabil ca și privirile adânci. Nici un gând nu se putea citi în ochii săi.

Se trezi din gândurile sale, tremurând de frig. În acea seară, îmbrăcase o rochie fără mânecă și mult prea subțire pentru o seară de iarnă în Scoția. Era genul de rochie care se poartă pentru a etala brațele frumos bronzate și asortată cu sandale. Știa că, îmbrăcată cu acea rochie, în momentul respectiv arăta firavă și lipsită de culoare din pricina frigului.

Roddy continua să cânte și tremurând Victoria își îmbrățișă trupul într-o încercare timidă de a se încălzi. Din cealaltă parte a camerei, glasul lui John se făcu auzit:

— Ți-e frig?

În acel moment Victoria își dădu seama că John o urmărise permanent din priviri. Își așeză brațele cuminți de-a lungul trupului și mâinile în poala rochiei,

dar, din priviri, îi dădu de înțeles că nu voia să îl deranjeze pe Roddy.

John își scoase mâinile din buzunare și părăsi locul în care stătuse până în acel moment, apropiindu-se de ea. În trecere pe lângă un scaun luă husa ce-l proteja și apoi o așeză în jurul umerilor tinerei femei, asemenea unui șal.

John rămase alături de Victoria, așezându-se pe celălalt braț al fotoliului, cu un braț sprijinit de spătarul acestuia. Prezența lui, atât de aproape de ea, o făcea să trăiască un sentiment plăcut, liniștitor și în următoarele momente senzația de frig dispăru.

Roddy se opri să respire și să soarbă din paharul aflat alături.

— Cred că am cântat destul, hotărî el.

— Nu încă, interveni John. Ai uitat de cântecul „O să pleci mândra mea".

Roddy se întoarse către nepotul său și, privind peste umăr ușor încruntat, întrebă:

— Când m-ai auzit cântând această melodie?

— Cred că aveam vreo cinci ani la vremea aceea. Dar și tatei îi place să cânte acest vechi cântec.

Roddy zâmbi.

— Ce tip romantic ești!

Se întoarse cu fața spre pian și acordurile vechiului cântec scoțian se revărsară în salonul conacului de la Benchoile.

Iată vine primăvara
Dulci boboci în pom răsar

Iarba neagră îmbrățișează
Delicata iasomie
Tu, iubito, vei mai sta?

Mândrei, falnic turn voi înălța
La izvoru-i de cleștar
Și deasupra presăra-voi
Flori de munte fără seamăn
Mândra mea, tot vei pleca?

Iar de te vei duce,
Tu, iubita mea,
Eu o alta voi găsi
Unde iasomia crește
Și iarba neagră înflorește
Mândră, mândră,
Te vei duce?

12
DUMINICĂ

Era duminică dimineață. Din nou, vântul din nord se abătuse asupra lor, rostogolind asupra uscatului aer rece și umed dinspre mare. Acoperit de nori grei, pufoși, în permanentă mișcare, cerul dezvăluia din când în când un strop din albastrul său asemenea unui ou de măcăleandru. Era greu de crezut că doar cu câteva ore în urmă organizaseră un picnic la cascadă, bucurându-se de căldura timidă a razelor de soare ce amintea de venirea primăverii.

John Dunbeath se afla în bucătăria familiei Guthrie și sorbea dintr-o ceașcă cu ceai fierbinte. Bucătăria era caldă ca un cuib. Focul ardea vioi în sobă. Pereții groși și ferestrele închise bine țineau departe vântul mușcător. În încăpere plutea un miros de turbă arsă, peste care domina aroma borșului aflat pe sobă, fierbând la foc mic. Masa aflată în mijlocul bucătăriei fusese deja pregătită pentru prânzul familiei Guthrie.

Jess se pregătea să plece la biserică. Scoase pălăria din dulap și apoi, îndoindu-și puțin genunchii se aplecă pentru a se privi în oglindă. Își aranjă pălăria cu

mare grijă. John o urmărea cu atenție apoi își îndreptă privirile către Davey. Dintre toți cei care locuiau la Benchoile, familia Guthrie se schimbase cel mai puțin în ultimii zece ani. Jess era încă subțirică și drăguță, cu doar câteva fire argintii în păr și Davey părea chiar mai tânăr decât și-l amintea John, cu aceleași priviri albastre și cu sprâncenele de un blond nisipiu.

— Ei bine, sunt gata, rosti Jess, în vreme ce își punea mănușile. Trebuie să plec. Vă rog să mă scuzați, dar am promis să o iau și pe Ellen Tarbat cu mașina, la biserică.

Aruncă o privire către ceasul aflat pe șemineu și adăugă:

— Dacă vreți să plecați pe dealuri și să vă și întoarceți la vreme pentru a servi masa, cred că ar trebui să porniți chiar acum și să nu mai pierdeți timpul bând ceai.

Cu aceste ultime cuvinte părăsi încăperea. În următoarele momente se auziră frânele scrâșnind și gâfâielile unui motor uzat. Camioneta de culoare gri se avântă pe poteca denivelată din fața casei și dispăru în direcția reședinței de la Benchoile.

— Conduce groaznic, remarcă Davey cu blândețe. Dar are dreptate. Cred că este vremea să pornim.

Așeză cana pe masă și se ridică. Se îndreptă apoi către hol și luă mantaua de ploaie din cuier, pălăria de vânător, bastonul și binoclul. Cei doi labradori aurii care stătuseră cuminți, dând impresia că dormeau în fața focului, țâșniră în picioare, adulmecându-i urme-

le. Se agitau în jurul lui Davey, amușinau și își vânturau cozile ca pe niște fanioane. Așa cum îi spusese Jessie lui John, aceștia erau cei doi câini ai lui Jock Dunbeath.

— Biete creaturi! Erau împreună cu el când s-a prăpădit. După aceea au bântuit prin curtea casei asemenea unor suflete pierdute. La început s-au găsit unii care sugerau să-l adormim pe cel bătrân. Este o femelă în vârstă de nouă ani. Dar nouă nu ne-a plăcut această idee. Colonelul era foarte atașat de ea și așa bătrână cum este continuă să fie foarte bună la vânătoare. Prin urmare, i-am adus pe amândoi să locuiască aici, cu noi. Noi n-am ținut niciodată câini în casă. Davey nu dorea câini în jurul lui. Dar aceștia doi n-au stat într-un coteț niciodată așa încât, Davey a trebuit să cedeze. Poate ar fi trebuit să rămână la Benchoile, dar domnul Roddy are propriul său câine și Ellen are destule treburi pe cap; prin urmare, nu-i mai trebuie și acești doi copii mari.

Davey deschise ușa casei și labradorii țâșniră în grădina golașă, bătută de vânt, fugărindu-se ca doi cățeluși prin iarba uscată din jurul frânghiilor pe care se întindeau rufele la uscat. La ivirea celor doi labradori, câinii din curte ai lui Davey, aflați în țarcul lor, porniră să latre furioși, agitându-se de cealaltă parte a gardului de sârmă.

— Gura, păcătoșilor! rosti Davey, cu glas blând, dar câinii continuau să latre și după ce John și Davey se depărtaseră de casă și porniseră pe cărarea ce ducea către dealuri.

Le-a luat o oră pentru a ajunge la gardul ce separa hotarul de nord al domeniului de la Benchoile de Glen Feosaig, dealul pustiu ce se întindea de cealaltă parte. Urcușul l-au făcut cu pas molcom, măsurat, în ritmul impus de Davey Guthrie. Se opreau pentru a îndrepta un marcaj, pentru a urmări din priviri o căprioară sau pentru a admira zborul planat, în cercuri al unui vânturel. Câinii mergeau cuminți, la picior, dar chiar și așa, din când în când, câte o pereche de potârnichi țâșneau în înaltul cerului, din iarba neagră.

Ținutul părea nesfârșit. Treptat, reședința de la Benchoile se pierdea în zare și lacul se transforma într-o panglică șerpuitoare, gri-plumburie, copacii din jurul casei contopindu-se cu restul peisajului. Spre nord culmile muntoase erau încă sub zăpadă și în văile dintre munți, unde soarele primăvăratic nu ajunsese încă, zăpada era la ea acasă. Pe măsură ce urcau, orășelul Creagan răsărea în depărtare, sub forma unui mănunchi de clădiri cenușii, a unei fâșii de iarbă verde care reprezenta terenul de golf văzut de la distanță și turla subțiratică a bisericii. În zare, dincolo de munți, se zărea marea și orizontul învăluit în nori.

— Ce zi! Da, da! Păcătoasă zi!

Spre creasta dealului nu mai creștea nici măcar iarba neagră; doar gropi de turbă alternau cu licheni și mușchi. Terenul era mlăștinos. O apă neagră mustea sub picioarele lor în vreme ce continuau să urce. Urmele de copite și de bălegar lăsate de căprioare se întâlneau la tot pasul. Când, în sfârșit, ajunseră la zidul

ce alerga solitar de-a lungul dealurilor, o rafală de vânt dinspre nord îi izbi, făcându-i să se clatine. Aerul rece le străpungea urechile, nările, plămânii; se strecura pe sub hainele groase și ochii lui John lăcrimau. Se propti de zid și privi în jos spre Feosaig. Lacul aflat la poale le părea adânc și întunecat și nu se vedeau semne că locurile acelea ar fi fost populate. Cât priveai până departe, nu se zăreau decât oi și vânturei și o pereche de pescărușii ce căutau un adăpost terestru.

— Acelea sunt oile noastre? întrebă John ridicând glasul pentru a se face auzit.

— Da, da.

Davey confirmă dând din cap și apoi se așeză cu spatele sprijinit de zid, ferindu-se astfel de furia vântului. Într-un târziu, John i se alătură.

— Dar terenul acela nu aparține domeniului Benchoile.

— Dar nici aceste pământuri nu țin de Feosaig și cu toate astea întâlnești o mulțime de oi păscând în zonă, alături de ale noastre.

— Ce se întâmplă atunci?

— La sfârșitul acestei luni vom începe să le adunăm și le vom aduce la târlele din câmp, mai aproape de casă.

— Și când vor începe să fete?

— În jur de șaisprezece aprilie.

— Va fi la fel de rece ca și acum?

— S-ar putea să fie și mai frig. În aprilie pot veni furtuni puternice care acoperă totul cu zăpadă cât ai clipi.

— Asta nu-ți face munca mai ușoară.

— Da, așa este. De multe ori am dezgropat din zăpadă oi gestante ce se cuibăriseră în șanțuri sau în crăpăturile dintre stânci. Uneori se întâmplă ca mama să-și părăsească mielul și nu-l poți ajuta decât luându-l acasă și hrănindu-l cu biberonul. Jess este foarte îndemânatică la asemenea treburi.

— Da, cred, dar asta nu rezolvă problema. Mă întreb cum vei reuși să te descurci de unul singur cu toată treaba ce-ți revine. Roddy mi-a povestit despre ajutorul substanțial pe care-l primeai de la unchiul meu la vremea când fătau oile. Vei avea nevoie de încă un om sau poate chiar de doi care să te ajute în următoarele șase săptămâni.

— Da, asta e o problemă.

Davey îi dădea dreptate, dar nu părea defel îngrijorat în privința viitorului. Vârî mâna într-unul din buzunarele uriașe ale hainei sale și scoase o pungă de hârtie. Din pungă luă două sandvișuri uriașe din pâine neagră cu unt. Unul i-l dădu lui John iar pe celălalt începu să-l mănânce, mestecând cu mare grijă fiecare îmbucătură, asemenea unui rumegător.

— Am vorbit cu Archie Tulloch și mi-a promis că anul acesta mă va ajuta.

— Cine-i Archie?

— Archie este agricultor, are o mică fermă în apropiere de Creagan. Este bătrân, are mai mult de șaptezeci de ani, și nici nu va mai fi în stare să se ocupe de agricultură prea mult timp de acum încolo. Nu are

nici copii. Cu o lună sau două mai înainte ca unchiul tău să se prăpădească, mi-a vorbit despre ferma lui Archie. Se gândea să cumpere terenul și casa și să le a lipească moșiei Benchoile. Oricând este nevoie de teren pentru păscut și chiar pentru cultivat și proprietatea are o zonă bună pentru vite, chiar în apropierea râului

— Dar Archie este dispus să o vândă?

— Da. Are o soră în Creagan și de multe ori l-am auzit spunând că ar fi vrut să locuiască împreună cu ea.

— Prin urmare am dispune de mai mult teren și de încă o casă.

— Unchiul tău se gândea că am fi putut angaja încă un om și i-am oferi casa fermei lui Archie, ca locuință. Unchiul tău era un om minunat, dar după primul atac de inimă a început să înțeleagă că, asemenea nouă, celorlalți oameni, era și el un simplu muritor.

Mușcă din nou din sandvișul său și mestecă îndelung. O mișcare pe povârnișul dealului îi atrase atenția. Lăsă jos sandvișul și toiagul și ajutându-se de acesta și de mâna stângă, fixă ocheanul și privi prin el. O lungă tăcere se așternu între ei, întreruptă din când în când de rafalele de vânt.

— Un iepure. Un iepuraș drăgălaș.

Strânse ocheanul și îl puse la loc în buzunar, după care întinse mâna după sandviș. Dar bătrânul labrador înfulecase deja ce mai rămăsese din sandviș.

— Ce cățea lacomă ești!

John se cuibări și mai comod la adăpostul zidului. Pietrele îi împungeau spatele din loc în loc. Trupu

era încă înfierbântat datorită efortului, dar fața îi era rece. Înaintea lor se ivi o spărtură, în pătura deasă de nori. O rază firavă de soare se strecură prin spărtura norilor și străpunse apele întunecate ale lacului Muie asemenea unei sulițe de aur. Ferigile de pe culmea dealului căpătară reflexe roșiatice-cafenii. Era minunat. Și în acel moment, șocat de puterea adevărului, își dădu seama că tot pământul acela cât vedea cu ochii și mai departe, îi aparținea lui. Acesta era domeniul Benchoile. Și acesta... luă un pumn de pământ amestecat cu turbă și-l sfărâmă între degete.

Brusc, se simți pătruns de un sentiment de atemporalitate. Așa stăteau lucrurile de zeci și zeci de ani; mâine nimic nu se va fi schimbat în jur; nici în săptămânile următoare lucrurile nu vor sta altfel. Și la fel se întâmpla și în lunile ce vor urma. Ideea de acțiune, orice fel de acțiune, i se păru nefirească; și cu atât mai mult se minuna de felul în care simțea cu cât se știa un individ căruia apatia îi fusese necunoscută. Își câștigase renumele ca și poziția deosebită în carieră datorită repeziciunii cu care lua deciziile cele mai potrivite momentului respectiv, ca și încrederii pe care o avea în propriile hotărâri.

Pregătise expediția din acea dimineață cu intenția de a se afla singur, împreună numai cu Davey pentru ca astfel să-i comunice hotărârea pe care o luase în privința moșiei Benchoile. Dorise să-i comunice lui Davey, cu tot tactul de care era capabil, că un anunț urma să apară în ziar . În acel moment realizase că de

fapt el discuta acțiunile viitoare împreună cu Davey ca și când nu avea altă intenție decât să-și petreacă restul zilelor în acele locuri.

Zăbovea. Tărăgăna luarea unei decizii. Dar era oare chiar atât de important? Era această dimineață, această zi, acest moment timpul potrivit pentru a pune punct muncii de o viață a acestui om, numit David Guthrie? Poate că ar fi fost mai bine să organizeze o întâlnire în sufrageria de la Benchoile, protejându-se astfel față de elementul uman al problemei prin ridicarea unui scut reprezentat de afacerile familiei. În jurul mesei se vor afla Ellen Tarbat și Jess și bineînțeles Roddy, care va constitui un suport moral. Poate ar fi bine să-l invite și pe Robert McKenzie, avocatul, pentru a prezida această întrunire. Astfel, ar putea să-i încredințeze acestuia misiunea de a aduce la cunoștința celorlați hotărârea de a vinde moșia.

Soarele intră în nori, din nou. Era frig și se întunecase iar, dar liniștea dăinuia încă între cei doi bărbați, fără a se naște un sentiment stânjenitor. John se gândea că un muntean adevărat cum era Davey Guhtrie se asemăna în multe privințe cu muncitorii de la ferma tatălui său din Colorado. Mândri, independenți, conștienți de faptul că sunt la fel de buni, de valoroși ca oricare alt semen al lor – și poate chiar mai buni – ei nu aveau nevoie să se convingă pe ei înșiși de valoarea lor și în felul acesta se dovedeau a fi oameni dintr-o bucată, deschiși, cu care puteai discuta fără ocolișuri.

Tocmai de aceea simțea că trebuia să fie deschis față de Davey. Prin urmare se hotărî să rupă tăcerea:

— De câți ani te afli la Benchoile?

— Aproape douăzeci.

— Câți ani ai?

— Patruzeci și patru.

— Nu-i arăți.

— Viața curată, în aer liber, dă omului sănătate.

Spunând aceste cuvinte, Davey nu schița nici un zâmbet.

— Și aerul bun, continuă el. Trăind și lucrând în Londra sau New York simți că aerul este apăsător. Când merg la Inverness împreună cu Jess la cumpărături, fie și numai pentru o zi, abia aștept să mă întorc acasă, să respir aerul curat de la Benchoile.

— Cred că dacă ai o slujbă într-un loc nu stai să te mai gândești la ceea ce respiri. Oricum, am unde să mă retrag pentru a respira aer proaspăt în cazul în care simt că mă sufoc din pricina aerului din oraș. De obicei plec în Colorado. Aerul este atât de proaspăt și de tare în acele locuri încât prima gură te amețește asemenea unei înghițituri de scotch.

— Da, da! Ferma aceea trebuie să fie minunată. Și uriașă, cred.

— De fapt, nu este la fel de întinsă ca Benchoile. Este vorba doar de șase mii de acrii de pământ, dar avem mult mai multe animale. Șase sute de acrii de pământ reprezintă pajiște pentru fân, restul este lăsat pentru păscut.

— Ce fel de rase de vite creșteți?

— Nu creștem o rasă anume. Avem și exemplare minunate de Hereford și Black Angus și numeroase alte rase comune bine cunoscute în vest. Dacă ninge din abundență și pajiștile înalte au apă suficientă și dacă gerurile nemiloase ne ocolesc putem să hrănim o mie de capete.

Davey rămase tăcut pentru o vreme, cântărind informațiile primite, mestecând un fir de iarbă și privind întinderea nesfârșită. După un timp începu să vorbească:

— Era un fermier în Ross-shire și a plecat la un târg de tauri în Perth. Acolo a întâlnit un mare fermier texan. Și-au stat de vorbă. Și texanul l-a întrebat pe fermier cât pământ are. Fermierul i-a răspuns: „Două mii de acrii."

În acel moment John a înțeles că Davey nu continua conversația pe teme agricole, ci se pregătea să spună o glumă. Dornic să nu piardă poanta sau să râdă tocmai la momentul cel mai nepotrivit, John se concentră asupra vorbelor rostite de Davey:

— Apoi, fermierul l-a întrebat pe texan ce suprafață de pământ deținea. Și texanul i-a spus: „N-ai putea să înțelegi. Nu poți să-ți imaginezi chiar dacă îți spun cât pământ stăpânesc în Texas. Dar îți voi spune doar atât. Dacă mă urc în mașină și conduc o zi întreagă, pe firul gardului ce înconjoară pământurile mele, tot nu reușesc să fac turul complet." Fermierul a stat o vreme pe gânduri și apoi i-a spus texanului: „Am avut și eu o asemenea mașină, odată, demult. Dar am reușit să scap de ea."

Urmă o pauză îndelungată. Davey continua să privească departe, în zare. John rămase nemișcat, cu picioarele întinse și apoi un zâmbet larg înflori pe chipul său. Davey întoarse capul și-l privi. În ochii lui albaștri licărea o luminiță; în rest rămăsese la fel de aspru ca de obicei.

— Da, da, rosti el blând cu un accent puternic. Știam eu că o să-ți placă. E o glumă bună.

Îmbrăcată cu cea mai bună rochie a sa de duminică, de culoare neagră, Ellen Tarbat își așeză pălăria pe cap și o străpunse cu acul enorm fixând-o de coc. Era o pălărie decentă, veche de doar doi ani, garnisită cu o cataramă. În opinia ei, nimic altceva nu oferea demnitate așa cum o făcea o cataramă cât de mică.

Aruncă o privire ceasului din bucătărie. Era zece și un sfert și Ellen se pregătea să meargă la biserică. În acea zi prânzul pe care-l serveau la Benchoile era compus din hrană rece și nu din obișnuita friptură. Curățase cartofii și pregătise o tartă cu gem și masa din sufragerie fusese aranjată. Acum era pregătită și o aștepta pe Jess. Davey nu mergea la biserică împreună cu ele pentru că alături de John Dunbeath pornise în sus, pe deal pentru a arunca o privire turmelor de oi. Ellen nu aproba un asemenea comportament de sabat și insistase pe lângă John să amâne plimbarea, dar el îi explicase că timpul său era extrem de limitat și trebuia să se întoarcă în cel mai scurt timp la Londra. Ellen nu-și putea imagina de ce dorea să se în-

toarcă la Londra atât de repede. Ea, una, nu văzuse niciodată Londra, dar nepoata ei, Anna, fusese într-o călătorie în urmă cu câțiva ani și ceea ce îi povestise despre Londra nu avusese darul să-i întărească dorința de a porni în grabă către acele locuri.

După ce își fixă pălăria pe cap, luă haina. Își adusese la parter lucrurile de care avea nevoie pentru bi serică în dimineața aceea, chiar la prima oră, din dorința de a scăpa de un drum până la ultimul etaj al casei. Urcatul scărilor era o activitate obositoare. Și Ellen ura starea de oboseală. Uneori îi era extrem de nesuferită bătrânețea.

Îmbrăcă haina și îi încheie nasturii, după care își netezi reverul pe care își prinsese cea mai bună broșă Cairngoorm. Luă poșeta uriașă și mănușile. Telefonul aflat la parter porni să țârâie.

Rămase o clipă nemișcată, așteptând, încercând să-și amintească cine altcineva se mai afla în casă. Doamna Dobbs luase copilașul la plimbare. John plecase împreună cu Davey. Telefonul continua să sune și, oftând, Ellen puse jos poșeta și mănușile și se îndreptă spre hol. Ieși din bucătărie, traversă holul și biblioteca. Telefonul se afla pe biroul colonelului. Ellen ridică receptorul.

— Da?

Păcănituri și fâșâituri, un bâzâit enervant a fost tot ce a auzit mai întâi. Telefonul constituia un alt motiv de neplăcere pentru Ellen.

— Da? repetă ea întrebarea.

Un păcănit final și vocea unui bărbat răsună în receptor.

— Reședința Benchoile?

— Da, Benchoile.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Oliver Dobbs.

— Nu este aici, răspunse Ellen pe negândite.

Jess Guthrie avea să bată la ușă în următoarele momente și Ellen nu voia pentru nimic în lume să o facă să aștepte.

Dar bărbatul nu voia să renunțe prea ușor.

— Nu există nici o posibilitate de a lua legătura cu el? Trebuie să-i fac o comunicare importantă.

Cuvântul „important" a avut darul să o sensibilizeze pe Ellen.

Erau timpuri minunate acelea când oameni importanți veneau să stea la Benchoile și lucruri importante se petreceau. Toate acestea ofereau subiecte de conversație interesante și mult mai plăcute decât prețul mieilor sau starea vremii.

— Cred... cred că se află în casa mică.

— Pot să iau legătura cu el?

— Va dura câteva minute.

— Voi rămâne pe fir.

— Convorbirile sunt foarte costisitoare, îi reaminti Ellen tăios.

Chiar dacă era vorba de o problemă importantă, risipa, mai ales când era vorba despre bani, constituia un păcat grav.

— Ce spuneți?

Omul părea surprins. Poate chiar era.

— Aha! Da, înțeleg. Nu contează banii. În schimb v-aș fi extrem de recunoscător dacă l-ați putea anunța să vină la telefon. Vă rog să-i spuneți că-l caută agentul lui literar.

Ellen oftă și se resemnă. Era clar că urma să piardă primul imn.

— Prea bine.

Puse receptorul jos și porni înapoi, pe drumul cel lung ce ducea în spatele casei și făcea legătura cu casa cea mică. Când deschise ușa din spate, o pală de vânt a făcut-o să se clatine și aproape i-a smuls ușa din mână. Aplecată în față, ținându-și strâns pălăria, traversă curtea pietruită și deschise ușa de la locuința lui Roddy.

— Roddy!

Glasul ei era ușor ascuțit.

Urmă o pauză și se auziră pașii unei persoane ce traversa camera de sus, apoi chiar domnul Dobbs apăru în ușă, la fel de înalt ca un stâlp de telegraf, după cum i se părea lui Ellen.

— Nu este aici, Ellen. A plecat la Creagan să cumpere ziarele de duminică.

— Sunteți căutat la telefon, domnule Dobbs. Omul spune că este agentul dumneavoastră literar și că trebuie să vă comunice un lucru important.

Chipul i se lumină brusc.

— Perfect! Minunat!

Și se rostogoli pe scări, în mare viteză, atât de repede încât Ellen se trase în lături, de teamă să nu o răstoarne.

— Mulțumesc, Ellen, rosti el și porni în goană.

— Așteaptă la celălalt capăt al firului... și numai Dumnezeu știe cât de mult costă.

Pe măsură ce rostea aceste cuvinte ridică și glasul căci domnul Dobbs dispăruse deja în curte. Ellen făcu o grimasă în urma lui. Ce oameni! Își îndesă pălăria și mai adânc pe cap și porni în urma lui, pășind calm. Ajunsă în bucătărie zări dubița familiei Guthrie și o văzu pe Jess la volan. Porni în grabă spre ușă, apoi se întoarse amintindu-și că uitase mănușile.

Convorbirea telefonică a durat mai mult de o jumătate de oră și când Oliver a revenit în casa mică, Roddy se întorsese deja din Creagan și așezat în cel mai confortabil fotoliu, în fața șemineului, se cufundase în citirea ziarelor.

La auzul pașilor lui Oliver, care urca treptele câte două o dată, puse ziarul jos și ochelarii pe vârful nasului.

— Salut! Am crezut că m-ai părăsit, rosti el.

— Am vorbit la telefon.

Oliver se așeză în fotoliul aflat de cealaltă parte a șemineului. Mâinile îi atârnau moi, între picioarele osoase.

Roddy îi aruncă o privire cercetătoare. Simțea emoția pe care o trăia tânărul său oaspete.

— Cred că ai primit vești bune.

— Da, bune, într-adevăr. Era agentul meu. Totul e aranjat. Noua mea piesă se va juca la Londra imediat ce contractul cu teatrul din Bristol se va fi încheiat. Aceeași distribuție, același producător.

— Minunat.

Roddy lăsă ziarul să-i alunece din mână și își scoa se ochelarii.

— Dragul meu, această veste este formidabilă.

— Dar mai există și altele la fel de bune, dar acelea mai pot aștepta. Vreau să spun că celelalte nu sunt în că semnate și parafate.

— Mă bucur nespus. Soarele nu a ajuns încă la a miază, dar cred că aceste vești...

Oliver îl întrerupse.

— Mai este ceva. Te deranjează dacă îi las pe Victoria și pe Thomas în compania ta pentru câteva zile? Trebuie să plec la Londra. Mâine. Voi lipsi numai o noapte. La ora cinci după-amiaza decolează un avion de pe aeroportul din Inverness. Mă întrebam dacă ar fi posibil să mă conducă cineva la aeroport.

— Nici o problemă. Îi poți lăsa cu mine oricât dorești. Chiar eu te voi duce la aeroport cu M.G.M.-ul meu.

— Doar două zile voi lipsi. La întoarcere ne vom face bagajele și vom porni înapoi către sud.

Gândul că toți vor pleca îl făcu să se simtă extrem de nefericit. Roddy se temea să rămână singur din nou, nu numai pentru că se simțea minunat înconjurat de oameni tineri, dar și pentru că fără Oliver, Victoria și micuțul Thomas ar fi fost nevoit să privească adevărul în față. Și adevărul era întunecat. Jock nu mai exista. John urma să scoată moșia la vânzare. Legăturile cu viața de altădată, cu tradițiile se rupeau

brusc, pentru totdeauna. Era sfârșitul unui mod de viață. Aceasta era ultima oară când mai primea oaspeți la Benchoile.

Într-o firavă încercare de a alunga răul ce-i dădea târcoale se grăbi să spună:

— Dar nu trebuie să plecați așa curând.

— Trebuie. Știi foarte bine. Ai fost foarte amabil și ospitalitatea ta este inegalabilă, dar nu putem rămâne aici. Să nu uităm că peștele și oaspeții prind un miros urât după trei zile și noi suntem deja de trei zile aici, deci mâine vom mirosi urât.

— Îmi veți lipsi. Și Ellen vă va simți lipsa. Ellen este topită după Thomas. Fără voi casa nu va mai fi la fel de însuflețită.

— Dar John rămâne.

— John nu va sta mai mult decât este necesar. Nu poate rămâne. Trebuie să se întoarcă la Londra.

— Victoria mi-a spus că este hotărât să vândă domeniul.

Roddy îl privi surprins.

— N-am știut că a vorbit cu Victoria despre aceste probleme.

— Aseară am vorbit cu Victoria.

— Da, este hotărât să vândă. Nu are altă alternativă. Ca să fiu sincer, nici eu nu mă așteptam să ia altă hotărâre.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— Depinde de cine cumpără casa. Dacă o va cumpăra un american bogat, pasionat de activități ca vâ-

nătoarea și pescuitul pot căpăta o slujbă de hăitaș. Parcă mă și văd ducând un deget la pălărie și primind bacșișuri grase.

— Ar trebui să te căsătorești.

Roddy îi aruncă o privire piezișă.

— Tocmai tu vorbești!

Oliver zâmbi, cu îngâmfare.

— Eu sunt altfel. Fac parte dintr-o altă generație. Mi se permite să am o altă scară de valori.

— Le ai în mod sigur.

— Și nu ești de acord cu mine?

— Dacă sunt sau nu de acord este lipsit de importanță. Sunt o persoană mult prea comodă pentru a lua atitudine față de probleme care nu mă privesc. Am fost și mult prea comod pentru a mă căsători, deoarece toată lumea se aștepta ca eu să mă însor. N-am făcut nimic din ceea ce ar fi trebuit să fac. Am urmat un tipar al meu: nu m-am însurat, am scris cărți, am studiat viața păsărilor și am băut mult prea mult. Pe Jock, fratele meu, l-am dus la disperare.

— După părerea mea nu este nimic rău în acest comportament. Cred că și eu am urmat acest tipar, mai mult sau mai puțin.

— Da, dar eu am o regulă de aur. Eu nu am căutat să leg o relație cu cineva pentru că m-am temut să nu-i rănesc pe cei din jur.

Oliver îl privi surprins.

— Te referi la Victoria.

— Este extrem de vulnerabilă.

— Și inteligentă.

— Sufletul și mintea sunt două entități complet separate.

— Rațiune și simțire.

— Dacă vrei, le poți numi astfel.

— Nu pot trăi legat.

— Dar ești deja legat. Aveți un copil.

Oliver întinse mâna după pachetul cu țigări. Luă una dintre ele și o aprinse cu o surcică de la focul din cămin.

— În acest caz nu crezi că este cam târziu să începi să-mi vorbești asemenea unui tată?

— Nu este niciodată prea târziu să îndrepți lucrurile.

Privirile lor se întâlniră și se încleștară. Roddy putea să citească clar în privirile lui Oliver răceala și indiferența. Când reluară conversația, Oliver schimbă subiectul.

— Ți-a spus Victoria unde avea de gând să plece?

— Presupun că l-a luat pe Thomas la plimbare.

— Cred că ar trebui să pornesc în căutarea ei, spuse Oliver ridicându-se din fotoliu. Trebuie să-i împărtășesc veștile primite.

Porni în grabă, pe scări în jos. Apoi se auzi ușa trântindu-se în urma lui. Pașii răsunară pe piatra din curte. Roddy, rămas singur, se întreba dacă nu făcuse mai mult rău decât bine deschizând un subiect atât de sensibil. Poate ar fi trebuit să-și țină gura. Rămase un timp pe gânduri, apoi oftând se ridică din fotoliu hotărât să-și toarne primul pahar din acea zi.

Victoria își croia drum printre mesteceni când îl văzu pe Oliver ieșind din curtea casei mici și îndreptându-se către aleea din fața reședinței. Tocmai se pregătea să-l strige pentru a-i atrage atenția asupra ei și a lui Thomas, când observă că acesta îi văzuse deja și se îndrepta către ei.

Thomas, care pe la jumătatea drumului de întoarcere dăduse semne de oboseală, era acum așezat confortabil pe umerii Victoriei. Zărindu-l pe Oliver îndreptându-se către ei, Victoria se aplecă și îl așeză pe Thomas pe pământ. Acesta porni în fugă către Oliver și când ajunse lângă el îi cuprinse picioarele cu ambele mâini, agățându-se de el.

Oliver nu-l ridică în brațe și de fapt nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Rămase așteptând ca Victoria să se apropie.

— Unde ai fost? întrebă el.

— M-am plimbat. Am descoperit un alt pârâu, dar nu la fel de frumos ca cel de la cascadă. Tu ce-ai făcut?

— Am vorbit la telefon.

Plimbarea și aerul rece îmbujoraseră obrajii Victoriei. Părul blond flutura în vânt. Printr-o minune a naturii găsise câteva fire de omag pe care le culesese și le pusese la butoniera jachetei cu care era îmbrăcată. Oliver o prinse în brațe și o sărută, bucurându-se de mirosul proaspăt de mere și aer rece. Buzele ei erau moi și dulci și sărutul la fel de pur ca apa de izvor.

— Cu cine ai vorbit?

— Agentul meu mi-a telefonat.

Îi dădu drumul din brațe și porniră alături către casă. Thomas protesta împotriva faptului că nimeni nu-i dădea atenție, așa încât Victoria îl ridică din nou, în brațe.

— Și de ce a telefonat? întrebă Victoria într-un târziu.

— Vești minunate. *Bent Penny* se va juca la Londra.

— Oliver! Este absolut minunat!

— Și mâine voi pleca și eu la Londra.

Chipul Victoriei se întunecă.

— Cred că glumești.

Oliver izbucni în râs.

— Ce aer de prostănacă ai. Nu dramatiza. Mă întorc poimâine.

— Dar noi de ce nu putem merge cu tine?

— Ce rost ar avea să mergi la Londra doar pentru o zi? Și nici nu pot discuta probleme de afaceri cu tine și cu Thomas în preajmă.

— Dar nu putem rămâne aici fără tine.

— De ce nu?

— Nu-mi place să fiu părăsită astfel.

Brusc, Oliver se enervă. Renunță la tonul jucăuș și dădu frâu liber exasperării care punea stăpânire pe el.

— Dar nu te părăsesc. Plec la Londra doar pentru o noapte. Voi călători cu avionul. Când mă întorc, împachetăm și pornim înapoi către sud, toți trei. Împreună. Acum ești mulțumită?

— Dar ce voi face în absența ta?

— Vei supraviețui. Presupun. N-ar trebui să ți se pară atât de greu.

— Cred că Roddy se află într-o situație neplăcută. Am dat buzna peste el și acum...

— Roddy se simte perfect. Este încântat de perspectiva de a vă avea pe tine și pe Thomas alături de el pentru încă două zile. Și dacă ar fi după el nu ar trebui să mai plecăm vreodată. Când va rămâne singur va fi nevoit să privească realitatea în față și cred că acest lucru nu-i face plăcere deloc.

— Ceea ce spui despre Roddy nu este plăcut deloc.

— Perfect. Este oribil, îngrozitor, dar este perfect adevărat. Este un tip atrăgător, încântător, amuzant, un personaj desprins din paginile unei comedii din secolul XIX. Poate Rattingen, la începuturile existenței sale, dar mă tem că în întreaga sa existență nu a fost în stare să facă față nici unei situații deosebite.

— Dar a luptat în război. Oricine a luptat pe front a fost nevoit să facă față unor situații teribile. Nu se poate nega acest lucru.

— Mă refeream la viața particulară și nu la catastrofe naționale. În asemenea situații nu te poți ascunde în spatele unei sticle cu tărie.

— *Oliver!* Nu-mi place când te porți așa. Și nici nu vreau să pleci și să ne lași pe mine și pe Thomas în urmă.

— Ei bine, voi pleca.

O îmbrățișă și o sărută în vârful creștetului.

— Voi pleca și tu nu te vei bosumfla. Marți voi fi înapoi și mă poți aștepta la aeroport. Și dacă vei fi drăguță și te vei purta frumos cred că te voi duce la Inverness să cinăm împreună. Vom mânca drob de

miel și cartofi prăjiți și ne vom alătura dansatorilor. Îți poți imagina ceva mai plăcut?

— Aș prefera să nu pleci, spuse ea zâmbind.

— Trebuie. Mă cheamă datoria. Sunt un bărbat plin de succes. Faptul că te las aici este prețul succesului.

— Uneori aș vrea să nu fi atât de celebru.

— Știi ce greșeală comiți? Nu ești niciodată mulțumită de ceea ce ai.

— Nu-i adevărat.

— Ei bine, nu este, rosti el îngăduitor.

— Aici am fost fericită, rosti ea în șoaptă, cuprinsă de emoție.

Se aștepta ca Oliver să-i spună că și el fusese fericit, dar el nu rosti nici o vorbă. Victoria îl mută pe Thomas pe celălalt braț, împovărată de greutatea copilului și porni alături de Oliver, către casă.

13
LUNI

Roddy se afla în capătul scărilor și strigă:

— Victoria!

Aceasta petrecuse întreaga dimineață călcând batiste și cămăși pentru Oliver, aranjând puloverele și împerechind șosetele. Apoi strânsese valiza. Auzind glasul lui Roddy, porni către ușa dormitorului.

— Sunt aici.

— John este sus. Și Oliver. Hai să bem un pahar împreună.

Era trecut de amiaza unei zile reci cu soare strălucitor. Roddy și Oliver urmau să plece la aeroport imediat după masa de prânz. Cu un sfert de oră mai devreme, Ellen venise și-l luase pe Thomas ca să-l pregătească pentru masă. În acea zi prânzul urma să fie deosebit, un prânz pregătit de Ellen și de Jess Guthrie, și servit în sufrageria cea mare de la Benchoile. Ellen hotărâse lucrurile astfel. Totdeauna nutrise convingerea că nu trebuie să pleci în călătorie, indiferent cât de scurtă este aceasta, fără a servi înainte o masă bună, substanțială și nu putea face excepție nici măcar Oli-

ver. Prin urmare, ea și Jess fuseseră extrem de ocupate întreaga dimineață. Mirosuri apetisante se furișau din casa cea mare și în aer plutea un sentiment sărbătoresc de parcă se aniversa o zi de naștere sau ultima zi de vacanță.

Din sufrageria lui Roddy se auzea murmurul glasurilor. Închise valiza și aruncă o privire în oglindă. Își pieptănă părul, se mai uită o dată, atentă la chipul din oglindă și în cele din urmă își spuse că totul era în ordine, așa încât putea merge sus.

Pentru că ziua era senină și luminoasă, cei trei bărbați părăsiseră locul din fața șemineului și preferaseră bancheta aflată în dreptul uriașei ferestre. Oliver și Roddy stăteau amândoi pe banchetă, pentru a admira priveliștea. John preferase un scaun.

— Iat-o, rosti Roddy, când Victoria intră în sufragerie. Te-am așteptat.

John se ridică și îndepărtă scaunul făcându-i loc.

— Ce vrei să bei?

— Nu cred că vreau să beau ceva.

— Te rog. Fără nazuri, spuse Oliver și întinzând brațul, o cuprinse de mijloc și o lipi de trupul său.

— Ai trebăluit toată dimineața, continuă el. Meriți să bei un pahar.

— Da, bine. Cred că voi bea ceva.

— Ce dorești? întrebă John. Te servesc eu.

Prinsă încă în brațele lui Oliver, Victoria privi spre John și spuse:

— Cred că o bere.

John zâmbi și apoi se îndreptă către bucătăria lui Roddy pentru a aduce o cutie cu bere.

Dar nici nu turnase berea în pahar când ușa de la intrare se deschise. Glasul ascuțit al lui Ellen îi anunța că masa era gata și că cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut era să coboare toți imediat.

Roddy scrâșni printre dinți:

— Cumplită femeie!

Dar era cât se poate de limpede pentru toți că nu exista altă soluție decât să își ia paharele, să coboare scările, să traverseze curtea și să se îndrepte către sufrageria din casa cea mare.

Sufrageria era scăldată în lumina soarelui. Pe masă fusese așternută o față de un alb strălucitor și friptura de vită aburea pe dulap, alături de legumele înăbușite. Thomas fusese deja așezat în scaunul adus special pentru el din camera copiilor. Arăta înfometat și însetat și extrem de nerăbdător.

Ellen forfotea de colo-colo, cu mersul ei ușor nesigur și îi îndemna pe fiecare către locul destinat; se temea că friptura se putea răci și nu vedea rostul efortului făcut pentru niște oameni care nu vin la timp la masă.

— Ellen, știi bine că nu ai dreptate, încercă John să o liniștească. Ne-am ridicat imediat ce ne-ai anunțat. Cine va servi?

— Tu, spuse Roddy și se îndreptă către scaunul aflat cu spatele spre fereastră, cât mai departe posibil de masa de servit. Niciodată nu se pricepuse să taie

tiptura felii. Jock fusese cel care săvârșise acest ritual totdeauna.

John luă cuțitul cu mâner din corn și porni să taie friptura cu talentul unui maestru. Ellen luă prima farfurie pentru Thomas și începu să taie carnea și să zdrobească legumele amestecându-le cu sosul de la friptură până când întreg conținutul farfuriei se transformă într-un terci maroniu.

— Ia te uită ce avem aici, scumpule. Hai, papă tot, omuleț, ca să te faci băiat mare.

— Nu prea era nevoie de îndemn, murmură Roddy, imediat ce Ellen ieși din sufragerie.

Toți izbucniră în râs pentru că în acea dimineață obrăjorii lui Thomas păreau mai rotunzi ca niciodată.

După ce terminară primul fel, tocmai când se pregăteau pentru plăcinta cu mere și crema de zahăr ars, telefonul sună din nou. Așteptară, pentru că la Benchoile era împământenit obiceiul ca altcineva să răspundă la telefon, nu stăpânii. În cele din urmă, furios, Roddy murmură:

— La naiba!

— Vrei să răspund eu? întrebă Victoria.

— Nu te deranja.

Roddy luă o îmbucătură substanțială din plăcinta cu mere și bombănind se ridică de la masă îndreptându-se către încăperea în care se afla telefonul.

— Ce moment nepotrivit pentru a suna.

În sfârșit ajunse la telefon și cei trei puteau auzi glasul său, răsunând în camera alăturată.

— Benchoile. Sunt Roddy Dunbeath.

Urmă o pauză.

— Cum? Poftim? Aha, da, bineînțeles. Așteptați un moment. Îl voi chema la telefon.

În clipa următoare, reapăru în sufragerie, ținând șervetul de masă în mână.

— Oliver, băiete, pe tine te cheamă.

Oliver ridică privirile din farfurie și întrebă nedumerit.

— Pe mine? Cine este?

— Nu știu. Un bărbat.

Roddy se întoarse la felia sa de plăcintă în timp ce Oliver se ridică și se îndreptă către telefon.

— Nu înțeleg de ce nu se inventează un mijloc de a opri telefonul când te afli la masă și nu vrei să fii deranjat.

— Poți să pui receptorul deoparte, sugeră John cu bunăvoință.

— Da, dar aș putea uita să-l pun la loc.

Thomas dădea semne de plictiseală. Victoria luă lingurița copilului și îi dădu o mână de ajutor.

— Ai fi putut să-l lași să sune până când se oprea, continuă ea sugestiile legate de telefon.

— Nu sunt consecvent. L-aș fi lăsat să sune pentru un timp, apoi m-aș fi enervat în următoarea clipă. Totdeauna mă gândesc că s-ar putea să existe o persoană care să dorească să-mi împărtășească o veste extraordinară și de aceea nu mă pot opri să ridic receptorul. Abia după ce am răspuns aflu că era un apel greșit.

— Și atunci de ce mai răspunzi? întrebă John amuzat.

La întoarcerea lui Oliver în sufragerie, prânzul luase sfârșit. Roddy își aprinsese o țigară și John adusese tava cu cafea de la bucătărie. Victoria curăța o portocală pentru Thomas, care indiferent cât de mult ar fi mâncat nu putea încheia masa fără o portocală.

Fiind preocupată de ceea ce făcea nu dădu atenție momentului în care Oliver intră în sufragerie.

— Vești bune, sper! spuse Roddy.

Victoria tocmai terminase de curățat portocala și o desfăcu felii, apoi luă o felie și i-o dădu lui Thomas.

Văzând că Oliver nu răspunde, Roddy continuă:

— Sper că nu este ceva grav!

În glasul său se ghicea îngrijorarea.

Oliver continua să tacă. Tăcerea ce se coborâse asupra lor atrase atenția Victoriei. Era o tăcere apăsătoare, copleșitoare. Până și Thomas rămăsese nemișcat. Stătea țeapăn, cu felia de portocală în mână și se zgâia la tatăl său. Obrajii Victoriei începură să-și schimbe culoarea, devenind purpurii. Realizase că privirile celorlalți erau ațintite asupra ei. Privi către Roddy, apoi către Oliver. Chipul acestuia din urmă era tensionat și culoarea îi dispăruse din obraji. Privirile lui reci și nemiloase erau ațintite asupra ei. Simțea cum sângele începe să i se scurgă din obraji și un sentiment cumplit, irațional de spaimă puse stăpânire pe ea; se simțea bolnavă. Îi era greață și stomacul i se transformase într-un nod.

Înghiți cu greu și întrebă cu glas subțire, lipsit de vlagă.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi cu cine am vorbit la telefon?

— Nu, răspunse ea șovăielnic.

— Cu blestematul de domn Archer. Suna din Hampshire.

„Dar i-am spus să nu sune. I-am promis că voi scrie din nou. I-am explicat ce gândește Oliver."

— Tu le-ai scris?

— Eu... eu nu i-am scris lui. Ci ei.

Cuvintele ieșeau cu greu. Gura i se uscase și înghiți din nou.

Oliver înaintă către masă. Se sprijini de masă cu palmele strâns lipite și se înclină spre ea.

— Ți-am spus să nu-i scrii.

Fiecare cuvânt se abătea asupra Victoriei asemenea unei lovituri de ciocan.

— Ți-am spus să nu-i scrii, să nu telefonezi, să nu iei legătura cu ei, în nici un fel.

— Oliver, eu am...

— Cum ai știut adresa?

— Am... am căutat... în cartea de telefon.

— Când i-ai scris?

— Joi... vineri... nu-mi amintesc.

Victoria era tot mai tulburată.

— Eu ce făceam în acel timp?

— Cred... cred că dormeai.

Situația lua o întorsătură neplăcută, de parcă ar fi fost vorba despre un complot, așa încât Victoria se simți datoare să se apere.

— Ți-am spus că voiam să-i scriu. Nu suportam gândul că ea nu știa nimic despre Thomas... ce se întâmplă cu el.

Expresia de pe chipul lui Oliver rămase la fel de neînduplecată. Cuprinsă de un sentiment terifiant, Victoria simțea că în curând va izbucni în lacrimi. Buzele îi tremurau și nodul din gât se mărea cu fiecare clipă. Vederea i se încețoșa tot mai tare. Avea să izbucnească în plâns în fața tuturor.

— Știa unde se află Thomas.

— Nu, nu știa.

— Știa că se află la mine. Asta contează. Nimic altceva. Era cu mine și eu sunt tatăl lui. Ce fac cu el și unde îl duc nu e treaba nimănui, nu privește pe nimeni. În nici un caz nu e treaba ta.

De acum lacrimile curgeau în voie.

— Ei bine, mă gândeam...

— Nu ți-am cerut să gândești. Ți-am cerut să-ți pui lacăt gurii idioate pe care o ai.

Aceste ultime cuvinte au fost însoțite de o izbitură de pumn aplicată mesei cu toată forța. Paharele și argintăria au început să tremure. Thomas, care în tot acest timp rămăsese înmărmurit, neobișnuit să asiste la asemenea accese de violență, simți nevoia să se alăture Victoriei și izbucni și el în plâns. Ochii i se micșorară și gura se deschise pe jumătate. Resturile unei bucățele de portocală mestecată pe jumătate se prelinseră pe bavețică.

— Pentru Dumnezeu...

— Oliver, încetează!

Victoria țâșni în picioare, cu genunchii tremurând și încercă să-l ridice pe Thomas din scaunul său, pentru a-i alina spaima. Thomas se agăță de ea și își afundă fața în ceafa ei, încercând astfel să se ascundă de furia ce domnea în jurul său.

— Nu față de Thomas! Nu acum! Gata!

Dar încercările ei de a aplana scandalul eșuară. Oliver depășise faza când s-ar fi putut controla.

— Cunoșteai foarte bine motivele pentru care nu voiam să iei legătura cu familia Archer. Bănuiam că imediat ce vor fi aflat unde suntem ar fi început să ne bombardeze cu tot soiul de rugăminți și smiorcăieli, dar nu mai înainte de a-și fi epuizat amenințările. Și exact așa s-a întâmplat. Următoarea mișcare o cunosc deja. Ne vom trezi în pragul ușii cu un nenorocit îmbrăcat în costum negru, purtând în mână o scrisoare sau o citație din partea unui avocat...

— Dar ai spus...

Nu reușea să-și amintească ce spusese. Lacrimile continuau să curgă. Nasul curgea și el. Victoria abia își găsea cuvintele.

— Eu... eu...

Nu știa ce ar fi trebuit să spună. Poate „Îmi pare rău", dar poate că a fost mai bine că nu a dus acest gând până la capăt, că nu a atins ultima treaptă a umilinței, pentru că Oliver nu era dispus să cedeze, să se lase înduplecat. Nici de fiul său înlăcrimat, nici de iubita sa cu fața șiroind în lacrimi, nici de toate scuzele din lume.

— Vrei să știi ce cred? Cred că ești o mincinoasă nenorocită. O ticăloasă trădătoare.

Cu aceste ultime ocări, Oliver încheie atacul împotriva Victoriei. Se îndreptă de spate, întoarse spatele și părăsi încăperea. Victoria rămăsese prizoniera propriilor lacrimi, ținând în brațe un copil aflat în pragul isteriei și înconjurată de tăcerea uimită a celor doi bărbați. Dar mai ales cu un sentiment copleșitor de umilință și rușine.

— Draga mea! rosti Roddy și se ridică de la locul său.

Se apropie de ea și în acel moment Victoria își dădu seama că trebuia să se calmeze, să pună stavilă lacrimilor. Dar era incapabilă. Nici măcar nu se simțea în stare să caute o batistă, având în vedere povara pe care o purta în brațe.

— Lasă-mă pe mine, auzi glasul lui John care se apropia de ea.

Luase copilul în brațele sale și îi vorbea cu glas liniștitor.

— Hai să mergem la Ellen. Sunt sigur că are o bomboană sau o prăjitură pentru tine. Sau chiar un biscuit cu ciocolată. Îți plac biscuiții cu ciocolată?

John ieși purtând copilul în brațe și Victoria rămase singură cu Roddy.

— Draga mea! Draga mea! rostea Roddy mișcat profund.

— Îmi pare rău! Nu m-am putut stăpâni, se scuză Victoria.

Era peste puterile lui să mai îndure o asemenea si-

tuație. Fața răvășită de lacrimi, nasul curgând, suspinele și toată durerea îi treziră dorința să o aline. O luă în brațele sale și îi mângâie creștetul așa cum se face unui copil îndurerat. După un timp căută în buzunarul sacoului și găsi o batistă cu dungi albe și roșii și o dădu Victoriei, care în sfârșit era în stare să-și șteargă ochii și nasul.

În câteva minute Victoria se mai liniști și scena de coșmar părea să se fi sfârșit.

Victoria porni în căutarea lui Oliver. Nu putea proceda altfel. Îl găsi la marginea lacului, stând pe pontonul din lemn. Fuma o țigară. Chiar dacă o auzise venind spre el nu făcu nici o mișcare.

Victoria ajunse pe ponton și îi rosti numele. Oliver ezită câteva momente, aruncă țigara în apă și apoi se întoarse cu fața spre ea.

Victoria își aminti cuvintele lui: „Dacă pui mâna pe telefon, te bat până te învinețești". Nu crezuse cu adevărat amenințările lui, pentru că de când îl cunoștea pe Oliver nu-l văzuse niciodată pradă unui acces de furie scăpată de sub control. Acum, când îl văzuse cât de violent putea deveni, se întreba dacă Jeannette trecuse prin asemenea momente. Dacă da, atunci acesta putea fi unul din motivele pentru care căsătoria lor se sfârșise după numai câteva luni de conviețuire.

— Oliver.

Privirile lui poposiră pe chipul Victoriei. Era conștientă că arăta oribil, cu fața umflată de plâns, dar

nici măcar acest amănunt nu mai avea importanță. Nimic nu era mai important decât ca această ceartă cumplită stârnită din pricina lui Thomas să se aplaneze cât mai curând.

— Îmi pare rău. Regret nespus, rosti Victoria.

Oliver continua să tacă. Oftă și apoi ridică din umeri.

Victoria vorbea cu greu, dar nu voia să renunțe:

— Știu că îți este greu să înțelegi. Știu foarte bine. Și nu știu dacă și eu pot înțelege, pentru că nu am copii. Dar după ce am petrecut câteva zile cu Thomas, am început să înțeleg ce sentimente poți trăi. Adică am simțit ce înseamnă să ai un fiu, să îl iubești.

Nu proceda bine. Știa. Simțea. Cuvintele ei erau sentimentale și tocmai sentimentalismul era ceea ce ar fi vrut să evite.

— Te legi sufletește de un copil. Te implici. Pare să devină o parte din tine. Începi să simți că dacă cineva încearcă să îi facă un rău, ai putea să-l ucizi pe cel ce se atinge de el.

— Chiar crezi că doamna Archer ar fi încercat să mă ucidă?

— Nu. Dar sunt convinsă că își pierduse mințile din pricina spaimei continue în care a trăit de când l-ai luat pe Thomas.

— Totdeauna m-a urât. Amândoi m-au urât.

— Poate că nici tu nu le-ai dat motive să simtă altceva.

— M-am căsătorit cu fiica lor.

— Și ești tatăl nepotului lor.

— Este fiul meu.

— Aici este problema. Thomas este fiul tău. Mi-ai repetat de nenumărate ori faptul că familia Archer nu are nici un drept asupra lui. Prin urmare, ce ai avea de pierdut dacă ai arăta puțină bunăvoință față de ei? Thomas reprezintă tot ceea ce le-a mai rămas de la fiica lor. Oliver, încearcă să înțelegi! Ești un bărbat inteligent, scrii piese, cunoști sufletul omenesc. De ce nu încerci să faci lumină într-o situație care este atât de strâns legată de ceea ce simți tu, de sufletul tău?

— Poate că nu am suflet.

— Ba ai. Ai și inimă, încercă ea să zâmbească. Am auzit cum bate. Am ascultat-o noaptea.

Reușise. Oliver zâmbi, expresia chipului său îmblânzindu-se ușor, ca și când întreaga situație i se părea amuzantă. Prinzând curaj, Victoria se alătură lui Oliver pe ponton și îl îmbrățișă, vârându-și mâinile pe sub jacheta cu care era îmbrăcat și își așeză obrazul pe puloverul aspru, de lână.

— Familia Archer nu contează. Ceea ce pot face ei este lipsit de importanță.

Oliver îi mângâie spatele. Mâinile lui se mișcau în sus și în jos, ca și când ar fi alintat un cățel.

— Lipsit de importanță? În ce privință?

— În ceea ce privește dragostea mea.

Rostise în sfârșit aceste cuvinte. Mândria, respectul față de sine nu mai existau. Iubirea ei pentru Oliver era asemenea unui talisman, se putea baza pe ea. Reprezenta cheia lacătului ce-i unea pe toți trei, pe ea, pe Oliver și pe Thomas.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, rosti el simplu.

Nici nu-și ceruse scuze pentru ocările pe care i le aruncase în față. Victoria se întreba dacă își va cere scuze față de Roddy și John și, fără să știe de ce, era convinsă că nu o va face. Deoarece el era Oliver Dobbs. Dar ce importanță aveau toate acestea? Victoria făcuse pasul către împăcare. Rana teribilei scene ce se petrecuse în sufragerie era încă deschisă și o durea cumplit, dar, poate, cu trecerea timpului se va vindeca. În acele momente înțelegea că totdeauna este posibil să te aduni și să o iei de la capăt, indiferent de numărul loviturilor pe care le-ai primit.

— Și te-ar deranja dacă lucrurile ar sta astfel?

Oliver rămase tăcut. Apoi cu o mișcare bruscă își așeză mâinile pe umerii ei și împingând-o ușor într-o parte spuse:

— Trebuie să plec. Este timpul, altfel voi pierde avionul.

Porniră împreună către casa cea mică pentru a lua valiza și câteva cărți. Când au părăsit casa, din nou, au văzut mașina lui Jock, bătrânul Daimler, parcat în fața intrării principale. Roddy și John așteptau împreună lângă mașină.

Se părea că toată lumea luase hotărârea de a se purta ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— M-am gândit că este mai nimerit să iau o mașină mai mare. În mașina mea nu este loc suficient pentru bagaje.

Roddy vorbea cu tonul lui obișnuit și Victoria îi era recunoscătoare.

— Minunat, spuse Oliver deschizând portiera din spate. Așează valiza și cărțile pe bancheta din spate.

— Ei bine, trebuie să ne luăm rămas bun, John, zâmbi el, privind chipul de piatră al acestuia.

— Pe curând, mai degrabă. Eu voi pleca abia miercuri.

— Minunat. Pa, Victoria.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Pe mâine. Când sosește avionul?

— La ora șapte și jumătate.

— Voi fi la aeroport.

— Pe curând.

Urcară în mașină. Roddy porni motorul. Daimler-ul se urni din loc, demn și impozant, pietrișul scrâșnind sub cauciucuri. Apoi porni printre rododendroni, dincolo de gard și dispăru.

Era cumplit de înspăimântat. Acum, când totul se terminase și rămăseseră numai ei doi, ea ar fi putut izbucni în lacrimi din nou. Nu se temea de lacrimi și nici nu îl stânjeneau. Dar, în același timp, simțea că nu era momentul să o strângă în brațe și să-i aline durerea așa cum făcuse Roddy.

Victoria stătea cu spatele spre el. Încetase să fluture mâna în semn de rămas-bun. Pentru John, spatele ei drept, cu o ținută demnă reprezenta culmea curajului. Îi urmări din priviri conturul umerilor ce se profilau pe sub puloverul gros, părul lung, blond și mătăsos strâns într-o coadă. Îi amintea de un mânz pe care-l avusese tatăl său, cu mulți ani în urmă, la ferma lor

din Colorado. După ce trăise o experiență tristă, fiind dat pe mâna unei persoane nepăsătoare, fusese nevoie de timp îndelungat și de o infinită sensibilitate pentru a-i recâștiga încrederea. Treptat, oferindu-i mânzului timp pentru a-și reveni, John însuși obținuse rezultate uimitoare.

Simțea că trebuia să fie extrem de grijuliu. Așteptă un timp. După câteva momente, conștientă de faptul că John nu avea de gând să se retragă, Victoria își aruncă părul pe spate și se întoarse cu fața spre el. Nu plângea, zâmbea. Era genul de zâmbet care luminează fața, dar nu se reflectă în priviri.

— Ei, asta a fost tot, rosti ea.

— Este o zi minunată pentru o călătorie cu mașina.

— Da.

— Nu crezi că ar trebui să facem și noi o plimbare cu mașina?

Zâmbetul Victoriei îngheță și se transformă într-o expresie nefericită. John își dădu seama că era tocmai invitația de care tânăra femeie se temuse cel mai tare. John trăia un sentiment profund de compasiune față de ea și tocmai de aceea își spuse că trebuie să se dovedească răbdător.

— Oricum, eu trebuie să merg până în Creagan. Trebuie să merg la farmacie. Nu mai am spumă de ras. Sper să găsesc și *Financial Times*. De trei zile nu mai știu ce se întâmplă pe piața bursieră.

Nici una dintre vorbele rostite nu erau adevărate, dar reprezentau scuza perfectă.

— Și cu Thomas cum rămâne?

— Îl vom lăsa aici. Ellen va fi în al nouălea cer.

— Nu l-am dus încă la plajă. Mi-am dorit foarte mult să fac acest lucru.

— Îl poți duce la mare altă dată. Dacă nu-i vei spune unde pleci nu se va arăta dornic să te însoțească.

Victoria rămase pe gânduri câteva momente, cumpănind asupra situației. În cele din urmă o auzi spunând:

— Bine... așa să fie. Dar mai întâi trebuie să o anunț pe Ellen că noi plecăm.

— Îi vei găsi în curtea din spate. Voi aduce mașina. Nu-mi va lua decât două minute.

Când a revenit la volanul mașinii Ford închiriată în Inverness, Victoria se afla deja în fața intrării principale, așteptându-l. John știa că în Creagan avea să fie frig și vântul mai puternic decât la Benchoile și Victoria nu era îmbrăcată pe măsură, dar pe bancheta din spate a mașinii se afla un pulover gros, pe care el însuși îl lăsase acolo și, cum nu voia să mai amâne plecarea, luă hotărârea să nu o trimită înapoi, în casă pentru a-și aduce îmbrăcămintea necesară. Opri mașina în fața ei, se aplecă pentru a deschide portiera și Victoria urcă, așezându-se lângă el. Apoi porniră la drum, în tăcere.

Conducea încet, fără grabă. Cu cât era mai domoală călătoria, cu atât avea să se dovedească mai relaxantă.

— Cum a reacționat Thomas?

— Ai avut dreptate. El și Ellen par a fi extrem de

fericiți împreună. Ellen scosese un scaun în curte, în lumina soarelui și croșeta. Thomas și Purcelușul se jucau amândoi cu cârligele pentru rufe. Păreau așa de mulțumiți.

— Thomas nu este copilul tău. Nu-i așa?

Alături, Victoria rămase nemișcată. Privea țintă mainte, ca și când ar fi avut intenția să memoreze fiecare denivelare a drumului. Mâinile sale strâns încleștate erau așezate în poală.

— Nu.

— Nu aș putea să explic acest lucru, dar din totdeauna am simțit că era al tău. Cred că și Roddy a avut aceeași convingere. Cel puțin niciodată nu mi-a dat de înțeles că lucrurile ar fi stat altfel. Cred că și seamănă cu tine. Tocmai de aceea întreaga situație pare atât de ciudată. Este mai grăsuț, bineînțeles, dar seamănă cu tine.

— Nu este copilul meu, ci al lui Oliver. Mama lui Thomas se numea Jeannette Archer. Oliver s-a căsătorit cu ea, dar la scurt timp după aceea s-au despărțit și apoi ea a murit într-un accident de avion.

— Și tu cum ai ajuns în această poveste?

— Cu mai mult timp în urmă... ,vocea îi tremura. Îmi pare rău, dar cred că voi izbucni din nou în lacrimi.

— Nu mă deranjează.

— Nu?

Îl privi surprinsă.

— De ce m-ar deranja?

John se aplecă și din torpedoul mașinii scoase un pachet enorm de șervețele Kleenex.

— Vezi? Sunt pregătit pentru asemenea situații.

— Americanii au întotdeauna batiste de hârtie la îndemână.

Victoria luă un șervețel și își suflă nasul.

— Este oribil să plângi. Nu crezi? Odată ce ai început, devii dependent. Indiferent de câte ori te oprești, ești în stare să o iei totdeauna de la început. De obicei nu plâng ușor.

Dar această afirmație se „dizolvă" imediat în lacrimi. John așteptă răbdător, neluând în seamă lacrimile, păstrând tăcerea. După un timp în care hohotele se transformară în suspine și Victoria își suflă nasul de mai multe ori, cu hotărârea de a pune capăt lacrimilor, John făcu următoarea remarcă:

— Dacă o persoană dorește să plângă, nu înțeleg de ce nu ar fi lăsată să facă acest lucru. Când eram copil, plângeam adesea mai ales când eram pedepsit. Tatăl meu nu încerca niciodată să mă împiedice să plâng, spunându-mi că bărbații nu au voie să plângă. De fapt, uneori și el părea gata să izbucnească în lacrimi.

Un zâmbet firav încolți pe chipul Victoriei, dar rămase tăcută. John îi spuse că era mai bine să abandoneze acest subiect, așa încât rămaseră amândoi tăcuți până au ajuns în Creagan. Orășelul dormita în lumina molcomă a după-amiezei. Străzile erau pustii, lipsite de agitația turiștilor ce puneau stăpânire pe oraș vara.

John opri mașina în fața farmaciei.

— Vrei să cumperi ceva? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Coborî din mașină și intră în magazin unde cumpără o spumă de ras și câteva lame de ras. Alături de farmacie se găsea un chioșc de ziare. Se îndreptă către el și se interesă de *Financial Times*. Negăsind ziarul care-l interesa și pentru a nu se întoarce cu mâna goală la mașină, cumpără o pungă cu bomboane de mentă.

— Iată ce ți-am cumpărat, îi spuse Victoriei, dându-i punga cu bomboane. Dacă nu-ți place, i le vom da lui Thomas.

— Poate și Ellen ar fi atrasă de ele. Bătrânilor le plac bomboanele.

— Da, dar nu acestea, ci trufele. Ellen nu poate mânca nici măcar trufe, din pricina danturii false. Ei, ce propunere ai?

— Putem să ne întoarcem la Benchoile.

— Chiar vrei cu adevărat? Nu vrei să te plimbi? Nu vrei să mergem la plajă?

— Cunoști drumul?

— Sigur. Veneam aici de pe vremea când eram de-o șchioapă.

— Chiar nu există nimic altceva ce te-ar putea interesa?

— Nimic. Absolut nimic.

Plaja din Creagan era despărțită de oraș printr-o zonă destinată terenului de golf, așa încât nu exista acces direct la șosea, prin urmare, John parcă mașina în apropiere de clădirea clubului. În momentul în care opri motorul vuietul vântului năvăli asupra lor. Tufe-

le înalte de iarbă ofilită ce flancau plaja se culcau la pământ sub forța vântului. Jachetele a doi jucători de golf erau și ele umflate asemenea unor baloane, din același motiv. John ridică fermoarul jachetei de piele pe care o purta și luă puloverul aflat pe bancheta din spate. Era de culoare albastră, cu un guler înalt. Victoria și-l trase peste cap. Mânecile erau mult prea lungi, așa că se văzu nevoită să le ruleze de câteva ori, iar puloverul îi trecea de jumătatea coapselor.

Coborâră din mașină și se luptară cu forța vântului pentru a închide portierele. O cărăruie ce străbătea zona invadată de iarbă ducea către plajă. Lămâița său batică se ivea la tot pasul, înconjurată de tufe de iarbă neagră. Dincolo de terenul de golf dunele zăceau în gropate în iarba aspră; o rulotă, mică și dărăpănată, dormita abandonată, așteptând vremea verii pentru a prinde viață alături de vânzătorul de înghețată și băuturi răcoritoare. Dunele se sfârșeau brusc, făcând loc unei fâșii de faleză ce cobora în pantă către mare. Marea se afla în reflux, așa încât plaja părea mai lată și marea mai depărtată. În zare se vedeau valurile cu coame înspumate năpustindu-se asupra uscatului. Nici un suflet nu anima acele locuri, nici măcar un câine rătăcit sau un copil dornic de aventură. Câțiva pescărușisfidau omenirea din înaltul cerului, scoțând țipete ascuțite.

După ce străbătuseră dunele molatece, nisipul aspru al plajei se simțea mai ferm sub tălpi. Porniră să alerge ușor pentru a se încălzi. Pe măsură ce se apro-

piau de apă, mici bălți, hrănite de izvoare necunoscute reflectau strălucirea soarelui, de parcă ar fi încercat să pălească strălucirea miilor de scoici. Acestea din urmă atrăseseră atenția Victoriei. Ridica una, apoi o alta, minunându-se de mărimea și de starea perfectă în care se găseau.

— Sunt minunate. Până acum nu am mai văzut scoici intacte. De ce nu sunt sparte?

— Cred că nisipul este răspunzător de integritatea lor.

Mulțumit că își găsise o ocupație care să îi abată gândurile de la evenimentele petrecute în sufrageria de la Benchoile, John i se alătură în îndeletnicirea ce părea să-i facă o plăcere atât de mare. În căutările lui, John descoperi scheletul unei stele de mare și fosila unui delicat clește de crab.

— Ce-i asta? întrebă Victoria.

John cercetă cu atenție obiectele interesului său.

— Aceasta este o midie obișnuită, iar astalaltă este crevetă de nisip.

— Și aceasta? Este atât de mică încât o poți asemăna cu unghia de la piciorul unui bebeluș.

— Aceasta este o ureche de mare.

— Cum de le cunoști pe toate?

— Când eram copil veneam adesea pe plajă și culegeam scoici. Roddy mi-a dat o carte despre animale marine, așa că am învățat să le recunosc.

Se plimbară în tăcere pentru un timp și, în cele din urmă, ajunseră la mare. Rămaseră în picioare, cu fețele în bătaia vântului, privind valurile ce se spărgeau

de mal. Acestea se ridicau, se arcuiau și apoi năvăleau asupra nisipului. Apa era limpede și curată, de culoare alb-verzuie.

Scoica se afla acolo, în fața lor chiar la marginea apei. John se aplecă. O culese și o așeză apoi în palma Victoriei. Avea culoarea coralului și era împodobită cu un șir de striații aranjate în formă de semisferă. Scoica rămăsese încă întreagă, ajungând astfel la dimensiunile unei mingi de tenis.

— Iată și premiul cel mare.

— Ce minunăție! Cum se numește?

— Este pieptenele reginei și pot să-ți spun că este un exemplar minunat.

— Eu am crezut că asemenea scoici se găsesc numai în Indiile apusene.

— Acum ai aflat că ele există și în Scoția.

Victoria ridică scoica în lumina soarelui, admirându-i forma perfectă și bucurându-se de atingerea ei.

— O voi păstra ca pe un obiect de preț.

— Și ca pe o amintire, poate.

Victoria ridică privirile către el și John se bucură să vadă înflorind un zâmbet adevărat pe chipul ei.

— Da. Și poate ca pe o amintire.

Într-un târziu întoarseră spatele mării și porniră înapoi, către oraș. Nisipul scârțâia sub picioarele lor și dunele rămâneau în urmă. Când porniră să urce culmea ce ducea către faleză, observând că Victoria dădea semne de oboseală, John o luă de mână și prinseră să urce alături; urcau amândoi poticnindu-se și alu-

necând înapoi la vale. Pe la jumătatea drumului, amuzată de jocul cu nisipul și pământul alunecos, Victoria râdea asemenea unui copil fericit. Când atinseră culmea, amândoi respirau cu greu, îmbujorați de efort. Se prăbușiră într-o scobitură aflată în faleză, la adăpost de vânt, așezându-se pe iarba deasă și grasă asemenea unui covor. Smocurile de iarbă din împrejurimi constituiau și ele un adăpost binevenit contra vântului.

În adăpostul pe care natura îl oferise cu mărinimie, se bucurau și mai mult de căldura soarelui. John stătea pe jumătate întins, sprijinit în coate, bucurându-se de razele calde. Victoria era ușor aplecată înainte, cu bărbia sprijinită pe genunchi; părea mult mai subțire și mai firavă ca de obicei din pricina puloverului enorm cu care era îmbrăcată.

— Poate că n-ar trebui să păstrez această cochilie de scoică. Cred că ar trebui să i-o dau lui Thomas.

— Thomas n-ar putea să o aprecieze la valoarea ei reală.

— Ba da, va fi în stare, atunci când va fi mare.

— Îl iubești pe Thomas, chiar dacă nu este copilul tău.

— Da.

— Vrei să vorbim despre tot ce ți se întâmplă?

— Este greu de știut de unde ar trebui să încep. Și probabil că nici nu ai înțelege cum stau lucrurile.

— De ce nu vrei să încerci?

Victoria respiră adânc, apoi începu să vorbească.

— Domnul și doamna Archer sunt bunicii lui Thomas.

— Asta am înțeles.

— Locuiesc în Hampshire. Oliver se întorcea de la Bristol și la un moment dat s-a aflat aproape de Woodbridge, unde locuiește familia Archer ...

Pe îndelete, cu ezitări, povestea se depăna, în vreme ce Victoria continua să rămână cu spatele întors spre John. Acesta se vedea nevoit să asculte fără a i putea zări chipul, privindu-i ceafa delicată, situație ce-i crea un sentiment intens de frustrare.

— ... în seara în care m-ai condus acasă de la petrecerea familiei Fairburn și l-am auzit pe Thomas plângând este seara în care au apărut amândoi în pragul casei mele.

John își amintea acea noapte, cea dinaintea plecării spre Bahrein. Cerul întunecat, vântul ce adia și casa micuță din Mews; Victoria, cu bărbia adânc ascunsă în gulerul din blană și privirile ei îngrijorate.

— ... apoi am plecat împreună într-o mică vacanță. Am ajuns la Benchoile, pentru că Oliver îl cunoștea pe Roddy, ... de fapt toate acestea le cunoști deja.

— Să înțeleg că nu ai o slujbă care să te oblige să stai în Londra?

— Oh, ba da, lucrez într-un magazin în Beauchamp și Sally, prietena pentru care lucrez chiar dorea să mă vadă plecată în vacanță. Așa că mi-am luat o lună liberă și am plecat. În acest timp, Sally a angajat un ajutor temporar, până mă întorc.

— Și te vei întoarce?

— Nu știu.

— De ce?

— Poate voi rămâne cu Oliver.

Acest răspuns opri șirul întrebărilor lui John. Nu înțelegea cum era posibil ca cineva să-și dorească să fie alături de acel monstru egoist. În ciuda bunelor sale intenții de a judeca nepărtinitor, simțea cum, cu trecerea fiecărui moment creștea în el o nemulțumire ce se transforma în furie.

Victoria continuă să vorbească:

— ... bănuiam cât de îngrijorată trebuia să fie doamna Archer, așa încât i-am sugerat lui Oliver să-i scrie, dar el a fost atât de furios! Nu voia să le ofere nici o informație despre Thomas. Dar eu le-am scris. Deși i-am explicat doamnei Archer ce gândea Oliver în această privință și am rugat-o să nu ia legătura cu noi, lucrurile s-au precipitat. Presupun că domnul Archer a găsit scrisoarea.

Victoria se simțea mai sigură pe sine pentru că povestea sa ajunsese la sfârșit, așa încât avea forța să-l privească pe John. Prin urmare, se întorsese cu spatele spre mare, sprijinindu-și trupul pe unul din brațe și-l privea pe John.

— Și chiar el l-a sunat pe Oliver la prânz. Cred că acum ai înțeles de ce Oliver era atât de furios.

— Da, presupun că acesta este un motiv, dar, în același timp, nu mă pot abține să spun că scena pe care a făcut-o a fost înfiorătoare.

— Dar poți înțelege motivul?

Părea că pentru ea era extrem de important ca John

să înțeleagă situația. Dar faptul că știa cum stau lucrurile nu schimba nimic în bine, după părerea lui John. De fapt, tot ceea ce aflase nu făcuse altceva decât să-i întărească bănuielile pe care le avusese încă de la început în privința lui Oliver Dobbs. Jocul era terminat. Fiecare piesă a acestui puzzle se afla în locul său și imaginea era limpede. Un om poate fi egoist. Altul la com. Apoi intervine mândria, apar și sentimentele de indignare și chiar un soi de ură, de dușmănie. Dintr-o asemenea situație nimeni nu iese fără a fi atins de veninul ei, dar cel mai mult au de suferit cei nevinovați. Nevinovați. Acesta este un cuvânt care poate răni. Dar cum altfel ar fi putut să-i numească pe Thomas și pe Victoria?

Gândurile îi zburau și către Oliver. Din primul moment între ei doi existase o antipatie evidentă. Asemenea unor câini, se roteau unul în jurul celuilalt, mârâind și zbârlindu-se la cel mai mic semn de ostilitate. John încercase să își spună că această antipatie era lipsită de sens, irațională, pentru că era instinctivă. Asemenea oricărui om civilizat, aflat în casa unui semen al său, încercase să reprime acest sentiment. Dar antipatia era evidentă și din partea lui Oliver, așa încât John se trezise în situația de a dezaproba și de a se simți el însuși jignit de atitudinea acestuia în relațiile sale cu Victoria. Îl deranja în aceeași măsură și felul degajat în care îl trata pe Roddy, ca și nepăsarea față de propriul fiu.

După numai câteva zile petrecute sub același aco-

periș cu Oliver ajunsese la concluzia că antipatia sa era extrem de puternică și, după scena petrecută în sufrageria de la Benchoile, ajunsese să-l deteste pe Oliver Dobbs.

— Dacă vei rămâne alături de Oliver te vei căsători cu el?

— Nu știu.

— Vrei să spui că nu știi dacă el se va căsători cu tine sau tu cu el?

— Nu știu.

Obrajii palizi se îmbujorau treptat.

— Nu știu dacă el se va căsători cu mine. Este o persoană ciudată. El...

Brusc, John se simți pradă unui acces de furie, fapt destul de nepotrivit cu temperamentul său, așa încât izbucni, întrerupând șirul vorbelor ei:

— Victoria, nu fii proastă!

Fata rămase cu ochii mari, ațintiți asupra lui, incapabilă să vorbească.

— Vorbesc serios. Nu te amăgi singură. Ai în față întreaga viață. Și poate fi minunată. Dar tu te trezești vorbind despre căsătoria cu un bărbat despre care nici nu știi dacă te iubește destul pentru a sta alături de tine. Căsnicia nu este o poveste de dragoste, nu este o aventură și nici o permanentă lună de miere. Este o meserie, o profesie și încă una extrem de dificilă și îndelungată. În această relație ambii parteneri trebuie să muncească cum nu au mai făcut-o niciodată în viața lor. Dacă este o căsnicie bună, sănătoasă, atunci

ea crește, se dezvoltă și lucrurile merg tot mai bine. Eu am văzut toate acestea privindu-i pe părinții mei. Dar o căsnicie prost făcută se transformă într-o mare de resentimente și sarcasm. Am cunoscut și asemenea situație, în încercarea mea jalnică și dezastruoasă de a face fericit pe altcineva. Și vreau să spun că niciodată nu este vina unei singure persoane. Este suma, cumulul a mii și mii de neînsemnate frecușuri, neînțelegeri, amănunte idioate care, într-o relație sănătoasă ar fi privite ca neînsemnate sau date uitării într-un moment de iubire pasională. Divorțul nu reprezintă un tratament, ci o intervenție chirurgicală, chiar și în cazurile în care nu există copii. Dar tu și Oliver aveți deja un copil. Pe Thomas.

— Acum nu mai pot da înapoi.

— Bineînțeles că poți.

— Ție îți este ușor să vorbești. Poate căsnicia ta a fost un dezastru, dar tu îi ai pe părinții tăi, ai o slujbă. Ai și domeniul de la Benchoile, indiferent de hotărârea pe care o vei lua în privința lui. Eu, dacă nu-i am pe Oliver și pe Thomas, nu mai am nimic. Nimic cu adevărat valoros. Nu aș mai avea pe nimeni căruia să-i aparțin, care să aibă nevoie de mine.

— Te ai pe tine însăți.

— Poate că nu mi se pare suficient ceea ce am.

— În acest caz te subestimezi într-un mod descurajant.

Victoria îi întoarse spatele cu o mișcare lentă și John se trezi din nou privindu-i ceafa. Își dădea seama că

țipase la ea și era uimit de propriul său comportament, pentru că se simțea atât de viu și plin de sentimente încât să aibă energia să strige la cineva. Se întâmpla pentru prima oară după mult timp. Rosti îmbufnat, scurt:

— Scuză-mă.

Victoria rămânea în continuare tăcută. Simțind ostilitatea ei, se grăbi să adauge cu blândețe în glas:

— Nu suport să văd cum ești gata să-ți transformi viața în cel mai cumplit coșmar.

Asemenea unui copil îmbufnat, Victoria îi reaminti:

— Dar este viața mea.

— Nu-l uita pe Thomas. Nici pe Oliver. În acest joc intră și viețile lor.

Victoria continua să rămână nemișcată. John îi atinse ușor umărul, apoi o obligă să se întoarcă și să-l privească în față. Cu un imens efort, privirile lor se întâlniră.

— Presupun că îl iubești enorm pe Oliver. Oricum, mult mai mult decât te iubește el pe tine. Spun asta pentru că dorești atât de mult ca relația voastră să meargă înainte.

— Știu.

— În acest caz te arunci în acest vârtej cu ochii deschiși.

— Știu, repetă ea.

Se retrase ușor, îndepărtându-se de el.

— Trebuie să înțelegi că nu a mai existat altcineva în viața mea în afară de Oliver. Nimeni. Niciodată.

14
MARȚI

Vântul era asemănător cu cel din Scoția, își spunea. Dar în Londra căpăta diferite forme. Se furișa de după colțurile clădirilor, smulgea primii muguri apăruți pe ramurile copacilor din parc și alerga printre bălțile împrăștiate pe trotuare. Nu era deloc prietenos. Chipurile nefericite se zăreau de sub gulerele înalte ale hainelor, în timp ce trupurile chinuite se luptau cu furia vântului. Acesta se comporta asemenea unui invadator cuprins de o dușmănie fără seamăn.

Începu să plouă pe când taxiul care îl aducea de la Fulham intra pe aeroportul Heathrow. Îl purtase prin pasaje și intersecții cu sens giratoriu, o entitate minusculă pierdută în șirul fără sfârșit al mașinilor și autobuzelor. Farurile clipeau, lumina lor reflectându-se în asfaltul ud; deasupra, în înaltul cerului, un avion bâzâia, așteptând să atingă solul. În jur plutea un miros greu, de benzină.

Taxiul în care se afla, unul dintr-un șir nesfârșit, opri, în cele din urmă, în fața intrării. Oliver coborî, trăgându-și valiza aflată pe banchetă și rămase la mar-

ginea trotuarului, scotocind în buzunare. Șoferul aștepta, examinând din priviri pasagerul care tocmai coborâse din mașina sa. Îi cerceta din priviri hainele, bagajul.

— Poftim, spuse Oliver, întinzându-i câteva bancnote.

— Prietene, ești sigur că te-am adus exact acolo unde doreai să ajungi? Din acest punct pleacă zborurile interne. Aici este terminalul numărul unu.

— Da, exact aici am dorit.

— Am citit eticheta de pe valiză și m-am gândit că trebuie să urci într-un avion ce zboară în afara țării. În acest caz trebuie să ajungi la terminalul trei.

— Nu, nu. Eu aici am treabă. Păstrează restul.

— Tu călătorești, nu eu. Te privește. Eu am vrut să te ajut.

John întoarse spatele șoferului și, purtând valiza într-o mână, porni către ușile înalte de sticlă. Trecând de ușă se îndreptă către scara rulantă, urmând indicatoarele ce ofereau informații legate de zborurile interne.

Sala rezervată pasagerilor ce urmau să se îmbarce era aglomerată ca de obicei, fiecare scaun fiind ocupat de călătorii ce așteptau ca zborul lor să fie anunțat. Aerul era greu de miros de cafea, fum de țigară și trupuri îngrămădite la un loc. Oliver își croia drum anevoios, privind în jurul său, asemenea unui om care așteaptă să se întâlnească cu cineva. Văzu o femeie înconjurată de cinci copii și apoi privirile îi fură atrase de două călugărițe. Zări și bărbatul în haine de tweed,

purtând melon. Acesta era cufundat în citirea ziarului. O servietă era așezată între picioarele sale. Oliver se opri în fața străinului.

— Vă rog să mă scuzați.

Bărbatul tresări și îl privi pe deasupra ziarului. Avea o față lungă, extrem de palidă. Gulerul cămășii era impecabil, purta o cravată elegantă și o pereche de ochelari de calitate. Probabil este avocat, se gândi Oliver. Sau poate om de afaceri.

— Vă rog încă o dată să mă scuzați, dar am văzut eticheta aflată pe servietă. Așteptați zborul către Inverness?

— Da, răspunse străinul cu un ton ce trebuia să-i dea de înțeles lui Oliver că nu era nicidecum treaba lui direcția către care se îndrepta acesta.

— Pe cel de la ora cinci și treizeci de minute?

— Da.

— Mă întrebam dacă ați putea să dați cuiva o scrisoare pe aeroportul din Inverness.

Vârî mâna în buzunar și scoase un plic.

— Ar fi trebuit să urc în avion la cinci-treizeci, dar nu voi putea să fac acest lucru. La Inverness sunt așteptat.

Bărbatul îl privea prin lentilele ochelarilor fără urmă de înțeles. Probabil că se gândea că în plicul oferit se afla un dispozitiv exploziv. Într-o asemenea situație, el și restul pasagerilor ar fi pornit către rai în vreme ce s-ar fi aflat deasupra munților Pennines.

— În ultimele ore evenimentele s-au precipitat în

viața sa și nu-i pot telefona – este vorba despre o fată – adică prietena mea. Va veni din Sutherland cu mașina și acum cred că deja a pornit la drum.

Omul privi cu atenție plicul, apoi ridică privirile către Oliver. Pe chipul acestuia se citea expresia omului sincer, dezarmat în fața tăvălugului vieții.

— Dacă accept să duc scrisoarea, cum o voi recunoaște pe fată?

— Este foarte tânără, cu părul lung și blond și cred că va purta pantaloni. Se numește Victoria Bradshaw.

Apoi adăugă, de parcă ar fi dorit să-l ademenească pe necunoscut.

— Este frumușică.

Dar acesta nu părea să cadă în mreje prea ușor.

— Și dacă nu o voi întâlni la aeroport? Ce-ar trebui să fac?

— Va fi acolo. Vă promit. În mod sigur va fi acolo.

În cele din urmă, necunoscutul acceptă plicul fără tragere de inimă.

— N-ar fi mai bine să las plicul în grija însoțitoarei de bord?

— Cred că n-ar fi o idee rea, doar că însoțitoarele de bord sunt permanent ocupate. Oricum nu am timp să aștept venirea ei, pentru că trebuie să prind un zbor internațional de la terminalul trei.

— Bine, îmi puteți lăsa plicul, fu de acord necunoscutul.

Un zâmbet îi încălzi chipul de gheață.

— Vă mulțumesc. Mulțumesc mult. Îmi cer scuze

încă o dată pentru că v-am deranjat. Sper că veți avea o călătorie plăcută.

— La fel, mulțumesc.

Rostind aceste cuvinte, străinul reluă citirea ziarului.

Oliver ridică valiza și porni înapoi. Coborî scările, ieși din clădire și se văzu nevoit să meargă prin ploaie până la terminalul trei, unde făcu o confirmare pentru zborul către New York, după care rămase singur și netulburat de nimeni. Pornise, din nou, la drum.

Era liber. Totul se sfârșise. Un interludiu, o scurtă întâlnire ce luase sfârșit. Actorii se despărțiseră și scena rămăsese pustie din nou. Asemenea unei pânze de tablou goale ce aștepta ca Oliver să o însuflețească cu alte personaje din propria sa lume, o lume captivantă care îl lua în stăpânirea sa iar și iar.

Te-ai întors, prin urmare

Da.

Deci ea a plecat.

Da, a plecat.

Este atât de evident. O casă are un aer ciudat când un copil pleacă. Te gândești că vor rămâne acolo pentru totdeauna, dar ei pleacă. În urma lor rămâne mai nimic. Doar televizorul. El este acolo permanent.

— Scuzați-mă, vă rog.

Ajunsese în capătul scărilor. Se întoarse și se trezi față în față cu bărbatul cu melon. Dură câteva momente până îl recunoscu. Bărbatul purta servieta într-o mână și scrisoarea lui Oliver în cealaltă.

— Îmi cer scuze, dar este vorba despre tânăra căre-

ia trebuie să-i dau scrisoarea. Nu-mi pot aminti numele ei. Ați scris numele pe scrisoare, dar scrisul nu este prea clar. Se numește Veronica Bradshaw?

— Nu.

Oliver ezită.

— Se numește... se numește Victoria, își aminti el.

Bănuia că trebuie să existe în viața fiecăruia un moment când începi să simți că îmbătrânești. Nu era vorba de sentimentul oferit de maturitate sau de experiență, sau de alte eufemisme. Se gândea la starea caracterizată de cuvântul bătrânețe. Împlinise șaizeci de ani. Jock murise la șaizeci și nouă. Dacă și el, Roddy, urma să moară la aceeași vârstă, îi mai rămâneseră doar nouă ani de viață, nouă ani de care să se bucure atât cât mai putea. Sau mai avea doar nouă ani pe care să încerce să-i treacă până la momentul izbăvirii? Și dacă era așa, cum va reuși să umple acești ani? Nu va mai avea la dispoziție domeniul de la Benchoile pentru a se cuibări, departe de vâltoarea lumii și era conștient de faptul – și asta de câțiva ani buni – că scrisese tot ce avusese de scris. În mintea sa nu mai exista nici o carte ce s-ar fi putut citi. Nici măcar articole mărunte. Prietenii, viața mondenă cu care își umplea altă dată timpul, păleau tot mai mult. Cei de-o vârstă cu el părăseau această lume încetul cu încetul. Femeile încântătoare pe care le vrăjea cu farmecul său se transformaseră în bunicuțe și – datorită inflației care înghițea totul, inclusiv posibilitatea de a ține servitori – nu

mai organizau petreceri și dineuri, care altă dată constituiau momente extrem de plăcute.

În timp ce umplea cel de-al doilea pahar din acea seară, Roddy Dunbeath își spunea că, totuși, în multe privințe era un om fericit. Va îmbătrâni și probabil va fi foarte singur, dar nu va fi lipsit de mijloace financiare. Foarte bine. Benchoile va fi scos la vânzare, dar situația sa financiară îi permitea să-și cumpere o căsuță în care să se retragă pentru timpul pe care-l mai avea de trăit. Încă nu ajunsese la o hotărâre în privința locului în care urma să se afle casa, și mai era și Ellen. Aceasta constituia o problemă pe care nu era în stare să și-o alunge din minte. Nici nu se punea problema să o lase pe Ellen în voia soartei. Dacă nici una dintre rudele acesteia nu ar fi dorit să-și împovăreze existența cu o asemenea pacoste, Roddy se simțea nevoit să o ia cu el. Perspectiva de a locui sub același acoperiș cu ea, într-o casă de dimensiuni mult mai mici decât cea de la Benchoile îi dădea fiori. Se ruga cu înflăcărare să nu ajungă într-o situație atât de nefericită.

Era opt seara. Era singur în casa lui și, probabil, din pricina singurătății se simțea năpădit de gânduri negre. Oliver se afla la Londra – probabil pornise deja spre Scoția, își spuse Roddy, privindu-și ceasul – Victoria urcase la volanul uriașului Volvo și pornise către Inverness. Thomas se afla în dormitorul de la parter; Ellen îl îmbăiase și copilul dormea liniștit. John se afla în casa cea mare, ocupat cu Dumnezeu știe ce treburi. Evenimentele din ultimele zile și faptul că trebuia să

rezolve problemele legate de domeniul de la Benchoile îl suprasolicitaseră. Întreaga zi se învârtise fără nici un țel, cu un chip mohorât și abia dacă rostise un cuvânt. Pentru a pune capac la toate, vremea se schimbase. Vântul bătea cu forță, ploaia se transformase în lapoviță și crestele munților se albeau din pricina omătului.

Oare unde se afla primăvara? se întrebă Roddy.

Într-o asemenea noapte, pradă unei stări de spirit ca cea în care se afla Roddy, era greu să speri că primăvara va mai veni vreodată. De vină erau cei câțiva nebuni ce-și pierd timpul în cosmos, sau poate stelele ce s-au încleștat în luptă. Poate cutremurele vor frământa Pământul și eterna iarnă se va abate asupra planetei.

Gata. Destul. Acesta este punctul culminant pe care starea depresivă avea permisiunea să-l atingă. Drept, cu o atitudine demnă, așezat în fotoliul său, Roddy împărțea același covoraș din fața căminului cu bătrânul său câine. Cum gândurile negre nu-i dădeau pace, își spuse că era timpul să se ridice și să-și găsească o ocupație care să-i ridice moralul. Aruncă din nou o privire ceasului. Se va duce în casa cea mare și va bea un pahar împreună cu John. Vor cina împreună și când cei doi se vor fi întors de la Inverness, se vor așeza toți în fața focului și vor asculta ultimele vești aduse de Oliver.

Această plăcută perspectivă îl înviora suficient încât să-l ajute să facă efortul de a se ridica din fotoliu.

Ziarul pe care îl citise cu ceva timp în urmă îi alunecase de pe genunchi. Afară vântul urla cu furie și un curent rece se furișa pe sub uși, urca scările și făcea să tremure covoarele așezate pe podeaua perfect lustruită. Casa mică era plăcută, caldă și confortabilă, dar nici o ușă sau fereastră lucrată de mâna omului nu este în stare să țină departe vântul ce vine dinspre miază-noapte. În odaia sa era răcoare; focul dormita. Roddy luă câteva bucăți zdravene de lemn și le puse în cămin, nu mai înainte de a scormoni în jăratec. Brusc, focul prinse viață. La întoarcerea sa din casa mare, târziu în noapte, avea să găsească încăperea caldă și primitoare.

Stinse lampa și își chemă câinele.

— Hai, Barney, să mergem.

Câinele se ridică alene, cu greutate, ca și când și el și-ar fi simțit vârsta, asemenea lui Roddy.

— Hai, hai sus. Nu ești singurul care se simte obosit.

Porniră împreună pe scări în jos, cu pași măsurați.

Rămasă goală, încăperea se cufundase în liniște și întuneric. Focul licărea în cămin. Un buștean trosni și stârni o flăcăruie. Apoi o așchie din lemn plesni și se desprinse din buștean. O ploaie de scântei zbură în aer asemenea unor focuri de artificii, poposind pe covorașul din fața șemineului. Fără nimeni prin preajmă care să le înăbușe la vreme, prinseră să mocnească. Apoi un curent de aer rece, târându-se pe sub uși, pe scări, transformă o scânteie într-o flăcăruie, numai pentru o clipă, dar suficient de îndelung pentru ca zi-

arul aflat pe podea să ia foc. Flăcări mici mistuiră ziarul, crescând cu fiecare clipă. Se jucară un timp cu piciorul măsuței aflată lângă fotoliu, măsuță pe care Roddy își ținea cărțile, trabucurile și un vraf de reviste. Apoi se îndreptă către coșul vechi, din răchită albă, în care Roddy păstra lemnele pentru foc. Curând, marginea draperiei prinse și ea să mocnească.

John Dunbeath era încă așezat în fața biroului aflat în bibliotecă. Își petrecuse aproape întreaga după-amiază citind documentele unchiului său. Separase chitanțele și alte documente bancare personale de cele ale fermei și unele dintre hârtii le grupase cu scopul de a le supune atenției lui Robert McKenzie, altele erau destinate agentului de bursă din Edinburgh, pentru ca acesta să le predea contabilului care se ocupa de afacerile lui Jock.

Bătrânul său unchi păstrase într-o ordine perfectă registrele ce conțineau informații financiare legate de activitatea fermei, astfel încât sarcina lui John nu era prea complicată, în schimb o considera extrem de plicticoasă. Dar ce era mai neplăcut era sentimentul de tristețe pe care-l încerca ducând la îndeplinire această datorie. În birou descoperise câteva jurnale personale, invitații la petreceri dansante, fotografii vechi ce înfățișau oameni pe care John nu-i cunoscuse niciodată. Unele prezentau imagini ale regimentului din care făcuse parte Jock, imagini imortalizate în Dehli, la Red Fort, un instantaneu surprins la o vână-

toare – pare-se de tigri – în jungla indiană; o altă fotografie prezenta imaginea unui munte. Câteva dintre fotografii fuseseră făcute la Benchoile. Îl recunoscuse pe tatăl său, când era doar un băiețaș și pe Roddy, un tânăr subțire, înalt, purtând un costum alb, asemenea unui personaj dintr-o comedie muzicală.

Ușa biroului se deschise și Roddy cel de azi păși greoi în încăpere. John era mulțumit să-l vadă, pentru că astfel avea o scuză pentru a lăsa amintirile deoparte. Se ridică și, ținând fotografia în mână, se adresă unchiului său:

— Privește! Acum am găsit-o.

Roddy se uită cu atenție.

— Isuse! În trupul fiecărui gras un tip subțirel se zbate să iasă la lumină. Unde ai descoperit-o?

— Printre niște hârtii mai vechi. Cât este ceasul? S-a făcut deja opt și un sfert? se minună el. Nici nu-mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Opt și un sfert într-o cumplită seară de iarnă. Abia am reușit să traversez curtea fără ca vântul să mă doboare.

— Hai să bem un pahar împreună.

— Minunată idee, răspunse Roddy cu tonul celui căruia nici nu-i trecuse prin cap să facă o asemenea propunere.

Roddy se îndreptă către măsuța pe care erau așezate deja paharele și sticlele; privindu-l, John se întreba câte pahare băuse până în acel moment. Apoi își spuse că, de fapt, nu era treaba lui să-și facă probleme din

această pricină. Se simțea obosit și perspectiva unui pahar băut în liniște era binevenită.

Se îndreptă către cămin pentru a însufleți focul și trase încă un scaun în fața șemineului, pentru Roddy. Acesta adusese băuturile și oferi unul din pahare lui John, apoi se cufundă în fotoliu, oftând mulțumit. John rămase în picioare, bucurându-se de căldura ce se furișa în spatele său. În acel moment își dădu seama cât de frig îi fusese în tot timpul cât stătuse în fața biroului, lângă fereastră.

— Să trăiești, spuse Roddy, ridicând paharul. Când se întorc cei doi oaspeți?

— Nu știu.

Chipul lui John era întunecat și rece.

— Presupun că în jur de ora zece. Depinde de starea vremii ca avionul să ajungă la timp. S-ar putea ca din pricina viforniței să aibă întârziere.

— Ești hotărât să pleci mâine la Londra?

— Așa aș fi vrut. Îmi pare rău că lucrurile nu pot rămâne cum au fost. Și mie îmi plac aceste locuri. Aș fi dorit ca totul să poată rămâne neschimbat.

— Băiete, nimic nu durează o veșnicie, și cred că vom primi o sumă frumoasă de bani.

Apoi continuară, vorbind despre vremurile de altă dată. Se simțeau bine împreună și căldura focului, ca și băutura, erau relaxante, astfel încât nu-și dădură seama când a zburat timpul. Se afla cu cel de-al doilea pahar în mână (Roddy se afla, de fapt, la al patrulea) când o bufnitură de cealaltă parte a ușii le-a atras

atenția. Apoi ușa s-a deschis și Ellen a apărut în încăpere. Nici unul dintre ei nu părea uimit de această apariție bruscă, pentru că Ellen renunțase cu mult timp în urmă să ciocăne la ușă înainte de a intra. Arăta obosită și parcă mai bătrână ca de obicei. Vremea rece și mai ales frigul constituiau inamicul nemilos pentru oasele ei bătrâne. Întreaga zi nu avusese o clipă de răgaz și chipul ei dovedea limpede acest lucru. Ținea buzele strânse într-o expresie pe care cei doi o cunoșteau prea bine. Era limpede că nu dorea să fie contrazisă.

— Nu știu când doriți să serviți masa, dar vă anunț că totul este gata pregătit.

— Mulțumim, Ellen, rosti Roddy ușor sarcastic.

Ellen nu-i dădu atenție.

— Nu știu când ceilalți doi au de gând să se întoarcă de la Inverness, dar când o vor face, vor fi nevoiți să se mulțumească doar cu un castron cu borș.

— Nici nu cred că le trebuie mai mult, o asigură John, cu dorința de a o împiedica să se mai agite inutil. Vom veni în sufragerie în câteva minute, imediat ce terminăm băuturile.

— Prin urmare, pot să mă retrag.

Rămase locului, de parcă încerca să-și amintească ce alte treburi mai avea înainte de a urca în camera sa.

— Roddy, ai intrat în camera copilului să vezi ce face?

— Poftim? Ah... cred că... trebuia să intru? o privi Roddy nedumerit.

— Așa ar fi fost înțelept, înainte de a-l părăsi pe micuț pentru tot restul serii.

Roddy începea să-și piardă răbdarea.

— Ellen, dar nu am plecat mai departe de această încăpere și, oricum, îl lăsăm singur în fiecare seară.

— Bine, bine. Mă duc eu să văd ce face.

Porni către ușă târându-și pașii. Picioarele subțiri, încălțate cu ciorapi negri și pantofi vechi, ce păreau atât de bătrâne și obosite stârniră compasiunea lui John.

— Ellen, nu te îngrijora fără rost. Liniștește-te, mă voi duce eu.

— Dar nu-mi este greu.

— Nici mie. Nu va dura mai mult de un minut. Când mă întorc vom servi cina și apoi poți merge să te odihnești.

— A vorbit cineva despre odihnă?

— Eu.

— Nu știu... Poate...

Scuturând din cap, Ellen porni către bucătărie. John coborî scările, îndreptându-se către casa cea mică. Zidurile casei păreau mai reci ca de obicei și culoarele pe care trebuia să le străbată erau învăluite într-o lumină stranie, răspândită de becurile ce tremurau din pricina curentului. John se simțea înconjurat de umbre rău-voitoare.

Deschise ușa din spate și încercă să iasă din casă. Vântul smulse ușa din mâna lui și pentru câteva momente, ce i se părură o eternitate, John rămase în pragul ușii.

Drept în fața sa, de cealaltă parte a curții, văzu ferestrele de la casa mică luminate în nuanțe jucăușe

portocalii roșiatice. Fumul și flăcările trecuseră prin acoperiș și, peste urletul vântului, John putea auzi glasul terifiant al focului. Chiar în acel moment, o fereastră explodă, împrăștiind sticlă și tocul acesteia se dezintegră sub puterea focului. Brusc flăcările țâșniră în noapte și John putea să simtă arșița lor atingându-i fața.

Thomas.

Traversă curtea și deschise ușa de la intrare fără a se gândi la consecințele gestului său. Scara era deja cuprinsă de flăcări. Vântul pusese stăpânire pe flăcări, astfel încât întreaga casă se transformase într-un infern. Fumul îl sufoca. Își acoperi fața și porni în fugă de-a lungul coridorului îngust. Deschise ușa dormitorului din față.

— Thomas! Thomas!

Habar nu avea în ce pat fusese culcat copilul.

Încăperea era goală. Următoarea, deci.

— Thomas!

În acel moment se afla chiar sub camera de zi. Fumul era orbitor. Ochii îi lăcrimau și tusea îl chinuia.

— Thomas!

Vorbea cu greu. Se avântă în marea de fum către cealaltă cameră. Aici aerul era mai curat.

— Thomas!

Un scâncet îi dădu de știre că nu era singur. Nu avea timp de pierdut și nici să înalțe rugi pentru că reușise să găsească copilul. Se simțea în pericol din cauza tavanului ce ar fi putut să cedeze din clipă în

clipă. Îl ridică pe Thomas și îl strânse la pieptul său. O bucată de tencuială se prăbuși, însoțită de bucăți de lemn aprinse. John privi în sus și zări gaura imensă formată în tavanul dormitorului. Dincolo de aceasta se putea vedea infernul dezlănțuit. Thomas scoase un țipăt de spaimă și John strânse copilul la piept și mai tare, ascunzându-i fața în îndoitura umărului său. Porni către ușă, împiedicându-se la fiecare pas.

Abia trecuse de ușă când restul tavanului se prăbuși, focul cuprinzând podeaua, covorul și patul lui Thomas. Întregul dormitor dispăru sub avalanșa de resturi de tavan arzânde.

Cursa de la Londra avea întârziere un sfert de oră din pricina condițiilor atmosferice. Avionul se făcu mai întâi auzit și apoi văzut de către cei ce așteptau pasagerii acestei curse. Noaptea era întunecată și bântuită de furtună, norii atârnau greu jos, deasupra pământului. Străpungând negura, avionul apăru brusc la capătul pistei și apoi alunecă de-a lungul acesteia.

Imediat după aterizare s-a produs forfota obișnuită. Cărucioare, bagaje, containere au fost descărcate din avion. Scările au fost aduse la ușile avionului de către doi dintre angajații aeroportului, îmbrăcați în pelerine groase. Ușile s-au deschis încet, pasagerii au prins a coborî, luptându-se cu rafalele de vânt. Încărcați cu bagaje de mână, coșuri și serviete, se grăbeau să se adăpostească în incinta aeroportului. Vântul rece îi pătrundea până la oase și, cu capetele plecate,

gheboșate între umeri, alergau să se adăpostească. Uneia dintre călătoare, vântul îi zbură pălăria, purtând-o departe.

Cu mâinile în buzunare, Victoria stătea chiar în fața geamului ce se deschidea către pistă și aștepta. Unul câte unul, cei ce așteptaseră sosirea avionului dispăreau imediat ce-și întâlneau rudele sau prietenii abia sosiți.

— Bine-ați venit, dragele mele. Cum a fost zborul? întrebă un preot întâmpinând două călugărițe. Hai, hai, ne așteaptă o mașină.

Apoi a apărut o femeie însoțită de mulți copii și câțiva oameni de afaceri purtând serviete.

Șuvoiul pasagerilor se subțiase vizibil și, cu toate acestea, Oliver nu era de găsit. Și-l imagina, aflat încă în avion, așezat pe locul său, așteptând ca agitația din aeroport să se domolească. Apoi avea să se ridice, să-și ia haina și să coboare fără grabă, nu înainte de a schimba câteva cuvinte cu însoțitoarea de bord. Victoria zâmbi. Îl cunoștea atât de bine.

— Scuzați-mă, vă rog.

Vocea venea chiar din spatele ei. Tresări și se întoarse. În fața sa se afla unul dintre oamenii de afaceri care coborâseră din avion. Purta melon, o cămașă albă cu guler înalt și ducea o servietă.

— Numele dumneavoastră este Victoria Bradshaw?

În mână ținea un plic.

— Da.

— Am știut de când v-am zărit. Această scrisoare

este pentru dumneavoastră. Prietenul dumneavoastră mi-a cerut să vi-o înmânez.

— Prietenul meu? întrebă Victoria fără să atingă scrisoarea.

— Un tânăr cu barbă. Îmi pare rău, dar nu am reținut numele lui. El mi-a cerut să aduc această scrisoare.

— Dar el nu se află în avion?

— Nu. Nu a putut veni. Presupun că această scrisoare conține explicațiile de care aveți nevoie.

Victoria scoase mâna din buzunar și luă plicul. „Domnișoarei Victoria Bradshaw". Era clar scrisul lui Oliver.

— Dar el unde este?

— Nu a putut să ia acest avion și m-a rugat să aduc scrisoarea; descrierea pe care v-a făcut-o m-a ajutat să vă recunosc.

— Înțeleg. Vă mulțumesc. Vă rog... îmi pare rău, îmi cer scuze pentru bătaia de cap pe care v-a provocat-o.

— Nici o problemă. Cu plăcere. Și-acum trebuie să plec. Soția mă așteaptă în mașină și cred că deja a început să-și facă o seamă de griji.

Dădu să se întoarcă, apoi o privi din nou pe Victoria. Duse mâna la pălărie și o salută.

— La revedere.

— La revedere.

Rămase singură. Toată lumea plecase. Doar câțiva dintre angajații aeroportului își făceau de lucru în sala de primire. Un bărbat în salopetă conducea un cărucior pentru bagaje. Nedumerită, uluită de cele întâm-

plate, Victoria rămase nemișcată, privind scrisoarea de la Oliver. Nu știa prea bine ce ar fi trebuit să facă.

În colțul cel mai îndepărtat al sălii de primire zări barul. Se îndreptă către el și se așeză pe unul dintre scaunele înalte, apoi ceru o cafea. O femeie simplă, cu înfățișare de casnică îi turnă cafeaua în ceașcă.

— Zahăr?

— Nu, mulțumesc.

Rupse plicul și scoase scrisoarea.

— Cumplită noapte!

— Da, așa este.

Deschise geanta și plăti cafeaua.

— Mergi departe?

— Da, în Sutherland.

— Vai de mine! Ce drum! De fapt, vai de tine!

Despături foaia de hârtie. Scrisoarea fusese dactilografiată chiar la vechea mașină de scris a lui Oliver. Victoria se simțea stăpânită de o nerăbdare ce se scurgea rece de-a lungul trupului. Cu una din mâini strângând cana fierbinte de cafea, începu să citească scrisoarea.

Fulham
Marți, 24 februarie

Victoria,

Dacă aș fi un bărbat asemenea multor altora, aș începe prin a spune cât îmi este de greu să scriu această scrisoare. Dar nu voi face o asemenea afirmație, deoarece scrisul este singurul lucru care nu mi s-a părut greu niciodată, nici măcar în cazul în care este vorba despre o scrisoare ca cea pe care o scriu acum.

Nu mă voi întoarce în Scoția. Am petrecut aproape întreaga zi împreună cu agentul meu și el susține că trebuie să plec neîntârziat la New York, unde un regizor pe nume Sol Berstein este gata să semneze un contract pentru „Un om în întuneric", contract care sper că va face mare vâlvă pe Broadway.

Deci, voi zbura în această seară de pe Heathrow.

Nu se poate. Nu se poate să-mi facă asta. Ba da. Poate. El poate.

Nu știu când mă voi întoarce. Anul acesta, anul viitor, poate mai târziu, poate niciodată. În mod sigur, nu într-un viitor apropiat. Am prea multe lucruri la care să mă gândesc; ideile, planurile legate de scris nu-mi dau pace.

Nu am luat această hotărâre fără a mă gândi la tine. De fapt, cea mai mare parte a nopții ce a trecut am petrecut-o gândindu-mă la tine. Noaptea este momentul cel mai prielnic pentru a pune ordine în gânduri. Întunericul și liniștea pot scoate adevărul din cele mai întunecate unghere. Așa vezi mai limpede.

Și adevărul este că nu aș putea rămâne alături de tine pentru totdeauna, pentru că eu nu sunt capabil să rămân alături de o femeie pentru toată viața. Cu mai mult timp în urmă, când te-am părăsit pentru prima oară, ți-am mărturisit că nu am iubit pe nimeni niciodată și această mărturisire o pot face și acum. Sentimentele mele față de tine sunt deosebite, dar ceea ce iubesc eu cu adevărat este ceea ce se petrece în mintea mea și capacitatea de a pune pe hârtie aceste întâmplări.

Hotărârea pe care am luat-o nu a fost în nici un fel influențată de cele întâmplate la Benchoile. Scrisoarea pe care ai scris-o familiei Archer nu are nici o legătură cu ceea ce se întâmplă acum și nici tu nu ai nici cea mai mică vină. Cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună au fost de neuitat și mi-au oferit cele mai încântătoare clipe pe care le-am trăit vreodată. Dar acele zile au fost furate și acum trebuie să revin la lumea reală.

Sunt câteva lucruri pe care va trebui să le faci singură. Va trebui să-l duci pe Thomas acasă și să-l încredințezi familiei Archer și afecțiunii lor nemăsurate. Încă mă sâcâie gândul că ei se ocupă de creșterea lui. Gândul că-l vor crește și educa în stilul lor extrem de convențional încă îmi produce o furie surdă, dar se pare să acest fapt este unul dintre puținele pe care sunt nevoit să le accept în viață.

Mașina constituie și ea o problemă. Nu cred că vei dori să o conduci pentru a o aduce în sud. Dacă așa vor sta lucrurile, roagă-l pe Roddy să-ți ia această povară de pe umeri și să găsească un cumpărător pentru ea în Creagan. Te rog să-i spui că îi voi scrie curând.

Bineînțeles că mai trebuie rezolvată și problema banilor, dar am vorbit cu agentul meu și la sfârșitul acestei scrisori vei găsi numele și adresa lui, astfel încât în momentul când vei ajunge la Londra poți lua legătura cu el. Acesta îți va rambursa banii pentru toate cheltuielile neprevăzute pe care le vei avea pe drumul de întoarcere.

Cred că am spus totul.

N-aș fi vrut să închei scrisoarea într-o atare manieră lumească și mercantilă, de fapt n-aș fi vrut să sfârșim ast-

fel. Dar finalurile fericite se pare că nu fac parte din viața mea. Nici nu m-am așteptat vreodată să mă bucur de ele și într-un fel cred că nici nu le-am dorit.

Victoria începuse să plângă. Scrisul se împăienjenea și tremura înaintea ochilor ei și abia era în stare să le descifreze. Lacrimile picurau acoperind ultimele rânduri și semnătura.

Ai grijă de tine. Aș dori să pot încheia scrisoarea spunându-ți că te-am iubit. Poate că te-am iubit puțin. Dar acest puțin nu s-ar fi dovedit niciodată de ajuns, nici pentru tine, nici pentru mine.

Oliver.

Victoria împături scrisoarea și o puse la loc în plic. Scotoci în geantă și găsi o batistă. Gândindu-se la cele două ore de șofat în noaptea întunecată de furtună, își spunea că era mai bine să pună frâu lacrimilor, altfel ar fi putut sfârși într-un șanț sau în apele unui râu. Dacă i se întâmpla ceva rău, cine ar mai fi avut grijă de Thomas.

După un timp, femeia prietenoasă și amabilă de la bar care nu putea să ignore lacrimile tinerei aflate în fața sa, întrebă:

— Draga mea, te simți bine?

— Da, sigur, minți Victoria.

— Ai primit vești rele?

— Nu, nu.

Își suflă nasul și se ridică.

— Este timpul să plec.

— Cred că ar trebui să mai bei o cafea. Doar una mică.

— Nu, nu. Mă simt bine.

Mașina stătea singură, părăsită în parcare. Căută cheia, o găsi în geantă și urcă în mașină. Își puse centura de siguranță. Undeva, sus, în înaltul cerului un avion se pregătea, probabil, de aterizare. Sau poate pleca undeva, departe. Se imagina pe sine în avion aterizând pe o insulă însorită, umbrită de palmieri, într-un loc unde nimeni nu o cunoștea, unde își putea linge în voie rănile asemenea unui animal hăituit. Sau poate asemenea unui criminal aflat în căutarea unei noi identități, unei noi vieți.

Exact așa procedase Oliver atunci când pusese în ordine problemele sale, scriind o simplă scrisoare, eliberându-se de povara responsabilităților așa cum scapi de o haină veche. În acel moment se afla la bordul unui avion, deasupra oceanului. Victoria și Thomas deveneau deja o amintire ce va fi dată uitării foarte curând. Erau lipsiți de importanță. Ceea a ce conta cu adevărat era ce-l aștepta la capătul drumului. Și-l imagina sorbind dintr-un pahar mare cu coniac. Era nerăbdător, plin de încântare. O nouă producție. Probabil și o nouă piesă. New York!

Oliver Dobbs.

Ceea ce iubesc cu adevărat este ceea ce se petrece în mintea mea.

Aceasta era cheia; cheia care îl ducea pe Oliver în lumea sa. Victoria nu reușise niciodată să înțeleagă obsesiile sale, gândurile lui cele mai ascunse. Poate, dacă s-ar fi bucurat de capacități intelectuale egale cu ale lui, dacă ar fi avut o diplomă din partea unei universități absolvite în mod strălucit, poate, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Poate, dacă l-ar fi cunoscut cu mai mult timp în urmă, sau mai în profunzime; dacă ar fi avut o personalitate puternică, gata oricând să pareze capriciile lui, dacă nu s-ar fi dovedit dependentă de el, poate atunci ar fi avut ceva interesant de oferit.

Dar m-am dăruit pe mine însămi.

Nu este suficient.

L-am iubit.

Dar el nu te-a iubit niciodată.

Am vrut să fiu alături de el și de Thomas. Să fim o familie.

Gândurile îi zburau din nou către Thomas și iar dorința de a-l proteja, tandrețea și căldura resimțite față de el îi încălzirăsufletul. Deocamdată, Thomas depindea în întregime de ea. De dragul lui, Victoria trebuia să-și păstreze calmul, să dovedească eficiență în tot ceea ce făcea. Thomas trebuia încredințat bunicilor săi, fără a-i tulbura existența câtuși de puțin. Se și vedea pe sine, calmă, făcând bagajul și cumpărând bilete de tren. Apoi se vedea în taxiul ce o ducea la Woodbridge. Găsea casa familiei Archer, suna la ușă și aceasta se deschidea și...

Dar de aici încolo imaginația ei pălea în fața realității. Odată ce Thomas ieșea din viața ei, cu ce mai rămânea? Acest moment însemna cu adevărat sfârșitul.

Porni motorul, aprinse luminile, puse ștergătoarele de parbriz în funcțiune și porni la drum, îndepărtându-se de micul aeroport.

Două ore mai târziu ajungea la Creagan. Abia când intră pe drumul lateral ce ducea la Benchoile a simțit că ceva era în neregulă. Vremea, atât de capricioasă în ultimele zile, își mai domolise agitația. Vântul scăzuse în intensitate, norii se mai răsfiraseră și din loc în loc un petec senin de cer dădea la iveală câteva steluțe pâlpâitoare. Spre răsărit, chipul palid al lunii se zărea din spatele unei cortine străvezii de nori.

Dar nu lumina lunii sau a stelelor i-au atras atenția în mod deosebit, ci strălucirea nefirească a cerului, asemenea celei ce se înalță asupra unui oraș luminat din plin. Nu stelele licăreau și răspândeau vâlvătăi de fum în înaltul cerului. Deschise fereastra și inspiră adânc. Simți mirosul focului. Dar nu era mirosul focului făcut pe munte, miros de lemn ars. Era ceva diferit. Miros de iarbă arsă. Probabil că cineva dorise să ardă iarba și focul scăpase de sub control, cuprinzând dealul. Dar cine ardea iarba în februarie? Și chiar dacă ar fi existat cineva care să aibă o asemenea idee, tot s-ar fi găsit o persoană care să stingă focul până în acel moment.

Deodată, o năpădi o spaimă teribilă. Apăsă accele-

ratorul până la podea și mașina țâșni înainte, legănându-se pe drumul îngust. Strălucirea focului se întețea și nicidecum nu pălea. Trecu de casa familiei Guthrie și se apropia, în sfârșit, de ultima curbă. Casa se afla în fața ei, casa, poarta și pinii. În acel moment își dădu seama că de fapt nu iarba ardea. Reședința de la Benchoile era în flăcări.

Cu un muget disperat, motorul puternic al bătrânului Volvo țâșni dincolo de poartă și se avântă pe aleea ce ducea până în fața casei. Flăcările răspândeau lumină ca ziua. Zări mașinile risipite în jurul casei. Mașina pompierilor se afla și ea acolo și de la ea porneau furtunurile, asemenea unor șerpi uriași. O mulțime de oameni cu ochii înroșiți de fum și cu chipuri tensionate forfoteau în jurul focului. O siluetă întră pentru o clipă în lumina farurilor, dând ordine celorlalți. Îl recunoscu imediat pe Davey Guthrie.

Casa cea mare era neatinsă, deși toate ferestrele sale erau luminate puternic. Dar casa cea mică ... Opri mașina cu un puternic scârțâit de frâne, își smulse centura de siguranță, trase frâna de mână și se grăbi să coboare. Simțea o gheară ce-i strângea gâtul, provocându-i o greață teribilă. Spaima era tot mai mare.

Thomas.

Arcada casei mici era încă acolo, dar din căminul lui Roddy nu mai rămăsese nimic. Doar coama unui zid din spatele casei se încăpățânase să reziste furiei focului; o ruină întunecată, cu un gol imens acolo unde, cu puțin timp înainte, se aflase fereastra strălucitoare.

Thomas, în pat, în camera de la parter. Această imagine era extrem de vie în mintea ei. Trebuia să știe, să afle, dar nu avea timp de întrebări. Porni în goană către resturile casei. Mirosul greu de fum îi invada trupul și căldura se năpustea asupra ei cu fiecare bătaie a vântului.

— Thomas!

— Priviți acolo! se auzi vocea unui bărbat.

Victoria ajunsese deja la arcadă.

— Victoria!

Pași răsunau în spatele ei. Două brațe puternice o cuprinseră strâns. Victoria se lupta să scape din încleștarea lor.

— Victoria!

Era John Dunbeath. Deoarece nu se putea lupta cu el, lovindu-l cu pumnii, îl atacă aplicându-i lovituri cu piciorul. John o făcu să se întoarcă cu fața către el.

— Nu înțelegi? Thomas! Thomas e acolo! striga ea către chipul pe care-l zărea ca prin vis.

— Încetează! Ascultă-mă!

Victoria continua să îl lovească. John îi cuprinse umerii într-o încleștare dureroasă și o scutură zdravăn.

— Thomas este bine. Este sănătos. Este în siguranță.

Brusc, Victoria rămase nemișcată. Își auzea propria respirație. Se lupta să tragă aer în plămâni ca un muribund dornic să mai apuce o clipă de viață. Când își recăpătă stăpânirea de sine, ridică privirile către el. În lumina flăcărilor îi zări ochii cu priviri întunecate, injectați din pricina fumului. Chipul îi era acoperit cu funingine.

— Nu este sub dărâmături?

— Nu, l-am luat de acolo la timp. Este bine. Este perfect sănătos.

Sentimentul de ușurare, despovărarea de spaima cumplită pe care o încercase au avut asupra ei un efect teribil. Brusc s-a simțit lipsită de putere ca un biet pisoiaș. Temându-se să nu leșine sau să nu i se facă greață, a închis ochii. Încercă să-i spună lui John că îi tremurau picioarele, dar nu înțelegea de ce nu găsea cuvintele potrivite, de ce nu avea energia necesară să le rostească. Dar John înțelesese deja cum stau lucrurile. O ridică imediat în brațe și porni cu ea către casa cea mare.

La miezul nopții lucrurile se liniștiseră. Focul fusese stins, deși ruinele casei mici fumegau încă. Mașinile pe care John reușise să le salveze, scoțându-le din garaj, stăteau cuminți pe iarbă, în apropierea lacului. În timp ce nepotul său se lupta să scoată mașinile din garaj, Roddy telefonase, chemând în ajutor echipa de pompieri. Odată mașinile aflate în siguranță, John cărase canistrele cu benzină cât mai departe de casă. La fel procedase și cu recipientele pline ce conțineau combustibilul pentru mașinile de tuns iarba, ca și pentru ferăstraie. Abia atunci teama lui Roddy se mai domolise. Casa cea mare era în afară de pericol. Chiar și așa, garajul avusese de suferit din pricina focului. Acoperișul acestuia fusese înghițit de flăcări și apoi restul construcției se prăbușise. Ca prin minune, casa cea mare rămăsese neatinsă, oferind astfel adăpost

peste noapte celor ce se luptaseră cu flăcările. Thomas plânsese în hohote și se liniștise cu greu. Dar lacrimile sale nu se datorau focului. Durerea sa fusese pricinuită de pierderea Purcelușului. Ellen îi găsise în cele din urmă un ursuleț din pluș, dar, la vederea lui, Thomas izbucnise în hohote sfâșietoare. În cele din urmă adormise strângând în brațe o locomotivă din lemn zgâriată și cu o roată lipsă.

Ellen trecuse prin această încercare , așa cum era de așteptat din partea ei. Nu se speriase, nu-și pierduse cumpătul și nu pregetase să dea o mână de ajutor. Abia când lucrurile se liniștiseră o cuprinsese un tremur imposibil de controlat. John îi dăduse un pahar cu brandy și Jess Guthrie o ajutase să urce în cameră și să se așeze în pat. Jess și Davey se aflaseră încă de la început la reședință, chiar mai înainte ca Roddy să fi telefonat pompierilor. Davey fusese cel care organizase oamenii veniți din Creagan pentru a ajuta la stingerea focului și tot el fusese cel care montase pompele.

Victoria... John încerca să-și țină gândurile în frâu, așa cum te lupți cu un cal nărăvaș. Un lucru era sigur. Se întorsese singură de la Inverness și nimeni nu se arătase nerăbdător să afle ce se întâmplase cu Oliver. John presimțea că sosirea ei atât de neașteptată în mijlocul dezastrului, ca și disperarea ce pusese stăpânire pe ea constituiau apogeul unei tragedii ce se consumase ceva mai devreme, la Inverness.

Deoarece nu găsise nici un alt loc mai potrivit, o dusese în dormitorul său, care era una din cele mai

liniștite încăperi de la Benchoile. O așezase pe patul său și atunci Victoria deschisese ochii și întrebase cu ultimele puteri:

— Ești sigur că Thomas este în siguranță?

Mai înainte ca John să poată răspunde, Jess Guthrie intrase în cameră și încercase s-o liniștească oferindu-i o băutură caldă și vorbindu-i blând ca și unui copil. Probabil, în cele din urmă, Victoria adormise. Dimineață aveau timp suficient să stea de vorbă.

Prin urmare, era miezul nopții și focul fusese stins. John stătea pe malul lacului și privea casa. Se simțea sfârșit de oboseală; toată energia părea să i se fi scurs din trup; cu toate acestea, dincolo de articulațiile dureroase, de mușchii încordați din pricina efortului, trupul său se bucura de o liniște, de o pace pe care nu le mai încercase de ani de zile.

De ce trăia asemenea senzații, nu reușea să înțeleagă. De un singur lucru era sigur. Era liniștit. Oftă de parcă și-ar fi îndeplinit o sarcină teribil de grea. Dar era mulțumit pentru că Thomas se afla în siguranță și pentru că Oliver plecase la Londra și nu se întorsese încă.

În jurul său, noaptea furtunoasă se domolise și natura dormea în pace. Vântul scăzuse mult în intensitate și norii se răsfiraseră. Sus, pe cer, anina o lună mare, grea, de culoare argintie. O pereche de rațe trecură în zbor pe deasupra lacului și se pierdură în noapte. Le zărise siluetele profilate pe cerul luminat de lună, apoi fuseseră înghițite de întuneric. Țipetele

lor ascuțite se pierduseră și ele în marea de liniște ce stăpânea în jur.

Dar deodată pacea a fost tulburată de sunete ciudate. Vântul începea din nou să se joace în vârfurile pinilor, apa prindea și ea să murmure sub adierea vântului, valurile lovindu-se ușor de ponton. Privi încă o dată către casă. Luminile din ferestre îi dădeau un sentiment de mulțumire, de siguranță. În spatele casei, coamele dealurilor se ridicau întunecate.

Dealurile lui. Dealurile de la Benchoile.

A rămas în noapte, singur, încă multă vreme. Dacă n-ar fi fost fiorii de frig ce-i străbăteau trupul obosit, poate că ar fi petrecut ceva timp privind natura. În cele din urmă a întors spatele lacului și cu pași mici, obosiți, a pornit să urce panta, a traversat pajiștea și a intrat în casă.

Roddy încă nu se culcase. Se prăbușise în fotoliul lui Jock aflat în bibliotecă. John simți cum i se strânge inima la vederea unchiului său. Dintre toți, Roddy fusese cel care suferise cel mai mult. Nu numai pentru că își pierduse căminul, hainele, cărțile și toate hârtiile sale, tot ceea ce prețuise de-a lungul vieții, ci și pentru că se învinovățea pentru cele petrecute.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Dar niciodată nu mi-am bătut capul cu asta.

Acestea erau cuvintele pe care nu contenea să le repete, copleșit de tragedia pe care era convins că o cauzase și mai ales terorizat de gândul că Thomas ar fi putut deveni victima acestei tragedii.

Dar nu procedase ani de zile la fel? Totdeauna clădise un foc puternic și stinsese scânteile de pe covoraș fără a fi obligat să facă față unor complicații deosebite. Niciodată nu se gândise la necesitatea unui paravan.

— Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus Jock a fost acela referitor la cumpărarea unui paravan. Dar nu m-am grăbit să-i urmez sfatul. Am tot amânat. Lene, poate. Tâmpit nenorocit. Am amânat. Dacă Ellen nu s-ar fi gândit la copil... Să presupunem că nu te-ai fi dus să vezi ce face copilul...

Glasul lui devenea tot mai tremurător.

— Nu te mai gândi la toate astea, îl întrerupse John. Ea a avut înțelepciunea să se gândească și eu m-am dus în casa cea mică. Dacă stau și mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să mă duc din proprie inițiativă și sunt vinovat în aceeași măsură.

În încăperea răcoroasă, John stătea și privea cu duioșie către fratele tatălui său. Dar afecțiunea și simpatia nu erau suficiente pentru Roddy. Nimeni și nimic nu reușea să-l scape de sentimentul de vinovăție.

Un buștean se rostogoli în cămin. Ceasul arăta că trecuse un sfert de oră peste miezul nopții.

— De ce nu te culci? întrebă John. Jess a pregătit paturile pentru noi toți. Nu are nici un rost să stai aici.

Roddy își trecu mâna peste ochi asemenea unui om sfârșit de oboseală.

— Da, nu are nici un rost. Cred că ai dreptate. Cu toate acestea, nu cred că pot dormi.

— În cazul acesta...

John lăsă vorbele să zboare în vânt. Se aplecă și înteți focul, apoi puse câteva bucăți de lemn peste jăratec. În câteva clipe flăcările se încolăceau în jurul tisei uscate. Roddy le privea cu un aer morocănos.

— Gata! S-a terminat! spuse John cu un aer autoritar. Nu te mai gândi la ce a fost. Și dacă crezi că asta te ajută, gândește-te la faptul că ai pierdut tot ce ai avut.

— Contează prea puțin. Bunurile materiale nu au fost niciodată importante pentru mine.

— De ce nu bei un pahar?

— Nu, nu vreau.

John încercă să-și ascundă surprinderea.

— Te superi dacă eu voi bea un pahar?

— Te rog! Servește-te!

John își turnă o porție de brandy peste care adăugă apă minerală. Se întoarse către unchiul său și ridicând paharul rosti:

— Să trăiești!

În privirile lui Roddy licări o scânteie veselă.

— Cu fiecare zi te transformi într-un adevărat scoțian.

— Dar sunt scoțian. Cel puțin pe jumătate.

Roddy se ridică anevoie din fotoliu.

— Oliver nu s-a întors de la Londra, rosti el simplu.

— Așa se pare.

— Oare de ce?

— Habar nu am.

— Crezi că se va întoarce?

— Nici asta nu știu. Am așezat-o pe Victoria în pat,

apoi a venit Jess și a avut grijă de ea. Sunt sigur că mâine vom afla toate amănuntele.

— Ciudat om! Inteligent! Poate chiar prea inteligent.

Privirile celor doi bărbați se întâlniră.

— În orice caz, mult prea inteligent pentru această fată, adăugă el.

— Da, cred că ai dreptate.

— Dar, mă întreb ce se va întâmpla cu Thomas.

— Am vești pentru tine în această privință. Thomas nu este fiul ei.

Roddy îl privi uimit.

— Serios? Așa veste... Lumea este plină de surprize.

— Mai am și altele pentru tine.

— Oare?

— Vrei să le auzi?

— Acum?

— Mi-ai spus că nu vrei să te culci. Dacă vom petrece noaptea aici, împreună, cred că ar fi bine să stăm de vorbă.

— Bine. Cum dorești

Roddy se așeză și se pregăti să asculte.

— Hai, vorbește!

15
MIERCURI

Purtând pe o tavă micul dejun, John Dunbeath deschise ușa bucătăriei împingând-o cu spatele, apoi străbătu holul. Afară adia un vânt ușor, ce abia dacă mai amintea de furtuna din noaptea trecută. Pinii tresăreau sub adierea ei, la fel ca și apele lacului. Un soare rece se înălța pe cerul senin, de un albastru ca gheața. Razele timide ale soarelui începeau să se strecoare în casă prin ferestre și geamurile de la uși. Labradorul lui Roddy își găsise deja o oază de lumină chiar în apropierea șemineului și zăcea întins, bucurându-se de căldură.

John urcă scările și când ajunse la capătul culoarului ciocăni la ușă. Din dormitor auzi vocea Victoriei.

— Cine este?

— Chelnerul de pe etaj. Ți-am adus micul dejun, spuse John deschizând ușa.

Victoria se afla încă în pat, dar era în poziție șezând. Părea sănătoasă și plină de energie. Arăta ca și când s-ar fi trezit cu mai mult timp în urmă. Draperiile de la ferestre fuseseră trase în lături și primele

raze ale soarelui se prinseseră de colțul comodei și se odihneau pe covor, poleindu-l.

— Va fi o zi minunată, o anunță John, așezându-i tava pe genunchi.

— Dar nu-i nevoie să servesc micul dejun în pat.

— Eu cred că trebuie. Cum ai dormit?

— La fel de adânc precum o persoană drogată. Mă pregăteam să vin jos, numai că am uitat să întorc ceasul și nu știu ce oră este.

— Aproape nouă și jumătate.

— Trebuia să mă trezești mai devreme.

— Am hotărât că era mai bine să te las să dormi mai mult, pentru că aveai nevoie de somn.

Victoria purta o cămașă de noapte pe care i-o împrumutase Ellen. Era de culoarea piersicii, din crep de Chine, cu numeroase cusături și broderii. Cămașa aparținuse lui Lucy Dunbeath cu mult timp în urmă. Peste cămașă, în lipsa unui halat, se înfășurase cu un șal de Shetland. Părul îi cădea în șuvițe, acoperindu-i umerii și sub ochi avea cearcăne întunecate asemănătoare unor vânătăi. Privind-o, John se minuna de fragilitatea ei. Se gândea că, dacă ar fi luat-o în brațe, s-ar fi sfărâmat precum un bibelou din porțelan.

Victoria privi în jurul ei.

— Aceasta este camera ta, nu-i așa? Când m-am trezit nu știam unde mă aflu.

— Da, este camera mea. Era singurul pat făcut în momentul când te-am adus aici.

— Și tu unde ai dormit?

— În camera de toaletă a unchiului Jock.

— Și Roddy?

— În dormitorul lui Jock. Încă mai doarme. Am stat de vorbă până la patru dimineața și acum își face somnul de frumusețe.

— Și... Thomas?

Rostise numele copilului de parcă i-ar fi fost teamă să audă cum sună.

John trase un scaun lângă pat, în fața ei. Își încrucișă picioarele sub scaun și brațele la piept și încercă s-o liniștească.

— Thomas se află jos, în bucătărie și servește micul dejun asistat de Ellen și Jess. Cred că așa ar trebui să faci și tu. De ce nu începi să mănânci mai înainte ca micul dejun să se răcească?

Fără chef, Victoria aruncă o privire către tava pe care se afla un ou fiert, pâine prăjită și cafea.

— Nu-mi este foame.

— Chiar dacă nu-ți este foame, trebuie să mănânci.

Fără tragere de inimă, Victoria curăță oul.

— John, nici măcar nu știu cum a izbucnit focul.

— Nimeni nu știe în mod sigur. Eu și Roddy ne aflam în bibliotecă și beam împreună câte un pahar înainte de masă. Roddy spune că ar fi pus câteva lemne mai groase pe foc. Presupun că au sărit scântei, ca de obicei, și nu se afla nimeni prin preajmă ca să le stingă. Intensitatea vântului a avut un rol important. Imediat ce a izbucnit, focul s-a întins cu repeziciune. Încăperea a ars ca o cutie de chibrituri.

— Când ți-ai dat seama că arde casa?

— Ellen a venit pentru a ne anunța că cina era gata și tot atunci a început să se agite în privința lui Thomas, prin urmare am hotărât să mă duc să văd dacă băiatul dormea liniștit. Când am ajuns, casa era în flăcări.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce ai putut vedea. Și atunci ce-ai făcut?

John îi povesti , lăsând deoparte cât mai multe dintre amănunte. Victoria era destul de tulburată, așa încât nu avea rost să adauge și el alte motive de îngrijorare și tristețe, relatându-i în amănunt imaginile de coșmar din odaia în care dormise Thomas. Era convins de faptul că amintirile acelor momente aveau să-l urmărească, asemenea unui coșmar, pentru tot restul vieții.

— S-a speriat?

— Sigur că da. Era o situație care ar fi înspăimântat și pe un om în toată firea, ca să nu mai vorbim de un copil. Am ieșit imediat prin una din ferestrele dormitorului, apoi l-am încredințat pe Thomas în brațele lui Ellen. Roddy a telefonat cerând ajutor pompierilor din Creagan. Eu m-am ocupat de mașinile din garaj mai înainte de a da o șansă focului să ajungă la canistrele cu benzină.

— Ați reușit să salvați ceva din lucrurile lui Roddy?

— Absolut nimic. Totul s-a pârjolit. Tot ce a avut.

— Bietul Roddy.

— Faptul că și-a pierdut toate lucrurile nu are prea mare însemnătate pentru el. Ceea ce îl roade este gân-

dul că focul a izbucnit din vina lui. Își reproșează faptul că nu a fost suficient de atent, că nu a prevăzut ce ar fi putut să se întâmple. Repetă permanent faptul că nu ar fi trebuit să-l lase singur pe Thomas.

— Bietul Roddy.

— Acum pare să-și revină și de aceea am și stat de vorbă cu el până la patru dimineață. Thomas este și el bine sănătos, dacă nu punem la socoteală faptul că a pierdut Purcelușul. Noaptea care a trecut și-a petrecut-o strângând în brațe o veche locomotivă din lemn. Bineînțeles că și el și-a pierdut toate hainele, așa încât chiar și la această oră îl poți vedea purtând pijama. Jess va merge cu el în Creagan în cursul dimineții pentru a-i reface garderoba.

— Eu am crezut că el se află încă în casă, atunci când m-am întors de la aeroport. Venind spre casă, am văzut cerul luminat de flăcări, dar m-am gândit că cineva dăduse foc ierbii uscate. Când m-am apropiat am văzut că era vorba de casa lui Roddy. Și din acel moment nu am mai avut decât un singur gând: Thomas se afla în acea casă.

— Dar el nu era acolo.

Glasul lui John tremura ușor.

— El se afla în siguranță.

Victoria oftă.

— Mă tot gândisem la el pe drumul de întoarcere de la Inverness. Drumul părea că nu se mai sfârșea și eu m-am gândit tot timpul la el.

— Oliver nu s-a întors de la Londra.

John nu rostise o întrebare, ci făcuse o afirmație.

— Nu, nu a urcat în avion.

— Ți-a telefonat?

— Nu. A trimis o scrisoare.

De parcă ar fi sosit momentul să facă față realității, Victoria a luat din nou linguriță în mână și a început să mănânce.

— Cum a ajuns scrisoarea la tine?

— A încredințat-o unuia dintre pasageri. Presupun că i-a făcut o descriere a felului cum arăt; eu încă îl așteptam să coboare din avion când străinul s-a apropiat de mine și mi-a dat scrisoarea.

— Și ce scrie?

Victoria își pierduse deja hotărârea cu care pornise atacul împotriva micului dejun, așa încât puse tava deoparte. Se sprijini în perne.

— Că nu se mai întoarce. A plecat la New York. Acum se află deja acolo. Un producător american va pune în scenă una din piesele sale, așa încât a plecat pentru a lucra împreună cu el.

Temându-se de răspunsul pe care ar fi putut să îl primească, John își luă inima în dinți și întrebă:

— Când se va întoarce?

— Cine știe? Anul acesta, anul următor, peste mai mulți ani sau niciodată. Așa mi-a scris. Oricum, nu foarte curând.

John rămase tăcut, așteptând ca Victoria să continue.

— M-a părăsit, John, rosti ea cu tonul celui care se îndoiește de adevărul propriilor spuse.

John rămase tăcut.

Victoria continua să vorbească cu glas firav, încercând să minimalizeze importanța celor întâmplate.

— Este a doua oară când mă părăsește. Cred că a devenit un obicei.

Zâmbi șters.

— Știu, îmi amintesc ceea ce îmi spuneai despre Oliver, dar de data aceasta am simțit că lucrurile stau altfel. Am crezut că-și dorește ceea ce altă dată nu avusese nici o importanță pentru el. Am sperat că poate își dorea să cumpere o casă pentru Thomas,... că ne-am fi putut căsători,... Am crezut că dorea ca noi trei să rămânem împreună. Să devenim o familie.

John nu-și dezlipea privirile de pe chipul ei. Se gândea că dispariția neașteptată a lui Oliver Dobbs și teama paralizantă produsă de incendiu acționaseră asemenea unui tranchilizant. Simțea că barierele dintre ei dispăruseră, atitudinea rezervată pe care o avusese față de el dispăruse și ea. În sfârșit, era cinstită cu sine însăși, nu se mai amăgea singură și nu încerca să se mai ascundă de el. Un sentiment de învingător se furișa în inima lui, crescând cu fiecare moment și la acesta se adăugau și evenimentele din noaptea trecută, emoția pe care o trăise alături de ea, purtându-i de grijă.

— Ieri, pe plaja din Creagan, nu am vrut să te ascult. Ai avut dreptate în cele spuse despre Oliver.

— Mi-ar fi plăcut să-mi spui că nu am avut dreptate. Da nu pot să rostesc asemenea cuvinte.

— Și nici nu vei rosti acele cuvinte binecunoscute: „Ți-am spus eu".

— Nu mă vei auzi niciodată rostindu-le.

— În ceea ce-l privește pe Oliver, există o mare problemă. De fapt, cea mai mare. Oliver nu are nevoie de nimeni alături de el. Și chiar el recunoaște asta. Singurul lucru care îl fascinează, de care are nevoie, este scrisul. De fapt, cam acestea sunt cuvintele lui. Și asta a fost o palmă pentru mine.

— Ce vei face acum?

Victoria ridică din umeri.

— Nu știu. Nu știu de unde să încep. Oliver scrie că trebuie să-l duc pe Thomas acasă și să-l încredințez bunicilor săi. Încerc să mă gândesc cum voi proceda. Nici măcar nu știu unde locuiesc și, mai ales, nu știu ce le voi spune când îi voi întâlni. Nici nu vreau să-l pierd pe Thomas. Nu vreau să-mi iau rămas bun de la el. Ar fi mult prea devreme pentru mine. Apoi mai este și mașina. Oliver scrie că, dacă aș lăsa mașina aici, Roddy ar putea s-o vândă. În cazul în care aș dori să călătoresc spre sud cu mașina, aș putea să o folosesc, dar, având în vedere că Thomas va fi alături de mine, nu cred că voi alege această variantă. Poate ar trebui să iau bilete de avion și să plec din Inverness, dar asta ar însemna...

John nu mai avea răbdarea necesară pentru a o asculta.

— Victoria, gata! Nu vreau să mai aud un cuvânt.

Întreruptă brusc și, mai ales cu ceea ce i se părea o asprime nemeritată, Victoria rămase cu gura deschisă.

— Dar trebuie să stau de vorbă cu cineva despre toate acestea. Sunt atâtea...

— Nu, nu trebuie. Nu trebuie să faci nimic. Mă voi ocupa eu de toate. Voi face toate demersurile pentru a-l duce pe Thomas bunicilor săi...

— ... dar ai și alte probleme la care trebuie să te gândești, mai ales ...

— ... le voi rezolva...

— ... acum, după incendiu și Roddy și domeniul ...

— ... voi avea grijă și de Thomas și de tine, dar în privința mașinii lui Oliver, tot ce-ți pot spune este că aș lăsa-o cu multă plăcere să putrezească într-un cimitir de mașini. Și Oliver Dobbs, cu tot geniul și farmecul său de mare cuceritor, poate putrezi la fel de bine, oriunde dorește el. Și nici nu vreau să mai aud vreodată numele acestui nemernic egocentric. Ne-am înțeles?

Victoria rămase cumpănind. John vorbise cu cel mai serios ton posibil.

— Nu ți-a plăcut niciodată, nu-i așa?

— Nu am avut nici cea mai mică intenție să dau la iveală acest amănunt.

— Dar din când în când se putea ghici ceea ce gândeai.

John zâmbi răutăcios.

— A fost norocos că nu i-am tras un pumn în față.

Privi ceasul, se întinse alene și se ridică în picioare.

— Unde pleci?

— Jos. Vreau să dau câteva telefoane. Am o mulțime de lucruri de pus la punct. Hai, termină micul dejun. Nu ai nici un motiv să-ți faci griji.

— Ba da. Există un motiv.
— Care anume?
— Scoica găsită pe plajă. Se afla pe măsuța din salonul lui Roddy.
— Vom găsi alta.
— Mie aceea îmi plăcea.
John ajunsese la ușă.
— Marea este plină de daruri.

În bucătărie, Jess Guthrie curăța cartofi în fața chiuvetei.
— Jess, unde este Davey?
— În dimineața aceasta lucrează sus pe deal.
— Îl vei vedea în cursul zilei?
— Va veni la masă, la amiază.
— Roagă-l să vină să stea de vorbă cu mine. După-amiază, să zicem pe la două.
— Îi voi spune.

Iar de te vei duce,
Tu, iubita mea
Eu o alta voi găsi
Unde lămâița crește
Și iarba neagră înflorește
Mândră, mândră, te
vei duce?

Cu aceste cuvinte în minte se îndreptă către bibliotecă. Întră, închise ușa în urma sa și apoi înteți focul, după care se așeză în fața biroului și începu prima

conversație telefonică dintr-un șir nesfârșit de asemenea conversații.

Telefonă la Londra; vorbi cu vice-președintele băncii și cu câțiva dintre colegii săi, apoi cu secretara sa, domnișoara Ridgeway.

Sună la informații și solicită numărul de telefon și adresa familiei Archer. Telefonă acestora și purtă o lungă conversație cu ei.

Odată rezolvate aceste probleme, telefonă la gară și făcu o rezervare pentru trei persoane, pentru ziua următoare, la trenul rapid.

Luă legătura telefonic cu biroul de avocatură „McKenzie, Leith și Dudgeon". Purtă o lungă conversație cu McKenzie și apoi sună compania de asigurări, pentru a se interesa de despăgubirea ce urma să o primească în urma incendiului.

Se făcuse deja după-amiază. După câteva calcule rapide legate de paralele și meridiane telefonă tatălui său în Colorado, trezindu-l pe acesta din somnul de dimineață. În urma unei conversații ce a durat mai mult de o oră, și-au luat la revedere.

În cele din urmă, formă numărul Taniei Mansell. Linia era ocupată. Așteptă un timp, apoi închise telefonul și nu încercă a doua oară să ia legătura cu ea.

16
JOI

Strângerea bagajelor nu le-a luat prea mult timp pentru că nu era nimic de împachetat. Tot ceea ce Victoria și Thomas aduseseră cu ei la Benchoile pierise în flăcări. Prin urmare, au plecat ducând cu ei doar o pungă de hârtie în care se aflau pijamaua lui Thomas și vechea locomotivă din lemn pe care Ellen i-o dăruise.

Despărțirea a fost scurtă, pentru că muntenii nu sunt nici sentimentali, nici demonstrativi. Imediat ce s-a sfârșit micul dejun, servit în bucătăria din Benchoile, s-au și pregătit de plecare. Mai înainte ca Thomas să fi terminat de mestecat felia de pâine prăjită, John începuse să se comporte asemenea unui familist obsedat de punctualitate, învârtindu-se prin bucătărie și insistând să plece cât mai curând.

Victoria îi era profund recunoscătoare. Bănuia că exagera rolul pe care-l juca, dar acest lucru nu o deranja. Mașina îi aștepta parcată în fața intrării principale. Valiza lui John se afla deja pe bancheta din spate. John arborase o nouă ținută. În locul hainelor lejere, con-

fortabile, în acea dimineață îmbrăcase un costum elegant și purta cravată. Noua ținută îl transformase într-o cu totul altă persoană. Părea că nu numai hainele fuseseră schimbate, ci și atitudinea sa, comportamentul. Nu mai era oaspetele degajat, prietenos, plăcut, ci devenise o persoană autoritară, conștientă de responsabilitățile sale. Arăta ca un bărbat ce trebuia ascultat, a cărui părere trebuia avută în vedere. Se simțea atitudinea autoritară, nu agresivă, dar care te îndruma cu blândețe, de aceea Victoria trăia cu intensitate un sentiment de liniște, de convingere că nimic rău nu se putea întâmpla. Nu vor avea o pană de cauciuc, nu vor rătăci biletele cu puțin timp înainte de plecarea trenului și, mai ales, nu va exista pericolul să piardă trenul.

— A sosit momentul să plecăm.

Ellen îl ajută pe Thomas să ia în gură ultimul soldățel din farfurie, îl șterse în jurul gurii și îl ajută să coboare din scaunul înalt. Thomas purta hainele pe care Jess Guthrie le cumpărase din Creagan, de la magazinul pe care îl avea cumnata sa, astfel încât Jess beneficiase de o reducere de preț. Prin urmare, copilul purta o pereche de pantaloni ecosez cu diverse nuanțe de roșu și un pulover albastru. Ghetuțele erau de culoare maro și aveau șireturi asortate. Pe deasupra îl îmbrăcaseră cu un hanorac albastru cu dungi albe. Ellen îl pieptănase lipindu-i părul blond-auriu de cap. Dorea cumplit să îl sărute, ca rămas-bun, dar hotărâse că nu avea s-o facă de față cu toată lumea. În ultimele zile privirile ei se încețoșau prea des și lacrimile păreau gata să se prelingă pe obraji în fiecare minut.

— Îmi curg ochii, se plângea ea.

Fie vântul, fie alergia erau învinovățite pentru ceea ce i se întâmpla ei.

Nu se plângea niciodată. La nunți, la aniversări sau la înmormântări obișnuia să strângă mâna și nimic mai mult. Așa că era ferm hotărâtă să nu se dezmintă.

— Hopa sus! spusese ea ridicându-l pe Thomas din scaun.

După ce îl așezase pe podea luase jacheta cea nouă și se aplecă, ajutându-l să se îmbrace, apoi ridică fermoarul.

Toți se ridicaseră în picioare: Victoria bău ultimul strop de cafea; Roddy își scărpina ceafa, dar părea să fi ieșit din starea de nefericire în care îl aruncaseră evenimentele din ultimele zile. Se vedea că își revenise cu o rapiditate uimitoare. Ziua trecută și-o petrecuse împreună cu un funcționar de la compania de asigurări. Deja își aranjase un cuib al său în vechea casă, alegându-și ca dormitor fostul dormitor al fratelui său. Biblioteca o alesese drept cameră de zi și salon și întreținea focul cu cea mai mare grijă posibilă, atent la cea mai mică scânteie.

De jur împrejurul șemineului așezase dale de piatră și un grătar. Cu toate acestea, Roddy era hotărât să cumpere și un paravan, unul dintre acelea asemănătoare cu o perdea metalică. Chiar văzuse o reclamă într-un ziar. Urma să facă o comandă imediat ce găsea ziarul.

— Este timpul să plecăm, spuse John.

Părăsiră bucătăria și resturile micului dejun rămăseseră pe masă. Străbătură holul și ieșiră în curte. Era o zi extrem de rece, geroasă, dar se anunța senină. Au urmat saluturile de rămas bun. Și-au luat rămas bun de la grădină și lac, de la dealurile din împrejurimi, ale căror culmi străluceau în aerul rece al dimineții. Rămas-bun și casei liniștite ca și resturilor carbonizate. Victoria știa că era un rămas bun spus unui vis. Sau poate unui coșmar? Doar timpul avea să-i răspundă la întrebare.

— Ah, Roddy!

Acesta deschise larg brațele și Victoria se lăsase îmbrățișată.

— Să mai vii! îi spuse el. Vino să ne vezi!

O sărută pe amândoi obrajii și apoi o eliberă din brațele sale.

Thomas, încântat de perspectiva unei călătorii cu mașina, urcase deja singur, fără ajutorul nimănui, pe bancheta din spate. Scosese locomotiva de lemn din punga de hârtie și se juca.

— La revedere, Ellen.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ellen îi strânse mâna cu degetele ei noduroase, tremurătoare și roșii de muncă.

— Ai fost atât de bună și înțelegătoare. Ca și Jess, de altfel. Niciodată nu voi fi în stare să vă mulțumesc pentru tot.

— Gata, gata! Hai! Du-te! Urcă în mașină. Nu-l lăsa pe John să te aștepte.

Singurul căruia i-a fost permis să o sărute a fost John. Ellen se ridică pe vârfuri pentru a primi sărutul, apoi scotoci în buzunar, căutându-și batista.

— Ia te uită! Îmi curg ochii din pricina vântului, remarcă ea fără a se adresa cuiva anume.

— Roddy.

— La revedere, John.

Unchiul și nepotul își strânseră mâinile zâmbind unul către celălalt. Doi bărbați ce trecuseră împreună prin clipe grele.

— Voi veni cât de curând, dar înainte voi telefona.

— Oricând dorești.

Asta a fost tot. Apoi au urcat în mașină, și-au legat centurile de siguranță și John a pornit motorul, după care s-au așezat la drum. Victoria abia a avut timp să fluture mâna în semn de rămas bun și să mai arunce o privire celor doi – Roddy și Ellen – care se aflau încă pe aleea din fața casei. Roddy flutură și el mâna și Ellen fâlfâia batista mică și albă. Încă o curbă și dispărură în spatele rododendronilor.

— Nu-mi plac despărțirile.

John își ținea privirile ațintite de-a lungul drumului.

— Nici mie.

Conducea cu viteză. În spate, Thomas continua să se joace cu locomotiva.

S-a jucat aproape întreaga zi cu locomotiva din lemn. Din când în când a dormit pentru un scurt timp, a privit pe fereastră. Locomotiva s-a odihnit și ea în acest

timp, ca și în momentele când Thomas a fost dus la toaletă sau pentru a servi prânzul și ceaiul. Cu cât trenul avansa spre sud, cu atât vremea se schimba. Abia trecuseră granița că nori groși apărură în zare, năpustindu-se peste ei, acoperind cerul în întregime. Curând începu să plouă. Dealurile rămăseseră în urmă. Peisajul de șes lua locul celui montan; era plictisitor să stai la fereastra vagonului de tren și să urmărești alergând prin fața ta kilometri de câmpie, pământ proaspăt arat. Starea de spirit a Victoriei se schimba și ea în concordanță cu peisajul.

Descoperise că era foarte ușor să fii cât se poate de liniștit și senin față de ceea ce îți rezervă viitorul, dacă te afli la mai bine de o mie de kilometri distanță de el; dar, cu cât înainta, cu fiecare clipă și cu fiecare învârtitură a roților se apropia tot mai mult de momentul adevărului. Și se simțea total nepregătită pentru a-l înfrunta.

Nu o preocupa numai viitorul îndepărtat al existenței sale, sau a ceea ce mai rămăsese din ea. Probabil viața ei avea să se încadreze într-un tipar și așa aveau să treacă zilele. În ceea ce-l privea pe Oliver ... de fapt nu la Oliver se gândea în acele momente. Ceva mai târziu, când avea să găsească curajul necesar ... Probabil atunci când va fi ajuns în apartamentul ei, înconjurată de micile ei obiecte personale, de avutul ei. Acestea sunt amănunte care te ajută să treci de momentele dificile și prietenii. Se gândea la Sally. Știa că va avea puterea să vorbească cu Sally despre Oliver.

Atitudinea sănătoasă pe care o manifesta Sally față de rătăcirile sexului opus urma să transforme într-o bagatelă episodul dezastruos trăit de Victoria.

Gândurile care o tulburau cu adevărat erau cele legate de întâlnirea cu bunicii lui Thomas și mai ales o îngrozea perspectiva momentului când urma să își ia rămas bun de la Thomas. Îi era imposibil să se gândească la cuvintele pe care urma să le rostească în fața familiei Archer. Din nefericire, era în stare, fără a face un efort deosebit, să-și imagineze că aceștia o priveau ca pe complicele unui răpitor, complicea lui Oliver.

Mai existau și alte numeroase posibilități. Era posibil ca Thomas să refuze să se întoarcă acasă. Dacă, după ce le arunca o scurtă privire celor doi Archer, izbucnea în plâns și se agăța disperat de Victoria?

Se atașase de ea atât de repede în timpul petrecut împreună, se dovedise atât de afectuos și fericit! Se simțea sfâșiată în două când se gândea la Thomas, dorea să vadă că și el simțea nevoia să fie alături de ea cu aceeași intensitate cu care dorea ea, în același timp, tremura asemenea unui căluț speriat când se gândea la perspectiva unei scene.

Îl privi cu atenție pe Thomas. Se afla pe bancheta opusă a compartimentului. Picioarele îi atârnau, mișcându-se în balansul trenului și capul cu părul blond, ciufulit de acum, se odihnea pe brațul lui John Dunbeath. John îi arăta niște desene schițate chiar de el pe paginile roz din *Financial Times*. John desenase un cal, o vacă, o casă și în acel moment desena un porc.

— Are un nas mare, în vânt. Cu ajutorul lui caută de mâncare, mirosind ici-colo. Are și o coadă cu o buclă în vârf.

La vederea cozii încovrigate, Thomas zâmbi fericit. Se apropie și mai strâns, lipindu-se de trupul bărbatului și spuse:

— Mai vreau.

Apoi vârî degetul mare în gură și se concentră, urmărind mișcările pixului pe hârtie.

Victoria, cu ochii închiși, lipi capul de fereastra vagonului de tren, lovită neîncetat de ploaie. Uneori era mult mai ușor să nu plângi dacă țineai ochii închiși.

Se întunecase mai înainte ca trenul să ajungă în gara Euston și Thomas adormise din nou. Când trenul a oprit, Victoria l-a luat în brațe. John căra valiza. Toți trei au coborât, amestecându-se în vârtejul de călători, hamali, bagaje, cărucioare ce forfoteau pe peronul gării. Victoria, împovărată de greutatea copilului adormit, își simțea brațele amorțite. Gândul că urma să străbată mulțimea până la capătul peronului și apoi să aștepte la coadă pentru a lua un taxi nu ușura cu nimic starea ei de spirit.

Dar realitatea și imaginația ei se dovediră din nou a fi în contra timp. Oare pentru a câta oară se înșelase în privința lui John Dunbeath, subestimându-i calitățile? Din mulțime, un bărbat îmbrăcat cu un costum de culoare gri și cu o șapcă în aceeași culoare se apropie de ei.

— Bună seara, domnule Dunbeath.

— George, ești o comoară. Cum de ai știut unde să ne găsești?

— Am schimbat câteva cuvinte cu un controlor de bilete și el mi-a spus că vă puteți afla în acest capăt.

Fără alte explicații, luă valiza din mâna lui John. Acesta o eliberă pe Victoria de povara copilului adormit și porniră către capătul peronului.

— Cine este? întrebă Victoria, care făcea eforturi pentru a nu rămâne în urma lui John, ai cărui pași erau prea mari și grăbiți pentru ea.

— Șoferul de la bancă. Am rugat-o pe secretara mea să ia legătura cu el și să-l trimită la gară.

— A adus și mașina?

— Așa sper.

Odată ajunși în fața gării, George a dispărut câteva momente, lăsându-i să aștepte, după care a reapărut din noaptea rece și ploioasă la volanul unui Alfa Romeo, mașina lui John. Coborî și îi ajută pe Victoria și pe Thomas să se instaleze în mașină.

Thomas continua să doarmă și capul său era așezat confortabil pe umărul Victoriei.

— Mulțumesc, George. Ai fost foarte amabil. Cum te vei întoarce acasă?

— Voi lua metroul, domnule Dunbeath. Este foarte aproape.

— Mulțumesc încă o dată.

— Cu plăcere, domnule Dunbeath.

— Minunat! spuse Victoria.

— Cine este minunat? George?

— Da. El și faptul că am fost întâmpinați la gară și nu am fost nevoiți să așteptăm la coadă pentru a lua un taxi sau să ne luptăm cu aglomerația din metrou. Este minunat să fii întâmpinat de o față prietenoasă pe peronul unei gări.

— În asta constă diferența între a călători plin de speranțe și a ajunge la destinație.

Victoria știa prea bine ce semnificație aveau cuvintele sale.

Mașina se îndrepta spre vest, pe autostrada scăldată de ploaie. După mai bine de trei sferturi de oră părăsiră autostrada, intrând pe un drum lateral ce ducea către Woodbridge. Apărură miriști și garduri vii și pajiști tivite cu sălcii. Ici-colo luminile licăreau la ferestrele caselor din cărămidă roșie. Au trecut peste un pod, în vreme ce dedesubt se auzeau scrâșnind roțile unui tren.

— Semn bun.

— Ce vrei să spui?

— Când treci peste un pod pe sub care trece un tren în același moment, vei avea noroc.

— Și ce alte semne bune mai cunoști?

— Scrisori care se încrucișează pe drum. Dacă scrii cuiva o scrisoare și acea persoană îți scrie ție și scrisorile se intersectează pe drum, atunci norocul este de partea ta.

— Nu cred să mi se fi întâmplat vreodată.

— Și pisicile negre și culesul acelor cu gămălie și luna plină.

— În noaptea incendiului a fost lună plină.

— Atunci lăsăm luna plină deoparte.

În cele din urmă, în fața lor apărură primele lumini ce vesteau apropierea de Woodbridge. Apoi trecură și de indicatorul ce marca intrarea în orășel. După următoarea curbă s-au trezit în capătul străzii principale. John a micșorat viteza. Au trecut de magazine și de un mic restaurant, apoi au lăsat în urma lor biserica aflată în spatele unui zid înalt de piatră.

— Nici nu știm unde locuiesc.

— Ba știm. Casa este pe partea dreaptă, este din cărămidă roșie și are o ușă galbenă. Este singura clădire cu trei etaje de pe stradă. Iat-o.

John opri mașina în fața trotuarului. Victoria zări treptele de la intrare, felinarul elegant și ferestrele înalte, luminate din plin.

— De unde știi să aceasta este casa?

— Pentru că am vorbit la telefon cu doamna Archer și ea mi-a dat informațiile necesare.

— Părea furioasă?

— Nu. A fost chiar foarte amabilă.

John deschise ușa. Imediat ce mașina se oprise, Thomas se trezise și el. Căscă și își frecă ochii cu mânuțele durdulii, încercând să alunge somnul. Privea în jurul său derutat, asemenea unei persoane căreia i se joacă o farsă teribilă. În brațe strângea, încă, locomotiva din lemn.

— Ai ajuns acasă, Thomas, îi șopti Victoria, aranjându-i părul ciufulit.

Thomas clipea nedumerit. Cuvântul „acasă" nu părea să aibă o semnificație deosebită pentru el. Privea prin fereastra mașinii la noaptea ce-l înconjura. Apoi, John deschise portiera și îl luă pe Thomas din brațele Victoriei. Victoria coborî din mașină și toți trei urcară treptele aflate în fața casei. John trase clopotul. În momentul următor, ca și când cineva ar fi așteptat după ușă, aceasta se deschise larg. Din holul cald, plăcut, lumina se revărsa cu mărinimie asupra celor trei nou veniți, deveniți brusc actori pe scena unui teatru.

— Bună seara. Sunt John Dunbeath.

— Sigur. Sigur.

Bărbatul avea o înfățișare plăcută. Trecuse de șaizeci de ani și părul începuse să-i încărunțească. Nu era foarte înalt, nici nu avea o ținută impresionantă, dar părea o persoană plăcută.

Nu se grăbi să ia copilul din brațele lui John, ci îl privi și rosti:

— Salut! Ce faci, băiete?

Apoi, făcând un pas înapoi, îi invită:

— Vă rog, intrați.

Intrară și ușa se închise în urma lor. John îl lăsă pe Thomas jos. Domnul Archer se scuză:

— Lipsesc un moment. Nu cred că soția mea a auzit clopotul.

Dar doamna Archer auzise. Ușa din capătul unui culoar îngust se deschise și doamna Archer apăru din spatele ei. Era o femeie cu păr alb, cârlionțat și cu un ten luminos, ce rămâne proaspăt și tânăr și la optzeci

de ani. Purta o fustă albastră, cu o jachetă asortată și o bluză roz cu jabou. Ochelarii îi avea în mână. Victoria și-o imagină, așezată într-un fotoliu, încercând să citească sau să dezlege cuvinte încrucișate pentru a face ca timpul să treacă mai repede, în așteptarea lui Thomas.

Urmă o tăcere lungă. Ea și Thomas se priveau, fiecare din locul său. În cele din urmă, pe chipul doamnei Archer înflori un zâmbet. Se aplecă ușor înainte, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— Oare ce se întâmplă? A venit Thomas acasă?

Victoria, țeapănă, încordată de spaimă îi privea. Dar nu avea de ce să se teamă. După câteva momente de tăcere adâncă, uimit, Thomas începea să înțeleagă ce se întâmplă. Încet, treptat, expresia de pe chipul rumen al copilului se schimba. Respiră adânc și strălucind de bucurie, rosti prima propoziție pe care o auzise vreodată din partea lui:

— Buni a mea!

Porni în fugă și se aruncă în brațele ce așteptau larg deschise.

Doamna Archer râdea și plângea și iar râdea, strângându-și nepotul la piept. Domnul Archer își scosese batista și își sufla nasul. De sus, de la etaj, atrasă de agitația de la parter, veni în fugă o fată durdulie și frumușică. În momentul în care doamna Archer îl eliberă pe Thomas din brațele sale, fata îl ridică, strângându-l la piept. În cele din urmă a fost lăsat jos și s-a îndreptat către bunicul său. Acesta a vârât batista în buzunar

și l-a luat și el în brațe, legănându-l și ridicându-l în sus, făcându-l pe Thomas să râdă în hohote.

Victoria și John rămaseră nemișcați, spectatori tăcuți ai acestor momente de fericire. Victoria își dorea să plece, să se îndepărteze cât mai repede, cât încă toată lumea era pe culmile fericirii, mai înainte ca posibilele acuzații să se năpustească asupra ei. În ciuda acestei dorințe, nu găsea calea cea mai potrivită pentru a-și duce gândul la îndeplinire.

Thomas a fost cel care a pus capăt efuziunilor sentimentale. Foindu-se în brațele bunicului său, a dat de înțeles că vrea să fie lăsat jos. Domnul Archer l-a așezat jos și în clipa următoare Thomas pornea în sus, pe scări. Își amintise că în camera sa lăsase o mulțime de lucruri încântătoare. Bunicii îl lăsară să plece și dădaca porni în urma lui. Victoria îi urmări din priviri până dispărură, ascunși de cotul scării, apoi îl atinse ușor pe John, trăgându-l de mânecă. Chiar dacă doamna Archer observase gestul ei, nu făcu nici un comentariu.

— Îmi cer scuze că v-am ținut în picioare, dar totul este...

Ștergându-și ultimele lacrimi de fericire, le arătă cu mâna către salon:

— Trebuie să intrați să bem împreună un pahar.

— Noi cred că..., încercă Victoria să se scuze, dar doamna Archer nici nu voia să asculte scuzele ei.

— Trebuie să rămâneți. Nu încape discuție. Haideți, așezați-vă lângă foc. Edward, sunt sigură că domnul Dunbeath ar dori să bea ceva...

Nu le mai rămânea decât să o urmeze. Intrară în salonul plăcut, în șemineul căruia ardea focul, în spatele unui grătar de modă veche. Pe pian Victoria văzu câteva fotografii de familie. De asemenea, flori minunat aranjate și asortate împrospătau salonul. Din loc în loc, pe fotolii și canapele se vedea câte o pernuță ce părea să nu fi fost folosită niciodată.

În încăpere era cald și atmosfera primitoare, ca și atitudinea prietenoasă și plină de recunoștință a doamnei Archer au ajutat-o pe Victoria să se destindă și să se simtă mai puțin temătoare. Bărbații au ieșit, probabil pentru a aduce băuturile, astfel încât Victoria și doamna Archer au rămas singure.

Victoria s-a așezat pe canapea cu mare grijă pentru a nu deranja pernele, dar doamna Archer nu părea deloc interesată de starea acestora.

— Dacă fumezi , poți aprinde o țigară. Cred că ești obosită la capătul unei călătorii atât de lungi. Și ai fost nevoită să ai grijă și de Thomas... Iar eu știu mai bine ca oricine altcineva cât de activ este Thomas.

Victoria începea să înțeleagă faptul că doamna Archer era la fel de emoționată ca și ea. Purtarea ei era atât de diferită de ceea ce își imaginase Victoria, încât aceasta din urmă era tot mai nedumerită.

— A fost cuminte. Totdeauna s-a purtat frumos și a fost un copil bun în tot timpul petrecut împreună.

— Tu mi-ai scris scrisoarea? Înseamnă că tu ești Victoria.

— Da.

— Ai fost minunată. Te-ai dovedit atât de bună și îndatoritoare.

— Oliver a fost extrem de furios.

— Voiam să-mi cer scuze pentru acel telefon. Eu nu aș fi încercat să iau legătura cu voi, dar soțul meu a descoperit scrisoarea și era atât de furios din pricina a tot ceea ce s-a întâmplat, încât nu am putut să-l împiedic să telefoneze și să dorească să stea de vorbă cu Oliver. Nu am putut face nimic, absolut nimic. De obicei lucrurile se aranjează așa cum vreau eu, dar de data aceasta a fost imposibil.

— Nici o problemă.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic neplăcut. Știi, Edward nu l-a plăcut niciodată pe Oliver, nici măcar în perioada cât a fost căsătorit cu Jeannette. Dar îl adoră pe Thomas. Îți poți imagina scena ce a avut loc în ziua în care Oliver a apărut din senin și l-a luat pe Thomas cu el. Helga se afla în pragul isteriei, biata fată, de parcă ar fi fost vina ei. Edward amenința că va merge la poliție și va face plângere împotriva lui Oliver, iar eu eram neliniștită, pentru că nu știam în ce stare era Thomas. Un coșmar.

— Înțeleg.

— Da. Cred că știi ce vreau să spun. Aș vrea... hm ... prietenul tău,... domnul Dunbeath a sunat ieri și ne-a anunțat că îl va aduce pe Thomas. Tot el mi-a spus că Oliver a plecat în America.

— Da.

— Ceva legat de una din piesele lui?

— Da, repetă Victoria.

— Crezi că se va mai întoarce în țară?

— Da, cred că da. Mai devreme sau mai târziu. Dar nu cred că îl va mai necăji pe Thomas din nou. Nu vreau să spun că nu ține la el, că nu s-a purtat frumos cu el, dar Oliver nu este făcut pentru a fi tată.

Privirile lor se întâlniră. Victoria zâmbea. Doamna Archer adăugă blând:

— Nici soț, draga mea.

— Da, cred că aveți dreptate. Nu știu.

— Este un distrugător.

Poate că nimeni altcineva nu i-ar fi putut spune acest lucru mai bine decât o făcuse doamna Archer. Și ea cunoștea adevărul, dar la fel de bine mai știa că ea reușise să nu se lase doborâtă.

— Pe mine nu m-a distrus, doamnă Archer.

Bărbații s-au întors. Domnul Archer ducea o tavă cu pahare și sticle și John îl urma cu un sifon. Conversația s-a învârtit în jurul unor lucruri comune. Vremea în Scoția și în Hampshire, cursul acțiunilor pe piața de capital, fluctuația dolarului și a lirei sterline. John îi oferi Victoriei un pahar cu whisky și sifon, fără a mai aștepta ca aceasta să-și exprime dorința. Gestul său umplu sufletul Victoriei de mulțumire. În ultima vreme, cea mai mare parte a timpului și-o petrecea fiindu-i recunoscătoare pentru un motiv sau altul. Atenția și sensibilitatea lui erau cu atât mai demne de respect cu cât el nu se împăuna cu nici una dintre faptele sale. Tot ceea ce făcea era învăluit în discreție.

Ajunsese să creadă că întâlnise cel mai blând și mai binevoitor bărbat din câți existau. Nu-l auzise rostind o vorbă rea referitor la o persoană sau alta. Bineînțeles, excepție făcea Oliver Dobbs, nemernicul, față de care își arătase antipatia numai după ce acesta dispăruse din scenă și plecase în America, motiv pentru care nu mai existau motive de iritare.

Victoria îl urmărea din priviri. John era prins într-o conversație cu domnul Archer. Chipul său aspru și serios se însenina și se transforma pe neașteptate atunci când zâmbea. Părul era întunecat, tuns foarte scurt și privirile extrem de vii. Călătorise întreaga zi în compania unui copil mic și, cu toate acestea, nu dădea semne de oboseală. Părea la fel de proaspăt ca în momentul plecării de la Benchoile. Tocmai această forță, această rezistență stârnea admirația și ușoara ei invidie, pentru că era conștientă că ea, Victoria, nu se putea mândri cu asemenea calități.

Părea să fie de neînfrânt. Căsnicia nefericită nu reușise să-l fi înveninat. Viața va merge totdeauna bine pentru el, pentru că iubește oamenii, dar mai ales pentru că știe să se facă iubit.

Părea că putea câștiga bunăvoința semenilor fie și numai la telefon, pentru că altfel era inexplicabil ceea ce reușise într-un interval de timp atât de scurt. Netezise drumul Victoriei și o ferise de a fi acuzată că l-ar fi ajutat pe Oliver să-l fure pe Thomas bunicilor săi.

În tot acest interval nu reușise să-l înțeleagă, să-l ia în serios. Probabil că mai înainte ca ea să reușească

acest lucru se vor afla în mașină, în drum spre Londra, apoi mașina va opri în fața casei din Pedleton Mews. Nu va exista scuza legată de ajutorul oferit pentru a cără bagajul, pentru că acesta era inexistent. Își vor spune „La revedere". Probabil el o va săruta și o va îndemna „Ai grijă de tine".

Acesta era sfârșitul. John Dunbeath va ieși din viața ei și va fi prins de lumea afacerilor, de viața lui activă și atât de importantă, despre care Victoria nu știa nimic. Își aminti de acea prietenă anonimă care nu reușise să apară la petrecerea familiei Fairburn. Probabil că primul lucru pe care avea să-l facă John , odată ajuns acasă, era să-i telefoneze și să o anunțe că se întorsese din Scoția.

„Luăm cina împreună, mâine seară?" o va întreba. „Minunat, dragule" va fi răspunsul de la celălalt capăt al firului. Victoria își imagina o tânără frumoasă, sofisticată și atotcunoscătoare.

— Nu vă mai reținem, auzi ea glasul lui John.

Acesta terminase conținutul paharului și se ridicase.

— Cred că sunteți nerăbdători să mergeți și să fiți alături de Thomas.

Familia Archer era deja în picioare. Victoria tresări, revenind la realitate și făcu o încercare de a se ridica de pe canapeaua adâncă pe care ședea. John se apropie, îi luă paharul și o ajută să se ridice.

— Cred că ar trebui să rămâneți la masă, se grăbi doamna Archer să spună.

— Nu, mulțumim. Trebuie neapărat să ne întoarcem la Londra. Am avut o zi mai grea, ca de obicei.

Se îndreptară către hol. Doamna Archer o întrebă pe Victoria:

— Vrei să-ți iei rămas bun de la Thomas înainte de plecare?

— Nu, răspunse aceasta. Cred că nu este momentul să-l tulbur din nou. Este evidentă bucuria lui,... cred că este mai bine să plec.

— Te-ai atașat de Thomas, nu-i așa?

— Da.

Toate privirile erau ațintite asupra ei. Se întreba dacă va reuși să nu roșească.

— Da, cred că da...

— Hai să mergem, o îndemnă John, punând capăt conversației.

Victoria își luă la revedere și rămase uimită de sărutul doamnei Archer.

— Te-ai ocupat de el cu atâta dăruire! Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Arată proaspăt și sănătos și cred că experiența prin care a trecut nu i-a adus nici o neplăcere.

— Sper că nu.

— Poate la un sfârșit de săptămână, când vremea va fi mai frumoasă, veți petrece o zi împreună cu noi. Putem lua prânzul împreună și l-ați putea duce la plimbare pe Thomas. Invitația este valabilă și pentru dumneavoastră, domnule Dunbeath.

— Sunteți foarte amabilă.

— Ești foarte tăcută.

— Încerc să nu izbucnesc în lacrimi.

— Știi prea bine că nu mă deranjează când plângi.

— În cazul acesta cred că nu voi plânge. Este uimitor! Când știi că dacă izbucnești în plâns nimeni nu pare să fie stânjenit sau să sufere din pricina lacrimilor tale, atunci nu vrei să mai plângi.

— Vrei să plângi din pricina unui motiv anume?

— Presupun că din pricina lui Thomas. Da, în special din pricina lui.

— Thomas se simte minunat. Thomas nu reprezintă o scuză potrivită, decât dacă te gândești că îți va fi dor de el. Thomas locuiește într-o casă minunată și este înconjurat de oameni care îl iubesc. Ce părere ai de felul în care a salutat-o pe bunica lui?

— Atunci m-am temut că voi izbucni în plâns.

— Trebuie să recunosc deschis că și eu am simțit un nod în gât. Dar nu trebuie să suferi de dorul lui, pentru că îl poți vedea oricând. Doamna Archer te-a plăcut, prin urmare nu ți-ai luat adio de la Thomas. Ai primit o invitație fermă.

— Sunt oameni drăguți, nu-i așa?

— Te-ai gândit că ar putea fi altfel?

— Nu știu la ce m-am așteptat. Știi, am uitat ceva! N-am vorbit despre incendiu.

— I-am povestit domnului Archer în timp ce pregăteam băuturile. L-am informat pe scurt. Nu i-am oferit amănunte, mai ales am trecut sub tăcere posibilitatea ca Thomas să fi fost transformat în scrum.

— Te rog!

— Din când în când simt nevoia să spun asemenea

lucruri, pentru că vreau să-mi alung din minte imaginile de coșmar a ceea ce ar fi putut deveni realitate.

— Dar nu au devenit reale.

— Nu. Ai dreptate.

Un timp rămaseră tăcuți. Mașina înainta pe drumul de țară. Ploaia continua să cadă cu încăpățânare. Ștergătoarele funcționau necontenit.

După un timp, Victoria spuse:

— Cred că ar trebui să plâng pentru Benchoile.

— Ce copil ești! Permanent cauți un motiv pentru care să plângi.

— Îmi pare atât de rău că am fost nevoită să plec.

John nu comentă afirmația ei. Mașina înainta ușor, urmând coturile drumului. Depășind un indicator ce anunța apropierea unui loc de parcare, John încetini viteza. Câteva momente mai târziu, John intră în parcare și opri motorul.

Ștergătoarele își încetară dansul nebun. Liniștea era tulburată doar de murmurul vântului și de tic-tac-ul ceasului de la bordul mașinii.

— De ce ai oprit? Întrebă Victoria?

John aprinse lumina și se întoarse cu fața spre ea.

— Liniștește-te! Nu vreau să-ți fac nici un rău. Vreau să stăm de vorbă. Vreau să-ți pun câteva întrebări. Și vreau să te privesc în timp ce răspunzi acestor întrebări. Mai înainte de a face pasul următor vreau să fiu absolut sigur asupra unor lucruri care-l privesc pe Oliver Dobbs.

— Credeam că nu vrei să-i mai auzi numele.

— Așa este. Acum vorbesc despre el pentru ultima oară.

— Și doamna Archer a vorbit despre el și a făcut-o cu multă înțelepciune. Nu bănuiam că este o persoană atât de înțeleaptă. Mi-a spus că Oliver este un distrugător.

— Și tu ce ai răspuns?

— Am spus că pe mine nu a reușit să mă distrugă.

— Așa stau lucrurile cu adevărat?

Ezită un moment înainte de a răspunde:

— Da.

Îl privea deschis pe John și un zâmbet încălzi chipul acestuia. Părea că i se luase o povară de pe inimă. Apoi Victoria continuă:

— Este adevărat. Cred că tot timpul am simțit că acesta este adevărul, dar nu am vrut să recunosc, nici măcar față de mine însămi. Cred că fiecare trebuie să trăiască o poveste de dragoste nefericită, traumatică. Oliver reprezintă această experiență în viața mea.

— Ce se va întâmpla în cazul în care se întoarce din America?

— Cred... simt... că nu se va întoarce.

Rămase un timp pe gânduri cântărind posibilitățile, apoi spuse plină de convingere:

— Chiar dacă ar reveni nu aș vrea să-l mai văd.

— Pentru că te-a făcut să suferi sau pentru că nu-l mai iubești?

— Cred că am încetat să-l mai iubesc de când ne aflam încă la Benchoile. Nu pot preciza momentul exact. S-a întâmplat treptat... Acum... acum nici nu știu dacă-l mai plac măcar.

— Înseamnă că mai este cineva de aceeași părere cu mine. Acum că am scăpat de Oliver Dobbs să vorbim despre altceva. Chiar mai înainte ca eu să opresc mașina, ai spus că, dacă ar fi să cauți un motiv pentru a plânge, acela ar fi Benchoile. Acum cred că este un moment bun să-ți spun că nu ai nici un motiv să plângi. Te poți întoarce acolo și poți vedea domeniul de la Benchoile oricând dorești, pentru că am hotărât să nu-l vând. Cel puțin deocamdată.

— Dar... spuneai că...

— M-am răzgândit.

— Ah...

Părea gata-gata să izbucnească în lacrimi, dar n-a făcut-o.

— Ah, John...

Începu să râdă, apoi cuprinsă de entuziasm îl îmbrățișă și îl sărută.

John era surprins de entuziasmul ei, dar și recunoscător. Știa că vestea avea să o bucure, dar îmbrățișarea era ceva la care nu se așteptase.

— Hei! Mă sufoci.

Dar Victoria era în culmea fericirii.

— Deci nu vei vinde domeniul. Ești minunat! Vei păstra domeniul Benchoile!

John o cuprinse în brațe și o trase spre el. Trupul ei părea atât de fragil. Părul moale îi mângâia obrazul.

— Dar spuneai că nu este practic,... că nu are șanse de supraviețuire... nu contenea Victoira.

Încercă să se retragă din îmbrățișarea lui, dar John nu o lăsă.

— Fără unchiul tău Jock care să se ocupe de administrarea domeniului, spuneai că Benchoile va cădea în ruină.

— Ți-am spus, doar. M-am răzgândit. Nu voi renunța pentru încă un an. Voi aștepta să văd cum merg lucrurile și apoi voi lua hotărârea finală.

— Dar ce te-a determinat să-ți schimbi hotărârea?

— Nici eu nu știu.

Părea sincer când rostise aceste cuvinte. Și chiar era. Și el era uimit de hotărârea luată.

— Poate incendiul. Un om nu își dă seama cu adevărat de semnificația, de importanța unor lucruri până când nu este în pericol să le piardă. În noaptea aceea, am avut viziuni cumplite. Vedeam aievea cum totul dispare. Tu nu erai acolo, ca să poți înțelege, dar cred că numai prin grația Domnului, casa cea mare nu s-a transformat în scrum. În aceeași noapte, târziu, când lucrurile se liniștiseră, am ieșit în grădină și am privit în jurul meu. Casa era la locul ei și grădina și dealurile din jur și cred că niciodată nu voi fi îndeajuns de recunoscător pentru toate acestea.

— Dar cine se va ocupa de domeniu?

— Roddy și Davey Guthrie. Vom angaja încă un om care să-i ajute.

— Roddy, ai spus?

— Da, Roddy. Chiar tu susțineai că el este mai bine informat și mai interesat de ceea ce se întâmplă cu pământul decât oricare dintre noi. El știe mai multe despre Benchoile decât aș fi eu în stare să învăț într-o

sută de ani. Motivul pentru care a stat deoparte în toți acești ani este comoditatea și faptul că Jock se afla acolo și gândea pentru el. Cred că acum, când Jock nu mai este, având o seamă de probleme de rezolvat, Roddy are șanse mari să renunțe la băutură și să ne uimească pe toți prin faptele sale.

— Unde va locui?

— În casa cea mare, cu Ellen. Vezi, toate problemele mele au fost rezolvate cu ajutorul unei hotărâri luate într-un moment de inspirație. Se vor șicana, se vor tachina permanent așa cum au făcut totdeauna, dar casa cea mare îi poate adăposti pe amândoi fără a se omorî unul pe celălalt. Cel puțin așa sper din toată inima.

— Crezi cu adevărat că este posibil ca lucrurile să meargă bine?

— Nu uita! Sunt hotărât să aștept un an. Dar eu cred că vor reuși. Și ceea ce este și mai încurajator este că și tatăl meu gândește la fel.

— Dar cum ai aflat părerea lui? Doar e în Colorado.

— I-am telefonat ieri dimineață și am vorbit îndelung despre acest subiect.

— Ce dimineață ai avut! se minună Victoria.

— Sunt obișnuit. La bancă îmi petrec cea mai mare parte a timpului vorbind la telefon.

— Chiar și așa! Eu nu m-aș fi gândit niciodată să-i telefonez unei persoane aflată în Colorado.

— Ar trebui să încerci o dată!

Deci, cel puțin pentru încă un an, viața la Benchoile

își continua ritmul. Poate John avea dreptate în privința lui Roddy. Era posibil ca acesta să înceapă o viață nouă. În fond, nu avea decât șaizeci de ani. Poate că viața lui se va desfășura în cea mai mare parte în aer liber, supraveghind tăierea copacilor, cutreierând dealurile, bronzându-se și îmbunătățindu-și condiția fizică. Imaginea nu era pe deplin convingătoare, dar nici nu putea să nege faptul că exista posibilitatea ca visul să devină realitate. Locuind în casa cea mare poate s-ar fi lăsat ademenit să reînvie viața mondenă la Benchoile. Să dea petreceri, să organizeze mese festive și să invite prieteni alături de care să petreacă un timp mai îndelungat.

— Știu că este posibil. Simt că lucrurile vor merge bine. Trebuie.

— Bun. Pentru că am lămurit cum stăm cu Oliver Dobbs și cu Benchoile, să trecem acum la lucruri mult mai importante.

— Și care sunt acestea?

— Tu și eu.

Expresia de pe chipul Victoriei se schimbă brusc. Părea speriată și tristă în același timp. Dar mai înainte ca ea să rostească un singur cuvânt de protest, John continuă:

— M-am gândit că am putea să o luăm de la început. Am impresia că din clipa în care ne-am cunoscut ne-am aflat permanent în contratimp, dar am trecut prin atâtea împreună încât se pare că acum pășim amândoi în același ritm. Prima greșeală ce trebuie în-

dreptată ar fi că nu am reușit să te invit la cină. Prin urmare, m-am gândit că odată ajunși la Londra, putem să găsim un loc plăcut unde să luăm cina împreună. Dacă vrei, putem să mergem direct. Sau poate vrei mai întâi să faci o baie și să te schimbi. În acest caz te voi conduce acasă și mă voi întoarce mai târziu. Există și o altă alternativă. Putem merge în apartamentul meu, bem câte un pahar împreună și apoi ieșim să luăm cina. Variantele sunt infinite. Constanta este doar una. Vreau să fiu cu tine. Nu vreau să ne luăm la revedere. Înțelegi ce vreau să spun?

— John, nu vreau să ai sentimente de milă față de mine. Și nu este nevoie să te ocupi de mine pentru a mă ajuta să trec peste cele întâmplate. Nu trebuie să fii atât de amabil.

— Nu sunt amabil. De fapt, sunt extrem de egoist, pentru că ceea ce îmi doresc cel mai mult pe lume este să nu ne luăm rămas bun. Totdeauna am nutrit speranța că mă voi îndrăgosti din nou într-o bună zi. Doar că nu mi-am imaginat că lucrurile se vor petrece astfel și mai ales atât de curând. Trebuie să-ți spun că vreau ca mai înainte de a începe o nouă relație să ai timpul necesar pentru a te rupe total de întâmplările prin care ai trecut, să ai un timp să te obișnuiești cu ideea că lucrurile se pot schimba.

„Nu vreau să-mi iau rămas bun."

Victoria își spunea că dacă acesta ar fi fost sfârșitul unui film, acum ar fi momentul începerii unor acorduri siropoase ce constituiau tema muzicală. Sau o ex-

plozie de stele sau razele soarelui scânteind printre ramurile copacilor gemând de muguri. De fapt, nimic din toate acestea nu exista. Se afla într-o mașină învăluită în beznă, în fața unui bărbat cu care se implicase deja într-o relație ciudată.

— Trebuie să-ți spun că nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva atât de cald și bun ca tine.

— Este și acesta un început.

Se priveau intens. Victoria zâmbea. John îi cuprinse fața în palme și se aplecă să o sărute. Apoi o împinse ușor pe locul ei și el se întoarse cu fața către volan. Răsuci cheia în contact și motorul porni. Mașina se urni din loc și în numai câteva minute drumul de țară se unea cu autostrada. Trecură apoi printr-un tunel, urcară o pantă și se opriră pentru a aștepta să intre pe una cele trei benzi de circulație ale autostrăzii.

— Când ne aflam în casa familiei Archer, mi-am dat seama că nu voiam să-mi iau rămas bun de la tine, mărturisi Victoria. Dar nu mi-am putut imagina că tu gândeai la fel ca mine.

O pauză apărută în șuvoiul de mașini îi oferi lui John posibilitatea să intre pe autostradă. Acceleră și porni la drum.

— Poate că dorința de a nu-ți lua rămas bun este un alt fel de a spune te iubesc.

Drumul se deschidea înaintea lor, ducându-i spre Londra.

Adresa editurii:
Str. Polonă nr. 92, Bl. 17 A+B, Ap. 1,
Sector 1, Bucureşti
Tel. şi fax: 021.210.88.97
e-mail: editvivaldi@clicknet.ro
www.edituravivaldi.ro

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
tel./fax 211.32.60; *www.luminatipo.com*

Rosamunde
PILCHER

IASOMIA SĂLBATICĂ

O călătorie spre un domeniu aflat în Scoția, trăiri emoționale deosebite, încercarea de a reaprinde iubirea în decorul frumuseților pașnice ale ținuturilor din nord, fac din romanul IASOMIA SĂLBATICĂ o poveste profundă, încântătoare, scrisă cu multă sensibilitate. Geniul autoarei constă în a crea caractere la care ajungi să ții cu adevărat.

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-017-1

34,88 lei

6 422570 001289